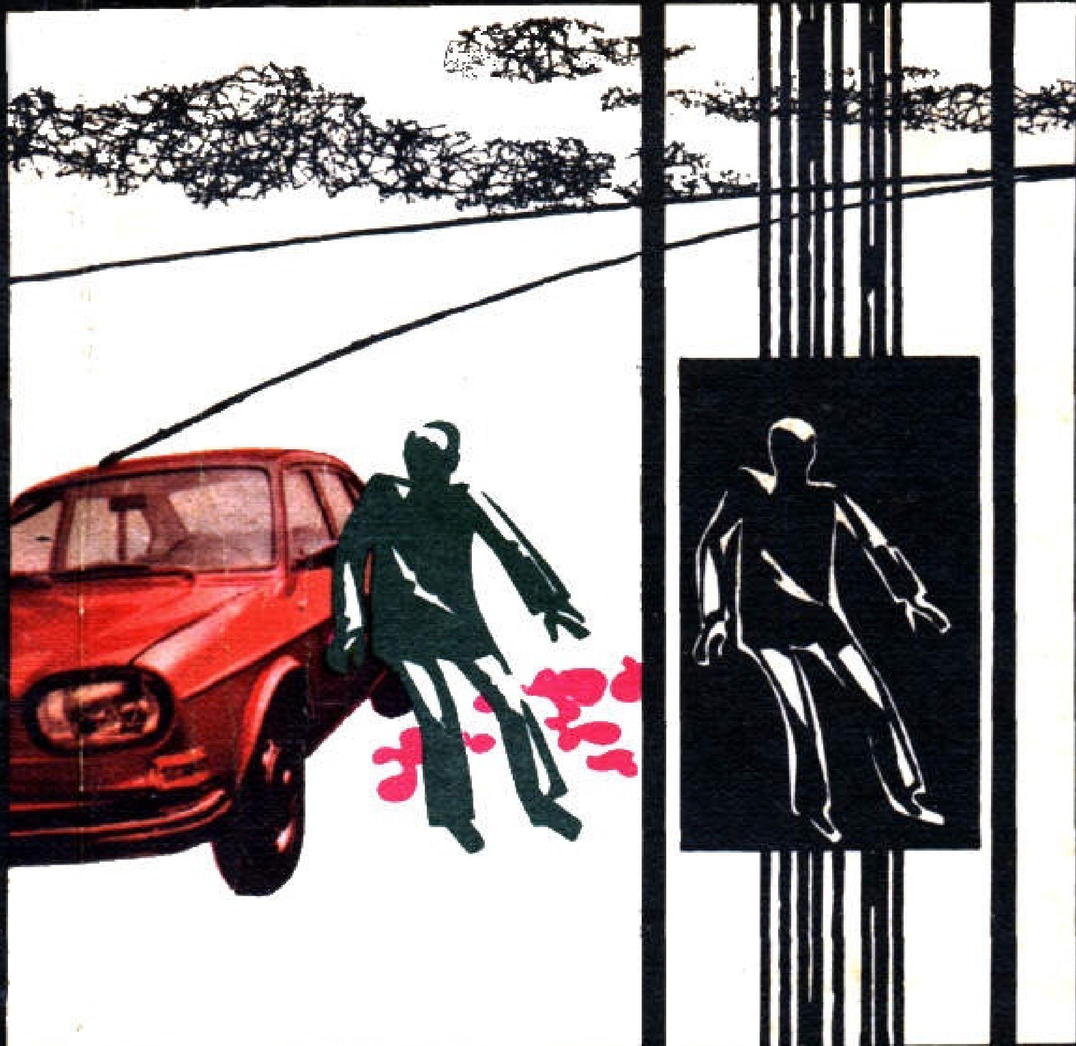

NOËL CALEF

ASCENSOR SPRE EȘAFOD

NOËL CALEF

ASCENSOR SPRE EŞAFOD

Traducere de
Marga şi Gheorghe Wolff

Coperta de
MIHAI MĂNESCU

Versiune 1.0

NOËL CALEF
ASCENSEUR POUR L'ECHAFAUD
© 1958, ARTHÈME FAYARD

Colecţia Enigma

EDITURA UNIVERS

București, 1970

CAPITOLUL I

Brusc, toate felinarele s-au aprins în acelaşi timp. Lumina zilei persista încă şi razele neonului se pierdeau pe asfaltul spălat de rafalele ultimei ploi. Mulţimea se înghesuia în jurul marilor magazine. La ferestrele caselor nici ţipenie de om; fiecare profita de după-amiaza de sâmbătă şi unii plecau pentru week-end la ţară.

Totuşi, în multe birouri se mai lucra. Pe alocuri, în clădirile din centru, ferestrele erau luminate. Asta era situaţia la câteva etaje ale clădirii Uma-Standard, construită într-un ţipător stil modernist pe bulevardul Haussmann.

În spatele unei ferestre întredeschise, un bărbat şi o femeie stăteau faţă în faţă. El şedea în fotoliu, la un birou de metal, ea – cu bloc-notes-ul pe genunchi – aştepta răbdătoare continuarea scrisorii.

Bărbatul lăsă capul în jos. Furat de gânduri, încerca să-şi închipuie viitorul şi să se agaţe de o rază de speranţă. N-o mai vedea pe secretară, deşi se afla la un metru de el.

Se uită mecanic la ceas. „E pentru a zecea oară, se gândi ea. Hotărât, nu-mi place cu această cută lipsită de energie în colţul gurii." Deodată i se păru că a descoperit adevărul „E îndrăgostit!" Apoi ridică din umeri. Imposibil. Îşi iubea prea mult soţia. Fustangiu, da…

Şi pentru a verifica aceasta îşi trase uşor fusta, descoperindu-şi picioarele până la genunchi. El nu schiţă însă niciun gest.

Atmosfera începea să se încarce cu o complicitate inconştientă care se amesteca cu vaga toropeală a acestui început de primăvară.

Tresăriră amândoi când atmosfera de penumbră şi linişte aparentă fu întreruptă de soneria stridentă a telefonului. Bărbatul făcu o mişcare atât de violentă, încât se lovi de birou. Soneria se auzi din nou.

— Denise, vezi cine e, spuse el cu un gest de enervare.

Ea ridică receptorul:

— EXIM, Societatea de Export-Import Julien Courtois. Domnul Courtois? Să văd dacă este aici. Un moment, doamnă.

Acoperi microfonul cu mâna şi buzele ei articulară: „Soția dumneavoastră". El schiță un gest de reținere, apoi luă receptorul.

— Alo? Ce s-a întâmplat? Ah! Eşti prea drăguță. Foarte bine… Cum? Ce-ți trece prin cap… Lucrez, cum ți-am spus… Dimpotrivă… în plină formă.

Se întrerupse pentru a asculta vorbele soției. Replicile ei soseau, deformate. Apoi tonul lui deveni mai ridicat:

— Nu. Ce-ți trece prin minte? Îți dai seama, dacă am ratat week-end-ul, e pentru că…

Se întoarse spre Denise ca şi cum ar fi vrut s-o ia ca martoră dar saliva i se uscă în gură; ea se aşezase din nou, încrucişându-şi picioarele şi acum schița un surâs.

— Nu! țipă el în receptor, fără să-şi poată desprinde privirea de la picioarele secretarei.

Zgomotele din receptor se auzeau clar. El îndepărtă receptorul de la ureche şi surâse, stângaci, secretarei.

— Nicidecum, Geneviève. Ai telefonat pentru a fi sigură că sunt aici? Ei, bine… vezi?… Sunt aici!

În timp ce vorbea îşi urmărea secretara. Privirea ei ironică îl stânjenea. Glasul soţiei sale deveni atât de puternic, încât trebui să îndepărteze şi mai mult receptorul. Prezenţa străină în cameră îl jena. Îşi îndreptă ochii spre Denise; va înţelege ca oare să treacă în camera de alături? Degeaba, ea nu-i mai acorda nicio atenţie şi foarte serioasă îşi îndrepta dunga de la ciorapi.

Pe Julien Courtois îl cuprinse o mare oboseală. Denise nu însemna nimic pentru el, era însă tentat să abandoneze totul – telefon, proiecte, necazuri – pentru a dispare cu ea, să dea totul uitării în braţele ei, fie şi numai pentru o oră… Timpul necesar ca lucrurile să se aranjeze… La celălalt capăt al firului i se punea o întrebare. Răspunse.

— Am înţeles. De acord.

Urmă un val de cuvinte neclare apoi după o pauză, se auzi desluşit:

— Mă iubeşti?

Denise se întoarse. Auzise şi ea.

— Eh… desigur.

— Nu Julien, spune-mi, spune-mi!

Nu mai ştia ce să facă. Secretara se făcea că se uită în altă direcţie. Julien era furios.

— Te implor Geneviève. Nu este momentul.

— Nu eşti singur?

— Nu. Asta e. Ai înţeles?… Cum? Dar sunt foarte calm, îţi repet. Nu. Nu voi fi acasă la şapte. Mai târziu… Am o întâlnire importantă la şase şi jumătate. Asta este. Cheamă-mă iar

numaidecât pentru a fi sigură că nu m-am mişcat de-aici!

Trânti receptorul cu brutalitate. Denise îşi luă un aer nevinovat, însă nu-şi trase mai jos fusta.

— Nu te căsători niciodată, dragă Denise, spuse el cu un surâs crispat. Ah!… Unde eram?

— „Domnilor…"

— Da. Aşa-i… Domnilor… Am primit…

Îşi cercetă din nou ceasul brăţară. Denise notă un „II" în colţul paginii şi îl înconjură cu un cerc.

— Am primit… repetă ea.

— Scrisoarea dumneavoastră din… Sa pui data.

— Ce dată, domnule?

Îşi bătea joc, dar el nici n-o mai auzea. Tuşi uşor şi se întoarse spre fereastră. Afară era o seară strălucitoare de aprilie, era frumos. Se uită din nou la ceas.

— Când aţi început să dictaţi, domnule, am crezut că vreţi să cereţi un catalog.

— N-are nicio importanţă…

Julien Courtois deveni atent. În clădire se auzeau, amortizate de distanţă şi ziduri, râsete înfundate, paşi grăbiţi. Cei care lucraseră sâmbătă după-amiază se pregăteau de plecare. Dintr-o dată, Denise simţi că i se face silă de acest patron care la ora cinci şi jumătate nu reuşea să-şi termine corespondenţa.

— Asta-i tot pentru astăzi, domnule?

Courtois se ridică atât de brusc încât fotoliul era să se răstoarne.

— Cum? Da, dactilografiază scrisorile.

Respirând cu greu, se apropie de fereastră. Avea impresia că

aerul nu-i pătrunde suficient în plămâni.

— Dar, domnule, în curând e ora şase, protestă Denise.

Se întoarse, încercând să surâdă.

— Ştiu, ştiu, Denise. Dar te rog să aştepţi până la şase şi jumătate.

Vru să vorbească, însă el o opri cu un gest.

— Nu fi supărată, micuţa mea. Trebuie să pregătesc ceva foarte important… pentru o mare afacere. Îţi voi da însemnările şi luni dimineaţa, înainte de sosirea mea, le vei putea scrie la maşină.

Tânăra păru consternată.

El puse o mână fals părintească pe umărul ei şi continuă:

— Nu e mult de lucru… până pe la şase şi douăzeci! Mă chemi prin interfon fix la şase şi douăzeci şi îţi dau drumul. Ne-am înţeles?

Vocea îi devenise caldă şi dinţii îi străluceau. Avea farmec, ştia; şi ştia cum să-l folosească. Denise înclină capul, puţin posomorită şi se îndreptă spre uşă. Puse mâna pe comutator.

— Vreţi să aprind lumina?

— Nu. Lasă. Trebuie să reflectez.

— Bine, domnule.

Când să iasă, el o rechemă:

— Denise! Ai grijă să nu fiu deranjat sub niciun motiv.

— Dar dacă sună doamna Courtois?

— Îi spui că… îi spui că sunt ocupat cu un client. Nimic înainte de şase şi jumătate…

— Şase şi douăzeci.

— Da. Şase şi douăzeci. Mulţumesc.

Ea părăsi încăperea şi Julien rămase singur.

Dincolo de ferestre, râsetele, țipetele şi forfota continuau. Clătină din cap de câteva ori, cu un aer mulţumit, dar trăsăturile îi mai erau crispate. Pe perete, ceasul electric indica şase fără şaptesprezece minute. Îşi controlă ceasul de mână şi îşi muie buzele uscate. Apoi intră în chicineta de lângă biroul său, îşi spălă mâinile şi le şterse cu grijă. Din dulapul în care ţinea lenjerie curată îşi scoase o batistă, înlocuind-o pe cea din buzunarul hainei. Fruntea îi era brobonită de sudoare.

Reîntors la masa de lucru, deschise sertarul din mijloc şi scoase un carnet nou de cecuri şi un memoriu de câteva pagini:

Instalarea unei Rafinării de petrol la Portes de Paris.

împăturind hârtiile, şi le puse în buzunarul interior de la haină. Respira cu greu, dar n-avea ce face. Neliniştea îi tăia răsuflarea.

„Şi totuşi trebuie să isprăvesc odată!" murmură cu dinţii strânşi.

Trecuseră doar două minute. În tăcere, Courtois se îndreptă spre uşa care îl despărţea de anticamera unde Denise avea maşina de scris. O întredeschise.

Secretara şoptea în receptorul telefonului:

— … Îţi închipui! La şase şi douăzeci, întrerup şi o şterg. Nu ştiu ce are astăzi. Până la ora cinci am citit. După aceea a început o scrisoare pe care n-a terminat-o. Nu era în apela lui… Exact! De loc! Nici măcar picioarele mele! De obicei le mănâncă din ochi. Nu, după părerea mea l-a apucat ceva.

Ochii lui Julien străluceau de satisfacţie. Crezându-se singură, Denise continua discuţia şi-şi pusese picioarele pe

marginea mesei.

— Nu e rău de loc… Destul de înalt… Trăsăturile regulate. Îţi imaginezi? Dar ceea ce nu-ţi poţi imagina sunt ochii. Nişte ochi care îşi pot permite să ceară orice.

El se aplecă pentru a auzi mai bine. Un tic nervos îi juca pe pomeţii obrazului.

— Între noi fie vorba, câte fete nu i-ar cădea în braţe. Şi cu toate acestea îşi adoră soţia. O cicălitoare, însă ea este cea cu biştarii. Sau cel puţin fratele ei… înţelegi deci, la fiecare cinci minute îi telefonează şi-l sâcâie: „Mă iubeşti? Mai spune o dată…” Vezi, ce fel de tip e… Cum?… Evident, aleargă după fuste. De altfel, dacă nu l-aş avea pe Paul, aş fi şi eu tentată…

Din ascunzătoarea sa, Julien avea aerul că apreciază frazele, punctându-le pe fiecare cu o scurtă şi seacă mişcare a capului.

— În orice caz, cucerirea de astă seară trebuie să fie serioasă. De unsprezece ori s-a uitat la ceas şi i-a spus soţiei că are o întâlnire „de afaceri” la ora şase şi jumătate…

Julien închise uşa, lăsând-o pe Denise să trăncănească. Era şase fără douăsprezece minute. Avu o clipă de ezitare. Îşi scoase carnetul de cecuri şi textul cu privire la rafinărie şi le privi cu ochii măriţi şi gura deschisă. Cu un gest nervos, scoase dintr-un sertar un revolver. Tremurând, puse însă arma la loc, bâlbâind cu vocea scăzută:

— Nu. Reuşeşte sau nu, dar…

Trase aer adânc în piept. Aerul îi umflă în sfârşit pieptul.

— Trebuie să reuşească! hotărî el.

Înainta spre fereastră şi încălecă pervazul.

CAPITOLUL II

Avu proasta inspiraţie să privească strada de la înălţimea celor douăsprezece etaje. Îl apucă ameţeala. Farurile maşinilor alergau în toate direcţiile, brăzdând întunericul. Iluminatul public se reflecta pe trotuare ca un colier de perle. Un halo luminos, format din toate culorile reclamelor, se ridica spre el. Se lupta cu atracţia vidului şi, cu dinţii strânşi, se căznea să-şi treacă al doilea picior peste pervazul ferestrei.

Mâinile îi erau crispate; cu vârful piciorului dibui mica proeminenţă de pe faţadă. Încet se redresă şi pas cu pas înaintă de-a lungul zidului. Reperase acest drum cu multe zile înainte. Unghiile i se agăţau de o cornişă minusculă. Piciorul stâng se deplasa cu câţiva centimetri, cel drept îl ajungea din urmă; apoi o lua de la capăt. Trebuia să parcurgă astfel trei metri. Era gata să-şi piardă cumpătul când ajunse în sfârşit la fereastra vecină. O împinse şi sări în încăpere.

Era un birou destul de spaţios, neocupat, zugrăvit recent în verde pal. Parchetul pătat de ghips, plin de vase de vopsea, dispărea sub un strat fin de praf alb. În vârful picioarelor, Julien se duse până la uşa pe geamul căreia se putea citi de-a-ndoaselea o frântură din inscripţia: *Priv…*

Brusc tresări, aducându-şi aminte de un amănunt. Nervos, îşi băgă mâna sub veston, în buzunarul pantalonului şi scoase o pereche de mănuşi fine pe care le îmbrăcă imediat. Se întoarse îndărăt şi frecă timp îndelungat mânerul ferestrei. Apoi, cu

aceeaşi precauţie, se întoarse la uşa cu geamuri ştergându-şi cu putere picioarele de un preş.

Cu mâinile înmănuşate apăsă încet clanţa. Coridorul luminat era gol. Recăpătându-şi stăpânirea de sine, Julien ieşi liniştit, închizând uşa după el. Nimeni. Un suspin de uşurare îl destinse. Făcu câţiva paşi. Ici-colo îi parveneau frânturi de conversaţii.

— Încearcă rujul meu, o să vezi, e grozav!

— Îţi fuge un ochi, drăguţo…

Julien Courtois nu se opri. Încântătoare aceste fetiţe. Dar aşa ceva e pentru altă dată. Iuţi paşii. Nu se zărea nimeni. Totul decurgea conform planului stabilit. Coridorul cotea în unghi drept. Coti şi el. În această aripă a clădirii iluminaţia era mai slabă. Nu se închiriau decât birouri cu o singură încăpere. Sâmbăta, aproape toate erau închise. Ca o excepţie, la capătul coridorului un bec lumina deasupra unei uşi: *Bordgris, împrumuturi pe garanţie.* Julien rânji, îşi scoase mănuşile şi le puse în buzunar, intră fără să bată la uşă.

Aplecat asupra biroului său, un om de vârstă nedefinită îşi înălţă capul chel. Buzele-i subţiri şi uscate surâdeau răutăcios.

— Ah! Dumneata erai, Courtois!

— Salut, Bordgris! spuse Julien închizând uşa.

Cămătarul rămase nemişcat, dar surâsul se accentuă:

— Nu zău! Lucrezi acum şi sâmbăta după-masă?

— Dumneata faci la fel.

— Eu, e altceva. Dacă acest blestemat de imobil ar ţine deschis duminică aş lucra şi în ziua Domnului. Eu îmi iubesc munca.

— Spune mai degrabă că iubeşti banii!

— Dar dumneata?

— Eu la fel, admise Julien, dar nu chiar în felul dumitale…

Nervos, Bordgris îşi şterse mâinile asudate cu batista. Vocea lui ştearsă şi neplăcută se auzi din nou:

— M-am înşelat în ceea ce te priveşte, Courtois?

— Cum aşa?

Celălalt se răsturnă în fotoliu pentru a observa mai bine efectul cuvintelor sale:

— Te-am socotit un comerciant aflat la ananghie, cu nimic mai cinstit ca o bună parte dintre clienţii cusurgii aflaţi la marginea falimentului şi care nu urmăresc altceva decât să alerge după fuste…

Julien izbucni într-un râs forţat:

— Ce te-a făcut să crezi că am devenit serios?

— Prezenţa dumitale la mine.

Vizitatorul arboră o mină surprinsă:

— Nu e astăzi scadenţa?

— Şi de când te preocupi de scadenţe? Fără a mai vorbi că legal, mai ai până la miezul nopţii, mai mult, fiindcă e sfârşit de săptămână mai ai un răgaz până luni dimineaţa!

— Cine ţi-a spus ca am nevoie de un răgaz?

Trăsăturile cămătarului deveniră rigide:

— Ai banii?

— Nu.

Surâsul sarcastic reapăru.

— Mi-am închipuit… Deci, ce doreşti? O prelungire? Nimic de făcut. Eu sunt corect în afaceri, Courtois…

— Numai dobânzile pe care le pretinzi sunt incorecte.

— Ai ştiut la ce te angajezi şi ce te aşteaptă când ai cerut împrumutul.

— Totuşi. Patru milioane bani gheaţă pentru o poliţă acceptată de cinci milioane, e niţel exagerat.

— Sărman nevinovat. Era minor când a împrumutat această sumă! Destul cu gluma, bătrâne. Eu nu te-am înşelat. Banii sunt scumpi. Şi sunt riscuri. Dacă până luni dimineaţa la ora nouă, suma nu va fi achitată, protestez poliţa.

— Evită cheltuielile având în vedere că pot să semnez pe loc un cec.

Bordgris mirat făcu ochii mari:

— Un cec?

— Da, un cec. Ştii bine ce înseamnă un cec?

— Nu-ţi bate joc Courtois, mormăi cămătarul, nu se glumeşte cu cinci milioane. Îmi semnezi un cec şi eu păstrez poliţa până la încasare?

— La ce ţi-ar servi asta?

Ridică din umeri, rezemându-se de birou!

— Dacă cecul e fără acoperire îl protestezi şi faci reclamaţie…

Bordgris îşi încruntă sprâncenele întrebându-se unde e capcana. Nu pricepea de loc.

— E just, admise el gânditor.

Se învârti în fotoliu pentru a câştiga timp, ajungând cu faţa spre casa de fier aşezată în spatele lui şi făcând distrat să salte cifrul. Uşa grea se deschise cu un zgomot brusc. Peste umerii lui Bordgris ochii lui Julien descoperiră îndată un revolver de serviciu folosit ca presse-papier pe o etajeră. Cămătarul apucă

în vârful degetelor un pachet legat cu cauciuc şi scoase poliţa.

Bordgris lăsă casa de fier deschisă şi se întoarse. Cu poliţa pe birou, ţinând mâna deasupra ei îşi îndreptă privirea spre Julien şi repetă bănuitor:

— E just…

Suspină parcă îi venea greu să se despartă de ea.

— Îţi înapoiez deci poliţa pentru un cec de cinci milioane.

Julien duse mâna la buzunar.

— O secundă, zise Bordgris ameninţător. Dacă luni, banca nu mă onorează, îţi jur că depun imediat o reclamaţie pentru emitere de cecuri fără acoperire. Aşadar, te-am prevenit.

— De ce te încăpăţânezi să crezi că aş fi aşa de neghiob să semnez un cec fără acoperire ştiind precis că m-ai băga în închisoare fără ezitare. Gândeşte-te şi dumneata!

— Încerc, mărturisi celălalt. Nu pricep o boabă. Ai în momentul de faţă suma în bancă?

— Niciodată n-am spus asta!

— Ah! Bine!

— Pari satisfăcut. Asta înseamnă că nu vrei să-ţi primeşti banii?

— Ba da, ba da. Numai că mi-ar fi plăcut să pun mâna şi pe EXIM.

— Ce să faci cu el? E o casă de comerţ, nu un fond de cămătar.

— Am nevoie de o nouă faţadă. Începe să mă frigă aici.

Se priviră un moment în tăcere, cu surâsul contractat pe buze, fiecare părând că încearcă să afle în ce măsură vrea celălalt să-l amăgească. Bordgris asuda cu picături mari şi îşi

şterse palmele jilave cu batista. Îi inspira o repulsie instinctivă lui Julien, care cu toate acestea n-avea decât o singură dorință: să abandoneze totul, să se supună legii inexorabile a învingătorului, numai să nu mai fie silit să-şi execute planul. Îşi lăsă ochii în jos cel dintâi, murmurând:

— Ce plăcere poți încerca ruinând şi distrugând oamenii?

Bordgris radia. Se stăpâni.

— Eu fac afaceri. Eu nu alerg după fuste.

Împotriva voinței sale, Julien deveni rugător:

— Ascultă bătrâne, dacă îmi acorzi o prelungire de numai două luni, îți promit să…

— Nimic! urlă Bordgris. Păstrează-ți pledoaria pentru gâsculițele care îți halesc banii. Aici nu se prinde. Înduioşarea nu e cotată la bursă.

Courtois îşi muşcă buzele.

— Din ziua în care am semnat polița…

— E un an de atunci! întrerupse cămătarul, nu fără acreală. Ți-am prelungit-o de trei ori, să nu uităm!

— Majorând cu o jumătate de milion de fiecare dată, ceea ce de asemenea nu trebuie uitat. Ascultă-mă, Bordgris… N-am fost un model de virtute, admit, dar n-am fost necinstit, şi de atunci…

— De atunci ai făcut adevărate porcării. Fie vorba între noi, nu puține lovele ai stors de la cumnatul dumitale. Aşa că, în punctul la care ai ajuns, o porcărie mai mult sau mai puțin…

Izbit, Julien se redresă:

— Cum, ce porcărie?

— Povestea dumitale cu cecul. A fost probabil o festă a

unui…

— Se poate, admise Courtois. Încă un motiv să fie evitat dacă există vreo posibilitate.

— Nu există nicio posibilitate. Din moment ce dumneata comiți o faptă necinstită, iar eu intru în posesiunea banilor mei.

ÎŞI şterse din nou mâinile cu batista, în timp ce râsul lui fără veselie scârțâia ca o uşă neospitalieră.

— Grăbeşte-te. Trebuie să ai întâlnire cu vreo fetiță.

— Ia ascultă, Bordgris, nu cumva eşti gelos?

Cămătarul sări ca ars:

— Gelos? Dumnezeule, pe ce? Eşti nebun!

Privirea lui Julien ardea. Îşi scutură capul.

— Înțeleg multe lucruri ascultându-te vorbind mereu de femei. Bătrân nenorocit, trebuie să fii impotent!

Fața cămătarului se făcu cenuşie. Avu un moment de panică. Julien reîncepu ferm:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bordgris, fă şi dumneata un bine o dată în viața dumitale, n-o să-ți pară rău…

Bordgris lovi cu pumnul în masă, întrerupându-l:

— Destul. Dacă vrei psihanaliză, vezi în vecini. Dacă vrei să cânți psalmi, mergi la Armata Salvării. Aici se plăteşte sau se dă faliment. Semnează-mi acest cec ca să te pot băga la puşcărie.

Julien se lăsă pe un scaun. Îşi scoase carnetul nou de cecuri şi deschise stiloul. Vocea lui era acum rece:

— Ai spus adineauri că ai riscuri. Este adevărat. Într-o zi, un nenorocit de genul meu o să-ți facă seama şi va fi o binecuvântare pentru toată lumea!

Bordgris pufni într-un râs atât de ascuțit, că se sufocă şi îl

apucă un violent acces de tuse.

— Nu te nelinişti pentru mine, am cu ce să mă apăr, spuse în sfârşit arătând în seif pistolul. Aviz amatorilor.

Dintr-o dată îl apucară furiile, învârti polițele legate cu cauciuc;

— Şi amatori se găsesc! Nişte trântori! Nişte ipocriți! Tot ce puteți face, dumneata şi cei ca dumneata, este să veniți să vă plângeți mizeria când nu vă ies socotelile!

Aruncă legătura de hârtii pe birou. Nările îi tremurau. Julien îşi stăpâni un căscat nervos.

— Ei? țipă Bordgris. Te-ai dezumflat?

În urma insultelor, Courtois îşi regăsi calmul artificial. Ridică din umeri. Tonul de nesuportat al cămătarului îi făcea bine. Avea nevoie de stimulentul urii pentru a acționa.

— Dumneata ai vrut-o, zise.

Completă repede cecul, aplecat deasupra biroului. Atent, Bordgris îl urmărea.

— Ascultă, bătrâne, spuse bănuitor, dacă e un bluf, opreşte bâlciul. Cu o poliță protestată încasezi câteva luni. Acest cec în mâinile mele va fi mai periculos pentru dumneata.

Julien desprinse cecul şi i-l întinse:

— Alea jacta est[1]…

— Adică?

— Dacă vrei poți să-l prezinți luni dimineața.

— Va fi onorat?

— O să vezi.

— Cine va da banii? Cumnatul dumitale?

Julien dădu din cap afirmativ.

— Ce netot! Mai are încredere în dumneata?

— Bineînţeles că nu, răspunse Julien foarte satisfăcut de data aceasta. Îi dau înapoi poliţa în seara asta. Sigur că am plătit-o, el îmi semnează un cec cu o valoare identică pe care îl voi depune pe contul meu, luni la prima oră. Ai înţeles în sfârşit combinaţia?

Fără prea mare convingere, Bordgris luă cecul şi-l examină, îndepărtându-l de ochii săi presbiţi. Privirea lui Julien se întoarse la revolverul care continua să zacă pe raftul safeului întredeschis.

— Pare că merge, suspină cu regret Bordgris.

Din vârful degetelor împinse poliţa spre interlocutorul său. Courtois o luă, o îndoi şi o puse în buzunar. Între timp se uită la ceas. Ora şase fără două minute. Debitul său deveni mai rapid.

— Acum, Bordgris, vreau să-ţi propun o afacere excepţională, dacă accepţi, intri cu piciorul drept în EXIM.

— Fifty-fifty?

Fu nevoit să răspundă afirmativ, timpul zbura şi nu mai suporta tensiunea nervilor săi. Dar trebuia să meargă până la capăt.

— O secundă, exclamă el pentru a nu trezi suspiciunea cămătarului. Cu o condiţie. Fifty-fifty dacă împărţim la fel beneficiile băncii dumitale clandestine.

— Nu pot să mă hotărăsc aşa. Trebuie să ştiu întâi despre ce e vorba.

— În acest scop ţi-am adus un mic plan.

Scoase memoriul şi îl desfăcu în faţa lui Bordgris:

— La prima vedere poate să pară stupid. Să nu râzi însă. E o

lovitură fenomenală, pe care am studiat-o serios. O rafinărie de petrol la Portes de Paris.

— Ți-ai pierdut capul? Crezi că marii rechini o să te lase?

— Nu. Dar ei vor răscumpăra locul ca să nu întreprindem nimic. Numai că pentru asta trebuie acționat. De altfel e foarte simplu. O să-mi răspunzi luni. Până atunci studiază cazul... Poftim, priveşte...

Făcu înconjurul biroului, aşezându-se între casa de fier şi Bordgris. Cu mâna stângă indică anumite pasaje bătute la maşină. Bordgris îşi puse ochelarii pentru a putea citi mai bine. Julien explică înfierbântat:

— Oricine s-ar fi putut gândi la asta. Ideea este însă nouă. Gândeşte-te ce economii se realizează la transport! Dacă vrei să ştii, ar fi nevoie pentru început de zece milioane.

— Le ai? întrebă Bordgris fără să ridice privirea.

— Am jumătate. Dumneata aduci cealaltă jumătate. Se rezolvă, dacă nu prezinți cecul pentru încasare. Va fi contribuția dumitale. Din partea mea voi avea cecul cumnatului meu care devine astfel fără să ştie comanditarul meu. Bine gândit, nu?

— Nu eşti prea prost, Courtois...

Se simțea respectul în cuvintele lui. Courtois nu reacționă. Pe coridoare răsună o explozie de râsete şi de tropăit de tocuri: plecau dactilografele. Cămătarul bombăni:

— Ora şase. De fiecare dală, aceeaşi comedie. Nu e chip să lucrezi liniştit.

Se adânci din nou în lectura memoriului. Afară zgomotul se înteți. Salariații care nu reuşiseră să prindă ascensorul coborau scările în goană. Bordgris îşi sugea la intervale regulate un dinte

cariat. Îşi ştergea mâinile în batistă. Julien ridică ochii în aşteptarea unui eveniment care întârzia să se producă.

— La Porte Saint-Quen? întrebă Bordgris.

— Exact în spatele cimitirului. Vom lua opţiunea pentru teren şi vom anunţa în presă…

Gâfâia. Mâna sa dreaptă se strecură în casa de fier întredeschisă, apucând mânerul revolverului.

— … Că vom instala o rafinărie cu sprijinul capitalului străin. După aceea, n-avem decât să aşteptăm…

Venele gâtului i se umflară. La etajul superior se declanşase brusc un zgomot infernal. Bordgris lovi cu pumnul în masă.

— Acum pleacă elevele şcolii de dactilografe.

Lui Julien îi venea să plângă. Urlă:

— Terenul se află pe bordura şoselei naţionale, la o mie şase sute de-metri de cimitir…

Ţinea arma lipită de coapsă.

— Ce zici! strigă Bordgris în gălăgia infernală. Aşteaptă… Nu se aude nimic din cauza acestor imbecile. Lasă-le să plece…

În momentul când grupul de dactilografe eliberate ajunse la etaj şi umplea clădirea cu cavalcada lui zgomotoasă, Courtois, ca într-un vis, făcu gestul repetat de sute de ori. Îndreptă ţeava armei spre tâmpla cămătarului şi în aceeaşi fracţiune de secundă apăsă pe trăgaci. Detunătura se pierdu în vacarmul general. Bordgris căzu cu toată greutatea înainte, în timp ce Julien sări la o parte să nu-l stropească sângele care ţâşnea.

Cu încetul, gălăgia scăzu. Apoi totul se linişti. Ucigaşul rămase la locul său, paralizat. Nu realiza încă faptul că a îndrăznit. O lacrimă se rostogolea pe obrazul său bine ras. Nici

nu-şi dădea seama.

Revolverul îi alunecă printre degete şi căzu pe covor. Vroia să strige dar nu reuşea.

O dâră de sânge curgea de-a lungul biroului, curgea până la podea şi era pe cale să atingă arma. Courtois contempla năuc această înaintare inexorabilă şi nu reuşea să se mişte. Ştia că dacă sângele atinge revolverul, nu va reuşi niciodată să-şi şteargă amprentele fără a lăsa urme care ar anula teza sinuciderii… Făcu un efort supraomenesc pentru a ieşi din letargia în care se găsea.

Ridică în grabă arma după ce-şi îmbrăcase mănuşile. Frecă îndelung mânerul, țeava, trăgaciul, evitând să se uite la mort, întorcându-i spatele pentru a şterge în cele din urmă etajera şi mânerul casei de fier cu batista. Luă teancul de polițe şi le puse în buzunar. Împinse cu cotul uşa grea a casei de fier care se închise cu zgomot. Învingându-şi greața, luă mâna lui Bordgris şi apăsă lung degetele calde încă pe mânerul şi trăgaciul armei. Aşeză apoi revolverul pe covor. În câteva secunde sângele îl va ajunge din nou.

Frecă grijuliu cu batista peste tot unde atunci când intrase pusese mâna fără mănuşi: clanța de la uşă, marginea biroului. Puse în buzunar cecul şi proiectul rafinăriei imaginare de la Portes de Paris. Privirea sa continua să-l evite pe Bordgris, care trebuia să ofere un tablou îngrozitor. Totuşi cadavrul exercita asupra lui o atracție la care nu putea să reziste. Abia se uită la fața oribilă mânjită de sânge şi îşi pierdu cunoştința.

CAPITOLUL III

Cu o ultimă trăsătură de ruj Denise îşi rotunji gura, apăsă buzele una de cealaltă şi verifică apoi rezultatul. O geană, îmbâcsită cu rimei, i se lipea de pleoapă. Se aplecă în faţă şi, cu vârful degetului mic, întoarse de mai multe ori genele în sus.

Era ora şase şi şaptesprezece minute. Privi gânditoare interfonul. Să rişte. Ah! Nu-i nevoie. Patronul era deosebit de meticulos în ceea ce priveşte punctualitatea. Regla toate ceasurile cu exactitate. Imposibil să-l înşele. Cu siguranţă că nu ar pierde ocazia să observe cu acreală că a sunat mai devreme cu trei minute.

Îşi luă pardesiul pe care-l cercetă cu atenţie înainte de a-l îmbrăca. Trebuia neapărat înlocuit. Numai în cazul în care Courtois i-ar acorda sporul de salariu cerut de atâta timp şi-ar putea comanda altul.

Făcu cu capul un gest obosit: ori de câte ori ridica această problemă, Julien Courtois lua un aer jignit şi răspundea cu un ton oarecum superior:

— În acest moment? Dar, mica mea Denise, nici să nu te gândeşti, cu afacerile care merg atât de prost şi casa de bani care nu este prea plină…

În schimb, când era vorba să cheltuiască pentru el, nu-şi făcea niciun fel de probleme. Casa de bani nu mai era goală când se punea problema să schimbe maşina, să comande cinci costume dintr-o dată, să trimită coşuri cu flori soţiei sau să iasă în oraş cu

ultima sa cucerire.

— Am totuşi nevoie de un pardesiu! se smiorcăi ea cu un gest comic, bătând din picior.

S-ar fi spus că acest simplu gest a declanşat soneria telefonului. Plictisită, ridică receptorul:

— EXIM, Societate pentru export… Vă rog? Ah! Doamna Courtois? Desigur, este aici!

Nu era decât şase şi nouăsprezece minute; hotărî însă să facă legătura. Simțea ca o alinare, ca o răzbunare, să-i poată face mizerie pentru un minut. Apăsă pe butonul interfonului.

Soneria răsună în biroul lui Julien. Denise menţinu degetul pe buton. Apăsă mai tare, ca şi cum acest gest ar fi făcut-o să sune mai puternic. Niciun răspuns. Se enervă. Fir-ai să fii de scârbos! înainte de ora fixată nu va răspunde. Era supărată pe el însă nu putea să nu admire atâta îndărătnicie. Se confundă adeseori perseverența cu încăpățânarea.

— Ah!… în sfârşit… nu…

— Rămâneţi la aparat, doamnă Courtois. Este aici, ştiu pentru că nu l-am văzut ieşind. Nu m-am mişcat de aici. Sa spală probabil pe mâini. Insist, doamnă…

La naiba! Acum este mai mult de şase şi douăzeci şi domnul Courtois tot nu ridică receptorul.

— Alo? Domnul Courtois, este şase şi douăzeci, doamna Courtois se află pe linia întâi.

— Mulțumesc, Denise.

Făcu legătura maşinal, pe gânduri. În ce fel îi răspunse… Avea o voce epuizată. Denise era tulburată. Courtois face parte din categoria bărbaţilor cărora li se iartă totul. Şi cu cât li se iartă

mai multe cu atât profită mai mult. Exact acelaşi gen de om ca Paul. Dumnezeule, Paul care cu siguranţă se impacientează aşteptând-o în faţa Operei. Dar cum poţi să pleci? Convorbirea dintre soţi risca să se eternizeze.

O rază de lumină trecu sub uşă. Cu atât mai bine. Courtois aprinsese lumina, Denise îşi făcu curaj şi hotărâtă, bătu, întredeschizând uşa.

Prăbuşit la biroul său, palid, gâfâind, patronul vorbea la telefon cu o dulceaţă neobişnuită în glas. Arăta ca un convalescent care trecuse printr-o boală gravă. Figura sa răvăşită de o imensă oboseală se dezvăluia în lumina crudă a lămpii. Dar chiar acest joc de umbre brutale nu reuşea să şteargă un fel de seninătate nesfârşită de pe faţa lui. Courtois repeta aceleaşi cuvinte:

— Draga mea… Dacă ai şti, draga mea…

Denise, stânjenită, avea impresia că îl surprinde în baie, gol şi fără apărare.

El asculta cu răbdare, cu tandreţe. Foarte stingherită, Denise bătu din nou, cu degetul pe uşa deschisă. El ridică imediat ochii şi surâse. Încurcată, Denise făcu un gest elocvent cu braţul; ar putea pleca? El dădu amabil de mai multe ori din cap.

— Pe luni, spuse Denise cu jumătate glas.

El răspunse din vârful buzelor, acoperind receptorul:

— Poarte bine. Duminică plăcută, mica mea Denise.

Aceste cuvinte, cât şi vocea afectuoasă, o impresionară mai mult chiar decât dacă, aşa dintr-o dată, i-ar fi acordat faimoasa mărire de salariu.

Denise bâlbâi:

— Mulţumesc. Şi dumneavoastră, domnule.

— Ah! Eu…

Trăsăturile lui Julien se destinseră, ridurile de pe frunte dispărură:

— Eu voi dormi buştean, toată ziua…

Reveni la telefon:

— Un moment, Gina, draga mea, îi spun la revedere lui Denise care pleacă. Da, am lucrat până acum, dar am terminat…

Denise închise uşa cu inima copleşită de devotament şi se îndepărtă.

Fără a lăsa din mână receptorul, Julien se răsturnă pe spate, în fotoliu. Se simţea zdrobit şi plin de dragoste. O iubea pe Geneviève. Ea nu-şi dădea seama întotdeauna de acest lucru, şi pe drept cuvânt. Dar ce importanţă are? De altfel, nici el nu-şi dădea întotdeauna seama. Dar cu el era mai puţin grav. Ştia dinainte că se va reîntoarce la soţia lui cu inima mult mai plină de dragoste ca înainte.

— Da, am terminat, dragostea mea… În sfârşit!… Ah! Ce rost are să-ţi explic? O afacere plictisitoare şi periculoasă. Am riscat mult, foarte mult. Dar asta este… Desigur am îndrăznit. M-am gândit la tine şi m-am lansat cu toate forţele în luptă… Ce n-aş face eu, pentru tine…

Vocea se întrerupea de emoţie. Simţea nevoia imperioasă de a avea pe cineva foarte apropiat alături de el.

— Nu, draga mea, nu sunt curajos, însă trebuia încercată lovitura pentru liniştea noastră… Reuşita e sută la sută… Ah! dar pregătirea, ştii… Sunt destul de mulţumit.

Julien se împăuna. O dată pericolul trecut şi operaţia reuşită, devenea îngâmfat. Nimic mai uşor decât să ne lăsăm convinşi de propria noastră grandoare. Această indulgenţă faţă de sine îl făcea s-o îmbrăţişeze pe femeia de care avea nevoie:

— Acum voi fi mai calm, Gina, draga mea, voi avea timp să-ţi spun cât de mult te iubesc…

Geneviève se agita, gata să leşine de fericire în cabina infectă din bistroul de unde telefona, trăgându-şi nasul cu putere pentru a nu izbucni în plâns.

— Da, dar mai înainte… chiar adineauri nu ai vrut să-mi spui acest lucru nici măcar o dată. Te-ai înfuriat.

— Adineauri, se apără el cu voce caldă, dictam o scrisoare. Tocmai în legătură cu această operaţie. Şi tu m-ai întrerupt. Mi-am pierdut şirul ideilor. Acum este altceva.

— Aşadar, este adevărat că mă iubeşti?

— Sunt nebun după tine.

— Ah! Dragostea mea, dragostea mea… îmi pare rău că nu găsesc altceva să-ţi spun, Julien. Când eşti drăguţ şi ai această voce îmi pierd capul…

— Dragostea mea!

— Cum?

— Am spus: dragostea mea!

— Ah! Julien, vino repede acasă…

— Acordă-mi zece minute dragostea mea. Îţi promit că plec peste zece minute şi vin direct acasă. Mai am câteva hârtii de aranjat. (Courtois surâse privind poliţele, carnetul de cecuri şi planul pe care le scoase din buzunar şi le aruncă pe birou.) Am o idee. Nu ştii ce vom face? Pregăteşte-te. Vom pleca la ţară

vrei?

Ea deveni nerăbdătoare!

— Imediat. Imediat!

Complet destins, râse din toată inima.

— Zece minute, nu mai mult, am jurat.

— Dragă, mă gândesc că la prânz mi-ai spus că nu ai niciun ban. Ai ce-ți trebuie sau vrei să-i ceri lui George?

— Nu, lasă-l pe fratele tău. Prea vrea să se amestece în treburile noastre. Nu te frământa în privința banilor, îți repet că totul s-a schimbat.

— Datorită acestei afaceri miraculoase?

— Miraculoase. Exact. Atunci pe curând?

Ea făcu un rapid calcul în sinea sa:

— Zece minute? Nici mai mult nici mai puţin?

— Să i se usuce limba cui minte!

— De acord. Şi eu îți pregătesc o surpriză.

Geneviève se grăbi să iasă din cafenea şi căută un taxi. În staţie nu era nicio maşină. Hotărî să meargă pe jos şi, cu un pas vioi, se îndreptă spre centru.

* * *

Julien rămase apatic, strângând mâna încă pe telefon. Se ridică încet, cu un lung suspin şi, în picioare, se întinse cu voluptate. S-a sfârşit. Era adevărat. Moartea lui Bordgris punea capăt unui interminabil coşmar. Pentru a alunga amintirea acestui chip cumplit, a acestui cap chel cu ochi sticloşi, Julien se întoarse la hârtiile recuperate şi le contemplă cu o privire neîncrezătoare. Dintr-o dată, izbucni într-un râs zgomotos:

— S-a sfârşit, strigă el, nu-mi mai este frică!

Râsul i se curmă brusc. Dar dacă Denise se află încă alături? Dintr-o săritură ajunse la uşă pe care o smulse aproape din ţâţâni. În faţa camerei goale, Julien îşi recăpătă surâsul. La lucru! Nervos, scutură urmele de tencuială sau praf de pe costum, reamintindu-şi peripeţiile după trezirea sa în faţa cadavrului. Se înfioră, apoi se autoadmiră: de unde a avut atâta curaj să fugă din micul birou nenorocit al cămătarului? Din fericire, pe coridor nu era nici ţipenie de om.

Mănuşile? Erau acolo. Îşi amintea perfect că le-a scos, trăgându-le cu dinţii, când avea încă receptorul la ureche. Deci nu a putut lăsa vreo amprentă. În camera ocupată de zugravi a şters urmele paşilor. Tare şiret ar trebui să fie cel care din toate urmele lăsate pe podea le-ar descoperi tocmai pe ale sale, rămase intacte! Dumnezeu să binecuvânteze zugravii care respectă week-end-ul. Cel mai greu a fost reîntoarcerea care părea fără de sfârşit, agăţat de zidul sub care se căsca vidul, soneria care îi sfredelea timpanul şi teama de a nu ajunge Ia timp. Fusese înspăimântat că Denise îşi va pierde răbdarea, va încălca ordinul şi va intra în birou pentru a vedea de ce nu răspunde la telefon…

Se uită în oglinda din oficiu. Costumul era curat. Acum, trebuie să acţioneze sistematic. În primul rând mănuşile. Le apucă în vârful foarfecii, dându-le foc cu bricheta. Suflă peste fereastră scrumul. Nu rămăsese nici urmă din ele.

După ce închise fereastra, se reîntoarse: o bătaie discretă în uşă îl făcu să rămână pironit locului, gândurile începură să o ia razna, inima i se zbătea în gât. Nu putea fi decât Bordgris care venea să-i ceară socoteală! Se auzi o nouă bătaie.

— Intră!

Era Albert, portarul imobilului.

— Vă cer iertare, domnule Courtois. Vroiam să mă asigur că sunteţi aici. Toată lumea a plecat şi am venit să vad dacă…

— Plec şi eu, Albert.

Plantat în faţa portarului, îi puse o mână pe umeri:

— Am terminat Albert. Vin.

Celălalt îl ajută să-şi pună pardesiul.

— Înţelegi ce înseamnă acest lucru, Albert? repeta Courtois. Şi dumneata simţi această bucurie când ai terminat lucrul, te simţi liber?

— Eh, bine, ştiţi, munca mea, nu este acelaşi lucru. Oh! Sunt mulţumit. Însă picioarele mă dor mereu. Suntem obligaţi să stăm tot timpul în picioare…

Ajuns la uşă, Julien îşi aduse aminte de poliţe.

— Mergi înainte, Albert, vin şi eu…

Se întoarse la birou. Prin deschizătura sertarului observă în primul rând revolverul pe care îl băgă în buzunar.

— Vă luaţi revolverul, domnule Courtois? întrebă mirat portarul.

— Cum?

Se întoarse ca şi cum ar fi fost surprins ucigându-l pe Bordgris.

— Da… Da, plecăm la ţară, şi… Poţi să ştii dacă n-ai să ai nevoie de această jucărie într-o vreme ca a noastră?

Reuşind totuşi să surâdă, strânse în spatele său hârtiile pe care le băgă în buzunar şi ieşi.

Albert continua să aprobe, grav, dând din cap.

Julien, calmat, fluiera înveselit.

— Sunteţi vesel! observă portarul, duminica este de vină?

— Probabil. Voi petrece week-end-ul cu femeia cea mai minunată.

Deschizând uşa glisantă a ascensorului, portarul râse sub mustaţă, fără să spună vreun cuvânt. Toată lumea ştia despre Courtois că este un afemeiat. Julien se distra, ghicindu-i gândurile. „Niciodată portarul nu-şi va putea închipui că vorbesc despre soţia mea!" Uşa ascensorului se închise singură. Albert apăsă pe butonul pentru parter şi cabina porni fără zgomot.

— Mi-e groază de aceste ascensoare închise între ziduri, se plângea Julien. Parcă ai fi într-un puţ. Preferam vechiul sistem. Puteai vedea etajele, scările… Aici, te sufoci.

— Este un ascensor modern, domnule. De altfel, călătoria nu este prea lungă.

Liftul se opri. Ieşiră în hol.

— Bună seara, domnule Courtois. O duminică plăcută.

— Încui?

— Da, domnule. Sunteţi ultimul. Încui până luni.

— Ei, atunci o duminică plăcută şi dumitale, Albert.

— Mulţumesc, domnule.

Albert îl salută ducând mâna la chipiu. În poartă Julien aspiră o cantitate mare de aer proaspăt. Viaţa era minunată. Nu simţea nicio remuşcare.

Maşina sa, de tip Fregate, roşie, era parcată lângă trotuar. Urcând în maşină, îl observă pe Albert care îl saluta în continuare cu mâna la chipiu: nu uitase cadourile primite.

Julien răspunse făcându-i semn cu mâna şi se trânti în maşină. Trase şocul. Câteva apăsări uşoare pe automat pentru a urni motorul înţepenit. Apoi, o scurtă mişcare făcută cu cheia, şi gata. Un truc oarecare, însă infailibil: porneşte doar cu o frântură de mişcare a cheii. Să-l lăsăm să se încălzească. Ah! De azi înainte, cât de fericită o va face pe Geneviève. Nu o va mai face să sufere. Niciodată. I-a fost destul de frică închipuindu-şi că va trebui să renunţe la ea. O viaţă nouă. O nouă dragoste, iată ce-i va propune când o va strânge în braţe. Şi-i va şopti, dulce, la ureche: „Vezi, astăzi am înţeles o mulţime de lucruri. Deoarece soarta m-a ajutat, va trebui să fiu demn să-ţi aduc fericirea”.

Cu vârful pantofului tatonă acceleratorul. Tot rece. Se vedea în faţa unui inspector care ancheta pe locatarii etajului: „Bordgris? Bordgris? Nu ştiu… Ah! Da! Un moment… Nu era un om mic de statură, grăsuţ şi chel, nu prea simpatic? între noi fie vorba avea o mutră scârboasă. Îl întâlneam uneori pe palier. Bună ziua, ce faceţi. Asta era tot. Un cămătar, mi-a spus cineva. Nu mai ştiu cine. Nu, n-am avut nicio legătură cu el. De altfel, nici nu-mi cunoştea numele… Contabilitatea. Nu mă faceţi să râd, inspectore. Genul acesta de oameni nu au niciun fel de contabilitate. Pe de altă parte, vă rog, puteţi cerceta toate registrele, carnetele mele. Nu veţi găsi nicio urmă de Bordgris…”

Pentru a se asigura din acest punct de vedere, Julien scoase din buzunar hârtiile compromiţătoare şi păli: din neatenţie, în locul lor a luat corespondenţa!

Dumnezeule! Poliţele! Cecul! Memoriul! Le-a ars? Nu. Îşi

amintea de mănuşile făcute scrum şi răspândite în roza vânturilor. Apoi, a venit Albert. Se vedea întorcându-se din drum pentru a lua hârtiile şi… şi apoi acest imbecil de Albert a pus o întrebare idioată în legătură cu revolverul. Julien, speriat s-a întors şi… înjură. Poliţele, cecul şi memoriul trebuie să fi rămas, la vedere, pe biroul său.

Bine, să nu intrăm în panică. Nu e totul pierdut. Motorul torcea plăcut, producând o senzaţie de confort şi lenevie. Nu dorea de loc să urce iar. Apropo… Revolverul său, da… îl scoase din buzunar şi îl închise în despărţitura pentru mănuşi a maşinii.

Fără să se gândească, debreiă şi trecu pe viteza întâi.

Lucrurile se vor aranja dacă va ajunge luni dimineaţa înaintea Denisei şi va distruge hârtiile compromiţătoare. Piciorul său însă nu apăsă pedala acceleratorului. Dar femeile de serviciu? Ele nu citesc. Dar dacă o dată, în mod excepţional, vor citi? Oare crimele perfecte nu sunt descoperite tocmai datorită unor neglijenţe insignifiante ca acestea? Calm, puse schimbătorul de viteză în punctul mort şi coborî pe trotuar. Portarul nu mai era în hol. Niciodată nu se află la locul lui. Va trebui să se lipsească de el. Din fericire, ascensorul merge repede!

Intră în cabină, apăsă pe butonul cu cifra douăsprezece. Lin ascensorul porni.

În momentul acesta, Albert, portarul sosi în faţa tabloului de distribuţie care se afla la cel de al doilea subsol. Împinse chipiul pe spate şi îşi frecă capul căscând în voie. Apoi, ziua de lucru terminată, ultimul locatar plecat, săptămâna încheiată, coborî cu

un singur gest maneta de securitate, întrerupând curentul.

Brusc cabina ascensorului se imobiliza între etajul zece şi unsprezece.

CAPITOLUL IV

Şocul a fost atât de puternic încât Julien căzu pe podea, în întuneric. Lovise genunchiul de peretele de oţel şi durerea îi tăiase respiraţia.

Se ridică cu o expresie de durere, îşi sprijini spatele de cabina ascensorului şi îşi masă piciorul.

— Albert! strigă Julien.

Şi cum nu venea niciun răspuns, căută pe dibuite tabloul de comandă apăsând pe primul buton care îl întâlni. Apoi un al doilea, al treilea… Nimic. Aprinzând bricheta găsi butonul pe care scria portar şi apăsă. Ciuli urechea, sperând să audă o sonerie în depărtare. Nimic.

Înfuriindu-se brusc, lovi cu piciorul în peretele de metal, provocându-şi din nou durerea în genunchi. Înjura, ţipa, urla:

— Albert! Dar răspunde, pentru Dumnezeu! Albert!

Bricheta se stinse şi Julien se simţi prizonierul unei nopţi informe. Imobilul continua să fie scufundat într-un neant de tăcere întrerupt din când în când de rumoarea îndepărtată a străzii.

Exista viaţă şi chiar foarte aproape. Trebuia doar să scape din această cuşcă absurdă. Cu buzele strânse şi pumnii crispaţi, Julien se lupta să nu înnebunească…

* * *

De peste zece minute Geneviève aproape că fugea pe străzi. Din cauza unei dureri în coastă trebui să încetinească. Cât de

mult s-a bucurat de ceea ce în amintirile sale viitoare a şi clasat-o drept „reîntoarcerea” lui Julien. Cât de mult se distra la gândul că-l va surprinde… Dar oare îl va întâlni? Ideea că surpriza ar putea fi ratată, îi umplea ochii de lacrimi. Grăbi pasul. „Dacă mă iubeşte, instinctul îl va avertiza şi va aştepta. Dacă a plecat, viaţa mea este distrusă.”

Inima parcă i se oprise pentru o secundă:

„Nu mă părăsi, Julien!”

Inima… Inima, care îi crea neplăceri ori de câte ori se gândea la Julien sau trebuia să facă un efort fizic. Se opri în faţa unei vitrine. Un magazin cu articole de sport. Geneviève nici măcar nu-i observă pe cei doi tineri îmbrăcaţi după ultima modă din Saint-Germain-des-Prés, care contemplau vitrina cu un aer plictisit. Evadatul din „Montana” o măsura cu un ochi critic: Ciudată femeie… Şi îmbrăcată fără gust… O nebună…

Geneviève se îndepărtă. Tânărul se întoarse spre însoţitoarea sa:

— Vii Tereza?

Se conforma modei de a folosi prenume englezeşti, dar pronunţa cu seninătate: Siriza. Părul ciufulit cu grijă îi acoperea ceafa. Un pulover cu gâtul întors, prea larg, îi cuprindea bustul slab. Nu purta pardesiu: un veston gri, cu umerii uşor căzuţi, încheiat până sus, dar fluturând pe şoldurile înguste. Ţinea mâinile în buzunarele pantalonilor săi negri, care aveau pe dos carouri ecosez şi se mulau pe pulpe şi glezne.

Tânăra răspunse:

— Vin, Fred.

Continua însă să privească hanoracele. Cu părul băţos

căzându-i pe umeri, cu sânii mici dar bine conturați chiar sub puloverul gros de lână cu dungi reliefate şi cu fusta complet dreaptă, Tereza era în acelaşi timp delicată şi provocatoare. Lui Fred îi plăcea acest lucru. Ceea ce îi plăcea în special erau pantofii plați, moderni; ceva în genul papucilor vechi, care par să pună o femeie la îndemâna fiecăruia, creând un fel de intimitate la gura sobei.

În sfârşit, Tereza veni lângă el. Alături, cei doi tineri înaintau, fără a se lua de braț sau de mână.

În fața vitrinei librăriei, Fred ridică dispreţuitor din umeri:

— Îți dai seama? Mai există proşti care scriu cărți.

— De ce, întrebă cu timiditate, Tereza. Nu e bine?

Fred îşi umflă pieptul slab:

— Nu asta-i întrebarea. La ce foloseşte acest lucru? Iată cum trebuie pusă problema. Scrii o carte, două, cinci, zece, o sută… Nu vei reuşi niciodată să le scrii pe toate… Atunci?

Cu capul plecat, ea îşi însuşea învățătura. Privirea vie a lui Fred se opri asupra femeii pe care o observase mai înainte şi care acum căuta prin poşetă de unde scoase un flacon, din flacon o pastilă pe care o înghiți. „Nu mă miră, gândi Fred, se droghează. Îmi închipuiam chiar…"

O depăşiră. Geneviève însă nu se droga. Lua „pilule pentru inimă". De altfel cu totul inofensive, le-a smuls doctorului în urma unor mari rugăminți.

Se simțea mai bine.

Clădirea lui Uma-Standard apăruse la orizont. Îşi reluă drumul. Câteva secunde şi va ajunge. Şi în definitiv de ce să nu fi întârziat şi Julien? Desigur, nu pentru a o aştepta, dar pentru

simplul fapt că nu se grăbea niciodată când avea întâlnire cu ea. Soția nu conta pentru el.

Între timp, Fred şi Tereza au depăşit colţul. Un grup de voluntare din Armata Salvării încurca circulația pe trotuar. Două femei, cu pălăria ciudată a uniformei trasă pe ochi, cântau un imn cu evlavie. Se vedeau buzele mişcându-se, însă sunetele aproape că nu puteau fi auzite. O a treia, aplecată în față şi înarmată cu o bucată mare de cretă, desena nişte litere pe asfalt. Era vorba despre Dumnezeu. Mişcându-se, fusta se ridică descoperind pulpele femeii.

Fred se distra împingând-o pe Tereza cu cotul.

Şi ea o văzuse, însă îi displăcea trivialitatea gestului. Cu toate acestea îşi ascunse nemulțumirea. Nu însă suficient de repede pentru ca prietenul ei să nu fi remarcat acest lucru. Fred spuse cu dispreț:

— Ah! De… Există lucruri sfinte. Mie-mi spui? Mă întreb dacă voi reuşi vreodată să te fac să nu mai fii o burgheză!

Fred accentuă cuvântul fără să insiste. Tereza nu dorea nici ea să continue şi schimbă subiectul discuției. Atrase atenția lui Fred asupra unui afiş care se afla la intrarea în cafenea şi care reprezenta o femeie sub o ploaie de aur: Cumpărați un bilet la Loteria Națională!

— Cine este această femeie?

— Danae, răspunse Fred cu o expresie de supremă plictiseală.

— Danae? Ce înseamnă asta?

Fred se uită un moment la afiş.

— Încă o porcărie. Praf în ochii oamenilor.

Trecură prin faţa cafenelei. Fred rămase imobilizat în faţa unei limuzini de tip Fregate, roşie, cu portierea întredechisă şi cu motorul în funcţiune.

— Iată unul care ar merita o lecţie! Porneşte motorul şi apoi o ia din loc. Maşina vă stă la dispoziţie. Doamnelor şi domnilor, apropiaţi-vă şi serviţi-vă!

Vocea lui Fred avea în mod artificial intonaţii „dure”, şi adăugă în glumă:

— Mergem?

Tereza tresări, îşi reveni însă imediat şi regreta de a fi lăsat să-i scape un gest de teamă în special după ciocnirea care avusese loc. Privirea lui Fred devenea fixă. Ea cunoştea acest simptom. Era mai rău decât dacă ar fi spus: Pariez că n-ai curaj. Jignit, Fred vroia să-i dovedească că nimic nu-l putea speria.

— Crezi deci că n-aş fi în stare să fac aceasta?

— Ba da, spuse ea, numai că… furi o maşină, furi două… Nu vei putea niciodată să le furi pe toate!

Cu o cută amară în colţul gurii, Fred rânji:

— Nu vorbeşti des, dar când te hotărăşti, baţi câmpii. Urcă.

— Proprietarul s-a dus poate să caute ţigări, în cafenea…

El se uită. La tejgheaua cafenelei nu era nimeni.

— Urcă! repetă el.

Fără să ezite, pentru a se pune el însuşi în faţa faptului împlinit, Fred se instală la volan. Tereza făcu înconjurul maşinii pentru a se supune…

Geneviève ajunse şi ea în colţul clădirii Uma-Standard. Un bărbat între două vârste o salută. Răspunse automat fără a-l recunoaşte imediat. Văzuse Fregata roşie la o distanţă de

cincizeci de metri şi nu se mai simţea rău. Viaţa i se părea minunată: Julien a aşteptat-o! Cu siguranţă! Domnul care a salutat-o era Albert, portarul. Trebuie să se grăbească. Gazele ieşeau pe ţeava de eşapament a maşinii, ieşeau nori de fum şi prin geamul din spate observa ceafa soţului ei gata de plecare.

— Julien…

Îi era ruşine că a strigat în plină stradă şi începu să alerge. Dar dintr-o dată sângele îi îngheţă în vine: o tânără îmbrăcată neobişnuit… nu era tânăra din faţa magazinului de sport? – după ce a înconjurat maşina, a deschis portiera şi s-a urcat cu o uşurinţă care dovedea o veche obişnuinţă. Era cu siguranţă tânăra de adineauri… Tivul fustei atârna, descusut, lamentabil…

Julien avea o legătură. Adevărul care îi apărea în faţă îi dădea o senzaţie de sfârşeală.

Nu putea să fie Denise. În cel mai rău caz, distrusă cum era, Geneviève ar fi admis ca Julien să-şi conducă secretara, cu toate că aceasta era prea drăguţă pentru liniştea unei căsnicii. Dar această străină, care nu avea nici jumătate din vârsta ei!

Suferinţa o paralizase. Setea de răzbunare o zvârli înainte. Va scoate ochii acestei mici ticăloase… în timp ce Geneviève se afla încă la o distanţă de douăzeci de metri, Fregata demară. O coti pe prima stradă şi dispăru. Geneviève scoase un urlet. O trecătoare i se alătură. Se strânse lume. Cineva întrebă:

— Vă este rău, doamnă?

Geneviève gâfâia, avea buza muşcată iar privirea era plină de ură:

— Da… Da… Mă simt mai bine. Mulţumesc… Era inima, dar

a trecut… îmi este mai bine… Nu-i nimic.

Rămase pe loc, aşteptând să scape de martorii slăbiciunii sale. Cu părere de rău, diferiţi gură-cască se îndepărtară, aruncând o privire înapoi, nutrind în sinea lor speranţa că până la urmă ea se va hotărî totuşi să leşine.

În Geneviève mocnea o furie ucigătoare. Rămasă singură, nu se mai putea stăpâni şi se aruncă asupra porţii clădirii. Cu degetele crispate pe bare zgâlţâia grila.

* * *

Cu zece etaje şi jumătate mai sus, Julien se arunca şi el asupra uşilor metalice ale închisorii sale. Îl cuprinse o furie nebună. Trebuia neapărat să iasă din acest puţ ermetic, din această capcană înspăimântătoare. Risca să intre cineva în biroul său şi să descopere dovezile crimei pe care a comis-o. Oricine îl putea găsi între aceşti pereţi care adăposteau un cadavru. Şi Geneviève? Geneviève care se va nelinişti şi care Dumnezeu ştie la ce se va gândi! începu să strige:

— Albert! Albert! Deschide-mi, Dumnezeule!

Îşi reţinea răsuflarea pentru a sesiza cel mai slab sunet venit ca răspuns. Nimic. O linişte îngrozitoare. Poate, dar nu era sigur, poate că auzea în fundul puţului nişte lovituri surde… zgomotul produs de trecerea unui motor ambalat… departe… departe…

Aruncându-şi pe spate pulpana pelerinei, un poliţist se apropie de Geneviève.

— Ce vi s-a întâmplat doamnă? Este închis, nu vedeţi?

Poliţistul lupta împotriva dorinţei de a aresta această femeie. Întotdeauna femeile înţolite fac scandal. Geneviève îşi apleca

capul, răscolită şi roşie de ruşine.

— Ceva nu-i în regulă? întrebă polițistul.

— Ba da… Ba da…

— Atunci, ce faceţi aici?

— Este vorba despre soțul meu, răspunse ea repezită fără a se mai putea reţine.

— Ce, soțul dumneavoastră e înăuntru?

— Nu, tocmai a plecat…

— Atunci nu aveţi niciun motiv să intraţi. Circulaţi, doamnă.

Geneviève se supuse. Furia ei nu era decât un artificiu pentru a adormi adevărata durere: Julien nu o iubea. Acum avea dovada.

În sfârşit, un taxi…

— Strada Varenne 32.

Trântită pe canapeaua maşinii, Geneviève nu reuşea să plângă.

* * *

De-a lungul Senei, pe drumul spre Marly, Fregata roşie alerga cu viteză.

CAPITOLUL V

Ploua mărunt. Fred visă cu ochii deschişi un vis de copil: aplecat înainte, lipit de volan, strângea pupilele scrutând întunericul pentru a cuceri campionatul lumii. Pe Tereza la rândul ei o încerca curiozitatea: cum se numea tipul căruia i-au furat maşina? Pierzându-şi răbdarea îşi ridică braţul pentru a aprinde lumina. Literă cu literă descifră cu vocea tare numele de pe placa tabloului de bord:

„Julien Courtois…”

— Ce este? bombăni Fred.

— Numele proprietarului.

— Şi ce-i cu asta? Puţin îmi pasă! Julien? Ha! Ce prenume caraghios.

Ea se adânei din nou în tăcere. Era greu să discuţi cu Fred. Era mult mai inteligent şi instruit decât era ea. În ceea ce-l priveşte era sătul de circuitul de la Monthléry, – numai să nu fi fost cursa Panamericană – cea mai ucigătoare dintre toate. El se lansa în revendicări sociale.

— Julien Courtois! Tu îţi dai seama? Probabil un tip de genul lui papa. Gras, plin de osânză. Între două vârste, cu o grămadă de bani. Şi haină îmblănită. Acţiuni în dreapta şi în stânga, jetoane de prezenţă. Tot ce trebuie pentru a dispreţui sărăcimea care n-are decât braţele şi creierul de vândut pentru a-şi umple burta. Pariez că este un zbir… pentru angajaţii săi, leit tata. Asta o să-l coste niţel.

Nici el nu mai ştia dacă îşi lua peste picior tatăl sau pe necunoscut.

— Şi dă-ne nouă ploaia! Asta aranjează lucrurile. O dată când mă duc şi eu o să mă odihnesc la ţară!

Cu un bobârnac dădu drumul la ştergător. Parbrizul se mânji. Nu se mai vedea nimic.

— Bravo! urlă el. Aşa! Am câştigat! Se putea oare altfel? E imposibil să aibă accesorii corespunzătoare, aceste porcării burgheze. Omul riscă să-şi frângă gâtul numai pentru că nătăfleţul tău este un zgârie-brânză care nu catadicseşte să-şi cumpere o piesă care funcţionează.

în căpşorul Terezei alergau gândurile: lumina din maşină jenează poate şoferul? Îşi ridică braţul s-o stingă. Sânii ei tineri se reliefau prin pulover. Dreapta lui Fred porni îndată să se aventureze spre corpul Terezei şi volanul slăbit alunecă. Maşina făcu o deviere.

— Dumnezeii, înjură el.

Fregata făcea un zig-zag dintr-o parte în alta a şoselei. Tereza se chirci în colţul ei. Fred reuşi să redreseze dar îşi transmise frica asupra fetei.

— Ah! Ce primejdios! Ce primejdios e să faci aşa ceva. Blestemată sucitură. Nu, dar tu îţi dai seama? Din fericire, ştiu să conduc, altminteri am fi intrat într-un copac! Dar ţie ce-ţi pasă că provoci accidente! Bine că poţi să-ţi plimbi atracţiile sub nasul omului.

Încă năduşit de frică, frână lent cu picioarele tremurând. Cauciucurile scârţâiră.

* * *

Geneviève striga:

— Opriţi! Opriţi!

Renault-ul vechi cu frânele blocate se târâia pe Esplanada Invalizilor. A ratat virajul spre strada Varenne şi trase la marginea trotuarului. Şoferul, cu o mustaţă galică ce slujea în mod ostentativ ca filtru de nicotină, îşi exprimă nemulţumirea:

— Se previne, domniţă! Se previne! Nu se ţipă aşa! Ce vi s-a întâmplat?

Geneviève nu mai ştia dacă să râdă sau să plângă.

— M-am gândit… cu… Du-mă mai bine acasă.

— Şi unde mă rog e la dumneata acasă?

— La Auteuil, strada Molitor… Te rog să mă scuzi, dar subit mi-am dat scama că soţul meu s-a întors direct acasă… Aşadar cu…

Pe jumătate întors de la locul lui, şoferul, bătrân pişicher, o privea fix. Tulburată, încercă să termine discursul ei inutil şi se încurcă şi mai mult.

— Strada Varenne, la fratele meu…

Şoferul profita:

— Fratele sau controlorul de la fisc, ce mă interesează asta pe mine?

Ofensată, se adânci în tăcere.

— Bine, reluă şoferul, am înţeles, mergem la Auteuil?

— Da, spuse ea sec. Strada Molitor.

Geneviève îşi muşca buzele. Aceşti oameni din popor, într-adevăr… Maşina viră încet la dreapta şi prinse viteză. Geneviève înăbuşi un râs isteric. Era prea fericită. Dumnezeule, ce stupid poate fi omul! Fregate roşii circulă probabil cu sutele

pe străzile capitalei. Nimic, dar absolut nimic nu atesta că maşina ce demarase sub ochii ei a fost cea a soţului. Săracul, se perpeleşte probabil acasă. Şi pentru că îl face să aştepte, bea. Aşa. Din plictiseală. Din păcate îi face rău alcoolul. Se apleca înainte:

— Vă implor, grăbiți-vă…

— Ah! Să vedeți! Dacă n-ați fi fost nehotărâtă, eram deja acolo. Nu pot să merg mai repede. Hodoroaga, aşa cum o vedeți e din ’38…

Geneviève îşi îmbrăca şi îşi dezbrăca mănuşile, în timp ce şoferul se lansa într-un studiu comparativ despre diferenţa dintre maşinile modeme şi cele vechi.

— Există şi bune, nu zic nu. Încălzirea este foarte practică iarna, dar… materialul, să avem iertare. Nu se compară.

Ea nu-l auzea. Se gândea la cei doi domni care au acostat-o pe stradă în după-amiaza asta. Unul dintre ei a urmărit-o chiar un moment… Trebuie recunoscut că acest costum de culoarea lemnului de trandafir îi subția talia. Nu este adevărat că îmbătrâneşte, se opunea… împăcată cu viața, surâdea. Deseori sentimentele de fericire depind de hotărârea individului de a nu se fi lăsat înşelat.

— Să nu bei prea mult, dragostea mea, îl ruga în gând pe Julien. Fii rezonabil, sosesc, o să vezi…

Când îi va destăinui suspiciunile, furia ei, el va lua un aer grav, dojenind-o cu delicateţe. Îi va zice, mângâindu-i umerii: „Nebuno! Tu ştii totuşi că nu te iubesc decât pe tine…” „Ştiu, va răspunde ea, ştiu, dar nu ştiu ce m-a apucat…” De altfel, această fată nu era de fel genul lui Julien. Prefera femeile mai coapte,

mai materne, ca Geneviève. Îi plăcea să fie alintat. Avea oroare de obligația de a se ocupa de alții.

— Când îmi va fi dor de una din aceste fetițe tinere, spunea totdeauna, va fi dovada că încep să îmbătrânesc.

Şi pufnea în râs, fără să observe măcar că-i răsucea cuțitul în rană.

Taxiul se opri. Ea plăti cursa dând şi un bacşiş regesc. Nu din generozitate. Din laşitate. La uşă o apucă îndoiala. Se întoarse timid:

— Dacă n-aveţi nimic mai bun de făcut, aşteptaţi-mă vreo cinci minute… Se poate că…

— Că Julien al dumneavoastră să nu fie acolo? înțeles. Duceți-vă.

Avea chiar râsul de bețivan cum îl anunțau mustățile. Nu-l putea suferi. Bineînțeles străinii nu puteau s-o înțeleagă, dar acesta părea deosebit de grobian. Nu-şi găsea cheia şi se enervă. Până la urmă sună şi femeia de serviciu deschise:

— Domnul e de mult acasă?

— Domnul? Domnul?

— Ei da! Domnul! strigă ea alergând spre salon.

— O nu! doamnă. Nu l-am văzut.

Cu elanul frânt rămăsese locului.

— Atunci a telefonat?

— Nu doamnă, n-a sunat nimeni astăzi.

În primul moment de furie, Geneviève simți că o părăseşte toată energia. Nu-i mai rămânea decât puterea de a plânge. Dorea să plângă până va muri. Femeia continuă:

— Adică… da… am uitat. Doamna Dormieu a chemat şi o

întreabă pe doamna…

Dintr-un gest Geneviève îi făcu semn să tacă. Se îndreptă încet spre dormitor. Dar singurătatea îi făcea oroare. Nu va suporta cu siguranță să rămână singură. Taxiul…

Ieşi alergând.

— Aşteaptă!

— Ah! Bine! Nu era acolo nu-i aşa? o lua şoferul în zeflemea. Ei hai, nu vă faceți griji pentru asta. Rămâne mai departe frățânele din strada Varenne. Nu e niciun motiv să încruntați o mutrişoară ca a dumneavoastră. Nu e grav. Sunt lucruri care se repară totdeauna…

În ultimă instanță l-a judecat greşit atât pe el cât şi mustața lui. Acest străin o înțelegea mai bine decât propriul ei soț.

* * *

Întins pe podeaua ascensorului, cu capul răsturnat pe spate, Julien încerca să-şi adune ideile. Reacțiile totdeauna neprevizibile ale Genevièvei îl înnebuneau. Această isterică e capabilă să alarmeze tot oraşul!

Cât timp va rămâne prizonierul acestui ascensor blocat?

Creierul său, în duşmănie parcă, dădea răspunsul devenit tot mai evident: o zi şi două nopți. Treizeci şi şase de ore.

Luni dimineața Albert va reveni şi va restabili curentul. Pe acum încolo el era iremediabil singur. Nu chiar complet. În apropiere era un mort: Bordgris. Chiar dacă Julien va reuşi să găsească o explicație pentru hârtiile de pe biroul lui, nu va convinge niciodată pe nimeni că nu-l cunoaşte pe Bordgris cu care a rămas între patru pereți atât de lung timp… Unul în ascensor, celălalt în biroul său jerpelit. Parcă auzea polițistul

izbucnind în râs: „Cine o să vă creadă că aţi petrecut tot acest timp închis într-o cabină de ascensor?”

Trebuie să iasă. Fie ce-o fi. Nu trebuie niciodată să se descopere această aventură idioată. Niciodată. Nimeni nu trebuie să fie în măsură să facă vreo legătură între el şi Bordgris. Dar pentru asta trebuie să acţioneze, să iasă. Înfuriat, începu să dea cu piciorul în uşa metalică. Sub şocul loviturii se produse un declic. Plin de speranţă Julien îşi încordă degetele şi trase de uşă din toate puterile. Încet, cu un scârţâit, canatul începu să cedeze.

* * *

Fred se enervă şi începu să blesteme. Trăgea de demaror şi „această porcărie de motor cumpărat cu preţ redus” nu pornea!

Zăpăcită încă de perdaful primit, Tereza nu îndrăznea să scoată un cuvânt. În acelaşi timp i se părea că dacă Fred nu stabilea contactul…

— Fred…

— Ce mai vrei acum?

— Să… Dacă ai…

Cuvintele nu-i mai veneau. Se mulţumi să arate spre cheia de contact. Spre marea ei surprindere, Fred izbucni în râs.

— Pe cuvânt! Dar ai dreptate… Aşadar nu eşti aşa toantă cum pari.

El temperă îndată complimentul:

— Unde mai pui că asta ar fi fost fenomenal…

Maşina se urni lin. Tereza roşi de plăcere în pofida acestor complimente îndoielnice şi cu toate ca el era pe punctul de a se declara distrat şi de a plasa mai multe anecdote despre oameni

recunoscuţi şi catalogaţi ca genii care şi ei erau distraţi, încurajată, se îndreptă pe locul ei pentru a aprinde lumina din maşină. Fred aplaudă:

— Extraordinar. Tu faci progrese, te asigur că devii din ce în ce mai aptă pentru a fi scoasă în lume.

Tereza se simţea bine. Mergeau în linişte, fără să se grăbească. Nu-i mai era frică.

— Ei? Nu găseşti că e formidabil? Spune ceva şi tu! insistă Fred.

Cu timiditate, ea tăcu un gest în sus cu degetul mare.

— Aşa.

— Eu, reluă Fred, aşa înţeleg viaţa. Ai rabla ta, o porneşti când te apucă plictisul, mergi la ţară să-ţi limpezeşti gândurile, să te „relaxezi”. Societatea este prost făcută. Există fiinţe cărora trebuie să li se asigure cele absolut necesare pentru binele comunităţii... Casă, servitori, bani şi maşină…

Strecură spre camaradul ei o privire plină de admiraţie: ce inteligent era! Bineînţeles, un om ca el avea nevoie să-şi destindă nervii din când în când. El continuă:

— Iată de exemplu un lucru pe care tata n-are să-l priceapă niciodată. Cum pomeneşti despre asta faţă de el îşi dă drumul la un debit moralizator despre începuturile grele ale carierei sale. Şi dă-i cu trasul mâţii de coadă, şi dă-i cu „din puteri proprii… Că pe timpul nostru nu era aşa, că eu am făcut negustorie ambulantă, că lumea se gândea la muncă înaintea plăcerilor”, şi aşa mai departe, tot ce urmează. Am să-ţi spun un lucru bun: generaţia veche n-are decât să se ducă dracului. Mie mi-a ajuns până peste cap. Suntem în secolul XX. Pe noi

tineretul prea ne-a înfundat…

I.ăsă volanul şi se plesni peste frunte. Tereza îşi reţinu răsuflarea. Dar de astă dată totul trecu bine.

— Avem mult prea multe de făcut şi nu ne putem permite să stăm înţepeniţi, aşteptând cum au făcut aceşti câini corciţi. Noi, tinerii, n-avem timp de pierdut. Noi vrem să realizăm, să inovăm, să organizăm, să distrugem şi să reconstruim, şi asta imediat.

Şi rezumă nu fără amărăciune:

— Totul, ce mai!

Ea avea o întrebare pe buze. O problemă importantă care o frământa. Încercă eu timiditate:

— Tatăl tău… a restituit?

— Restituit?

— Banca?

— Care bancă?

— Păi fondurile!

— Care fonduri?

Fred făcea pe prostul. Trebuia să-i reamintească faptul că a fost dat afară de la banca unde lucra, pentru deturnare de fonduri. Atunci el scoase o exclamaţie, mimând o veselie exagerată. Tereza făcea al dracului de bine că punea chestiunea pe tapet.

— De mult nu m-am mai distrat aşa. Să-l fi văzut pe papa numărând paralele umezindu-şi degetele cu salivă! Spumega de furie…

— Dar a plătit? insista ea.

El o privea dintr-o parte cu compătimire:

— Sărmana mea Tereza! Ce voiai să facă? Să mă lase să târăsc numele lui onorabil în mocirlă? Ha, ha! Ți-ai găsit! Fii liniştită, când pregătesc o lovitură, ştiu încotro să mă-ndrept. Nu riscam nimic. Ca şi cu maşina asta. Tu n-ai vrut. Dar a fost bine aranjat, nu? Am avut oare plictiseli? Spune şi tu dacă găseşti că n-a mers. Nu-ți fie frică, spune şi tu, ne aflăm în republică. Spune dacă n-ai încredere…

— Ba da, Fred, am încredere, îți jur că…

N-a lăsat-o să termine. I-a demonstrat matematic că nu spune adevărul. În virtutea principiului că oamenii ca el depăşeau în general secolul în care trăiau. Asemenea oameni puteau în mod logic să întâlnească numai neînțelegere şi suspiciune. Şi totuşi lovitura de la bancă a pregătit-o şi a realizat-o cu mână de maestru. Şi de ce?

— Am să-ți spun Tereza. Viața e ca războiul. În război există arme proletare: infanteria. Există arme nobile: aviația. Pentru a alege dacă vrei să te plimbi în căcat sau în azurul cerului, trebuie să te prezinți sub arme înainte de a fi chemat. Iată, asta e.

Tereza îl asculta cu gura căscată. El era încântat de sine…

— Pe de altă parte vrei să-mi spui ce risc? Nimic. Fie că pontul meu de la Longchamp era bun şi atunci aş fi câştigat şi puneam biştarii la loc. Fie că ar fi crăpat… ceea ce s-a şi întâmplat. Şi apoi? Mi-a fost poate frică de poliție? Nicio secundă nu m-am îndoit c-o să bată înainte de toate la uşa părintească. Aici era pleaşca! Şi el a scuipat banii, în fond a fost o dublă binefacere, pentru că de fiecare dată când dai la moacă burgheziei, este o bucățică ruptă din rai. Dar ce, eu am cerut să

lucrez la o bancă? Eu? Tata a vrut. Aşa că n-are decât să plătească oalele sparte. Eu şi băncile… Apoi, tu ştii vocaţia mea este fie literatura, fie cinematograful. Premiul Nobel sau Hollywood. Eu sunt un creator înnăscut. Să-mi dea cineva numai cincisprezece milioane şi o să vezi tu! Închipuie-ţi! Cincisprezece milioane! Când i-am vorbit despre asta lui tata, era să-l apuce apoplexia. Se pare că el a pornit cu patruzeci de parale. Familiile burgheze, se ştie, contrariază totdeauna artiştii.

Simţea asupra lui, în umbră, ochii micuţei. Asta îl ungea pe inimă, mai că îl împăca şi cu societatea. Se înduioşă:

— În ce hal a putut să urle!

— Dar a plătit, asta-i esenţialul.

— N-avea ce să facă. Nu, dar îţi dai seama. Fiu nedemn cum m-a numit. Apoi mi-am dat drumul. El era nedemn. Parcă ce i-am cerut? Cincisprezece milioane. E un minimum pentru primul meu film. După asta n-o să mai am nevoie de nimeni.

Conducea prudent, cu ochii lucind, visând:

— Doamne Dumnezeule, Tereza, cincisprezece milioane. O să am eu aceşti bani… Ştii ce o să facem cu ei, auzi, Tereza?

Ea ştia totul pe de rost, dar nu cerea decât să-l poată asculta acum şi totdeauna.

— Ce o să facem?

— Vom închiria un apartament la Ritz, ne vom înţoli.

— Mă iei de nevastă?

— Bineînţeles, dar va trebui să fie… stai, cum i se zice? Ah! Da! O căsătorie morganatică.

— Ce vrea să zică asta?

— Secret. Asta nu se obişnuieşte decât la oamenii mari care

se căsătoresc cu femei din popor.

— Şi de ce?

Ea rămase profund jignită de această escamotare a viitoarei lor căsnicii. El expuse raţiunea de stat:

— În situaţia mea, dacă mă vor şti căsătorit, voi rata totul. Un mare producător este un fel de mit. Toate fetele fug după el, toate visează să se mărite cu el, până una alta îi trimit comanditari.

Spera s-o convingă. O mâhnea însă foarte tare. Ea plângea încet în colţul maşinii.

— Bine… dar ce ai?

— O să mă înşeli cu toate fetele astea!

Faţă de atâta ingenuitate, el scăpă epitetul infamant:

— Burgheză!

Depăşeau tocmai caii de la Marly.

* * *

Cu piciorul sprijinit de peretele din faţă, încordându-se, Julien făcu un ultim efort. Dintr-o singură lovitură uşa ascensorului alunecă.

Întinse braţul în întuneric spre vidul liberator. Mâna întâlni o suprafaţă netedă şi rece. Aprinse bricheta. Mica flacără lumină un zid alb şi orb.

CAPITOLUL VI

Lăsând în urmă femeia de serviciu speriată, Geneviève dădu buzna în sufragerie.

— Georges! strigă ea. Mi se întâmplă un lucru îngrozitor. Julien mă înşa…

Se întrerupse brusc. Copiii o priveau cu gura căscată. Fratele ei rămase cu lingura în aer iar Jeanne, cumnata, trânti enervată şervetul şi tacâmul. Soţii schimbară o privire. Georges îşi lăsă ochii în jos. Geneviève simţi că îi îngheaţă sângele în vine.

— Asta încă nu-i un motiv să năvăleşti peste oameni în halul acesta, remarcă Jeanne cu o voce potolită dar tremurândă.

Apoi întorcându-se spre copii:

— Spuneţi-i bună seara mătuşii…

Geneviève îşi îmbrăţişă distrată nepoţii, aruncând spre Georges o privire imploratoare cu ochii înlăcrimaţi. El însă, ostentativ, îşi păstra capul aplecat şi se ridică greoi:

— Vino în salon.

Ea îl urmă tremurând din toate încheieturile. Jeanne clătină din cap cu un aer obosit. Servanta încerca să se scuze:

— Doamna mi-a spus…

— Poţi să strângi masa, o întrerupse Jeanne. Eu mă duc să culc copiii. Bernard, Jean-Paul la culcare!

Copiii ascultară fără un cuvânt. Atmosfera prevestea furtună.

În salon, Geneviève isprăvi cu relatarea nenorocirii ei. Georges o asculta încruntat şi gâfâind uşor.

— Eu am văzut-o, auzi, Georges… pe această târfă mică urcând în maşină…

— Sărmana mea Geneviève, începu Georges.

Dar, aruncând o privire spre uşa sufrageriei, suspină şi continuă cu vocea calmă:

— Şi atunci?

Pentru a-şi păstra cumpătul îşi umplu şi îşi aprinse pipa, forţându-se să rămână indiferent.

— Atunci? se repezi Geneviève teatral. Atunci Julien mă înşală.

El îi făcu semn să coboare vocea şi reluă:

— Vezi, draga mea, era de mult timpul să te obişnuieşti…

— Georges!

Era un strigăt, un apel de ajutor atât de sfâşietor, că el rămase consternat, deschizând braţele către Geneviève care se aruncă plângând la pieptul lui.

Foarte plictisit, o bătu încetişor pe umeri:

— Micuţa mea, repetă el, tu ştii că nu se poate conta pe el… Aşa e Julien…

Lacrimile surorii sale îl dureau. Dintotdeauna ţinuse locul unui tată pentru Geneviève. Acum însă nu vroia să se înduioşeze. Cu coada ochiului supraveghea continuu uşa pe unde soţia sa putea să intre.

— Nimeni nu mă iubeşte! se văita ea, plângând sacadat şi ştergându-şi ochii.

— Ba da, vezi, mormăi el, vezi cum eşti? Nimeni!… Totdeauna!… Niciodată!… Ei hai, hai, nu trebuie să dramatizezi totdeauna…

Ea se dezlipi de el şi Georges respiră uşurat, parcă ar fi fost o crimă să fie surprins îmbrăţişând-o pe propria-i soră. Geneviève hohoti de plâns tot mai tare:

— Niciodată n-ar fi trebuit să mă mărit cu un om mai tânăr ca mine…

— Acum, gata, ai făcut-o… şi Julien te iubeşte în felul lui… Trebuie să încerci să înţelegi…

— Nu! Nu! Niciodată nu ar fi trebuit să mă mărit cu el…

— Ţi s-a spus destul, remarcă Jeanne intrând.

Nu o auziseră când a deschis uşa şi se întoarseră spre ea. Georges se simţea vinovat pentru compătimirea manifestată şi la un semn al soţiei se aşeză lângă ea pe divan. Ea îi luă mâna parc-ar fi vrut să-i dirijeze reacţiile. Era o femeie foarte frumoasă încă, cu ceva voluntar şi în acelaşi timp dureros pe trăsăturile de-abia marcate de vârstă. Singură în fotoliul din faţa lor, Geneviève părea a fi acuzata.

— Ce este, de data aceasta? întrebă Jeanne cu o voce egală.

Geneviève îşi muşcă buzele. Georges răspunse:

— Şi-a căutat soţul la birou şi l-a văzut plecând cu o gâsculiţă.

Lui Geneviève i s-a oprit respiraţia. Rezumând în acest fel povestea, durerea ei n-avea nicio raţiune. Lumea rămânea indiferentă faţă de „tragedia vieţii sale”.

— Dacă n-ar fi fost decât atât! exclamă ea. Dar cu zece minute în urmă a fost atât de drăguţ la telefon. Nici nu vă puteţi închipui… Şi am crezut…

Lacrimile o înecau. Cumnata ei comenta fără pasiune:

— E ceva clasic. Sunt soţi care se poartă drăguţ înainte. Alţii

după.

Aruncă o privire aspră spre Georges care surâdea stângaci:

— Soţii nu doresc decât să-şi liniştească conştiinţa… dar asta atunci când îi deranjează mai puţin. Cunosc unii care aduc chiar cadouri nevestelor când se despart de amante.

Vârful pipei se sparse cu un zgomot sec între dinţii lui Georges. Geneviève privea perechea printr-o perdea de lacrimi. Jeanne se ridică să aducă altă pipă de pe rastel, continuând liniştită:

— Cel mai interesant e faptul că uneori aceste cadouri sunt direct proporţionale cu durata legăturii.

Se aşeză din nou admirând diamantul solitar pe care-l purta pe deget. Georges îşi îndesă energic pipa nouă. Pierzându-şi răbdarea, ripostă cu violenţă:

— Spui prostii Jeanne. Dacă faci asta s-o necăjeşti pe Geneviève, are ea destule pe cap. Dacă faci aluzii la mine, ştii foarte bine că nu te-am înşelat niciodată… Nici n-am timp!

Jeanne rămase nemişcată, cu o cută sarcastică pe buze.

— Există diferite forme de a-ţi înşela soţia, spuse ea. Sunt unii care se ocupă prea mult de afacerile lor… alţii de familiile lor…

Georges ridică din umeri. Îl cuprinse o mare oboseală. Ce rost are discuţia asta interminabilă?

— În sfârşit, bombăni el, ce vrei să-ţi fac, Geneviève? Să-l găsesc pe Julien al tău şi să ţi-l aduc de guler, făcându-i morală?

— Ştiu şi eu, am venit aici, fiindcă în afară de voi nu am pe nimeni pe lume. Şi mi-era imposibil să aştept, înţeleaptă, acasă, până ce Julien termină cu năzbâtiile lui şi se întoarce…

— Dacă se-ntoarce… remarcă plină de răutate Jeanne.

— Ei bine, rămâi aici! propuse Georges. Vei da din când în când un telefon să afli dacă s-a întors, Poate e deja acasă. Ia să încerc!

Fericit de această diversiune, ieşi din salon.

Cele două femei îl auzeau formând numărul. Vioaie, Jeanne se plantă în fața cumnatei sale:

— Ascultă-mă bine, Geneviève. Nu mai vreau să-l amesteci pe Georges în micile tale poveşti. S-a terminat. Tu ştii cât de mult te iubeşte şi abuzezi de el. Îl enervezi. După astea, nu mai e în apele lui…

Geneviève se îndesă în fotoliul ei. Îi era frică. Vocea Jeannei suna înăbuşit şi crud în urechile ei.

Din vestibul se auzi glasul lui Georges.

— Nu răspunde.

Geneviève făcu o mişcare parcă pentru a merge să se pună sub protecția lui. Ezita însă în fața corpului nemişcat al Jeannei şi se mulțumi să ridice puțin vocea:

— Servanta trebuie să fie în bucătărie…

— Insistă, dragul meu! strigă Jeanne. Trebuie să fie cineva.

După câteva secunde continuă: înțelegi, noi ne dăm destulă osteneală să nu fim nefericiți. Tu ai casa ta, iar eu pe a mea… Noi, micuța mea Geneviève… noi încercăm cel puțin…

Ea gâfâia cu vocea sugrumata:

— … să nu fim prea geloşi pe tine, asta-i.

Ochii îi luceau. Părea contrariată de a fi spus prea mult. Geneviève bâlbâia:

— Dar ce ți-am făcut Jeanne? Geloasă pe mine? Eu care sunt

atât de nenorocită… Care n-am nimic, iar tu, tu ai avere, un cămin, copii, un soţ care te iubeşte şi pe care îl iubeşti…

Jeanne îşi trecu mâna pe frunte şi avu un tremur inexplicabil. O secundă privirea ei şovăi indecisă; apoi reluă cu respiraţia tăiată:

— Tu n-ai suferit niciodată. Niciodată n-ai lucrat. Totul ţi s-a cuvenit. Georges şi Julien nu ţi-au refuzat niciodată nimic. Pentru tine viaţa e o vacă de muls. De aceea sunt geloasă. Eu trebuie să lupt să obţin orice fleac şi adesea rămân cu mâinile goale. Mă resemnez cu minimul ce pot primi de la alţii. Tu, aprioric, pretinzi maximumul din partea lor.

Geneviève dădu din cap.

— Dacă tu crezi că viaţa e uşoara cu Julien…

— Tu ai făcut din el ceea ce e. Tu, tu singură. Cu veşnicele tale capricii şi smiorcăieli, cu veşnica ta pretenţie de bani, cu lipsa ta de răspundere. Fără tine, cine ştie dacă Julien…

Se întrerupse şi se îndreptă revenind la atitudinea calmă şi severă; se auzeau paşii lui Georges. El intră, spunând cu o veselie falsă:

— Nu s-a întors încă. Dar m-ar mira dacă ar mai întârzia mult.

După ce-şi consultă ceasul, îşi îmbrăţişă soţia şi sora:

— Şapte şi jumătate. Spuneţi copii, ce ar fi să ne ducem toţi trei la cinema?

Jeanne făcu un efort să surâdă şi insistă amabil spre Geneviève:

— Este o idee excelentă. Dar mergeţi voi doi, dacă vreţi. Eu prefer să rămân cu copiii.

— Nu te simţi bine? se nelinişti Georges.

— Ba da, ba da… O mică migrenă, atâta tot. Du-te, împrospătează-ţi faţa Geneviève şi însoţeşte-l pe fratele tău. În timp ce voi veţi fi la film, Julien se va întoarce şi aşa tu vei fi cea care te vei lăsa aşteptată.

Geneviève îşi muşcă batista. Spaima de adineauri îi trecuse. Se simţea frustrată de consolarea la care avea dreptul. Sughiţuri întârziate de plâns îi tăiau respiraţia. Ar fi acceptat să moară, dacă ar fi putut să asiste şi să savureze emoţia lor. Trebuia neapărat să facă sau să spună ceva, pentru a-i smulge din indiferenţa lor:

— Vreau să divorţez, strigă.

Jeanne făcu un pas pentru a se plasa între frate şi soră şi clarifică lucrurile:

— Asta nu-i adevărat. Tu cauţi cu orice preţ să te faci compătimită.

Dar Geneviève n-o auzi. Fixa ochii spre fratele mai receptiv la durerea ei.

— Georges, de data asta îţi jur că e serios. Nu mai vreau să-l revăd pe Julien. Prea mult rău mi-a făcut…

Îşi ascunse faţa cu mâinile, vărsând alte şiroaie de lacrimi. Georges era cât pe aci să cedeze; şovăi însă în faţa privirii soţiei. Cunoştea această expresie prevestitoare de o supărare pe mai multe zile şi avu un gest fatalist:

— Bine, vei divorţa, Gina. Acum e însă sâmbătă seara… de luni mă voi ocupa…

Geneviève ridică încet capul:

— Tu mă laşi baltă?

— Da de unde, se enervă el, nu te las baltă, dar ce vrei să fac acum?

Rănită, ea îşi înălţă capul. Cum el dădea din umeri, se îndreptă cu multă demnitate spre ieşire şi se opri tremurând de o furie neputincioasă. Avea nevoie de un aliat imediat, împotriva lui Julien. Ideea singurătăţii sale între duşmani o înspăimânta.

Îi mai rămăsese un mijloc şi nu ezită să-l folosească:

— Dacă vreau să divorţez, n-o fac pentru mine, ci pentru tine, Georges. Trebuie să-ţi spun, de mult îmi stă pe inimă…

Georges suspină:

— Julien e ca majoritatea comercianţilor… Ce a putut face sub presiunea împrejurărilor…

— Tocmai la asta mă refer! exclamă Geneviève. Tu nu ştii nimic!

Alergând spre el se agăţă de gâtul lui, fericită c-a găsit o breşă în blindajul de indiferenţă:

— Ţi-aduci aminte de cele două milioane împrumutate de la tine anul trecut şi pe care nu ţi le-a înapoiat la data prevăzută?

Georges se trase înapoi, lovit. Geneviève, triumfătoare, îşi scoase mănuşile sub privirea încremenită a Jeannei. O dată ţinta atinsă, marea durere a fost dată uitării. Râsul încreţi faţa ei armonioasă:

— Ai avut nevoie de cele două milioane pentru a ridica o opţiune… Ai venit să-i explici lui Julien, acasă… Nu-mi mai aduc aminte… o încărcătură de la Valparaiso…

— Bureţii, ripostă Jeanne.

El confirmă dând din cap.

— El avea banii, Georges. Dar ţi-a zis că n-are niciun ban. De fapt, căuta un plasament.

Georges găsi că e prea întuneric şi aprinse nervos lampa de pe şemineu.

— Ei bine, închipuie-ţi că tu ai fost cel care i-ai semnalat o afacere formidabilă. Cu banii *tăi,* el a ridicat bureţii *tăi,* fără să-ţi spună nimic… Ai înţeles?

Georges păli. Instinctiv, duse mâna la inimă care bătea neregulat. Jeanne sări:

— Dragul meu, nu te enerva…

— Lasă, răspunse el cu vocea răguşită.

Geneviève continuă, dezlănţuită:

— Ţi i-a înapoiat mai târziu cu o parte din beneficii. Dar asta nu e tot. Asigurările tale. Ştii, încărcătura ce ai asigurat-o prin intermediul lui…

— Era în combinaţie cu un asociat, dintr-un birou specializat… L-a luat să profite şi el, nu?

— Sărmane Georges, ce naiv eşti…

— Dumnezeule, izbucni Georges, am avut poliţele în mână, nu o dată, de zece ori!

— Atunci a unsprezecea oară, te-a dus… O poveste cu nouă sute de mii de franci.

— Tractoarele americane? bombăni el.

— Da, da…

— Ce tot îndrugi? M-a făcut să aranjez o asigurare!

— Mie-mi spui! O asigurare de nouăzeci de mii de franci şi… praf în ochi…

Georges se prăbuşi pe un scaun.

— Dar atunci… Dacă aş fi avut o neplăcere serioasă…

— Era treaba ta! Capul tău de pereţi! urlă Geneviève. Tractoarele tale n-au fost niciodată asigurate…

O transpiraţie de frică retrospectivă, broboni fruntea lui Georges. Îl cuprindea furia. Lovi cu pumnul stâng în palma dreaptă:

— Mizerabilul! răcni.

Se ridică brusc, şi luând-o ca martoră pe sora sa, agitând braţele, cu privirea rătăcită, exclamă:

— Şi când mă gândesc ca a avut neobrăzarea săptămâna trecută să-mi mai ceară încă cinci milioane.

— Cinci milioane? întrebă Geneviève surprinsă.

— Ei da! închipuieşte-ţi! Of! Habar n-are de nimic.

— Dar ce vroia să facă cu ele?

— Ştiu eu? Mi-a povestit nu ştiu ce istorie…

Oarecum îngrijorat îşi linişti nevasta:

— Nu i-am dat niciun ban, asta ar mai fi lipsit! Dar n-am să las lucrurile aşa! Ei drăcie, prea e de tot!

Ieşi alergând. Geneviève şi Jeanne rămăseseră înmărmurite. Pentru motive diferite.

— Eşti mulţumită acum? întrebă Jeanne. L-ai forţat să se ocupe de tine.

— Dar… unde se duce?

— De unde vrei să ştiu?

Jeanne se întoarse, epuizată la culme:

— Când se înfurie nu se poate prevedea nimic. Probabil s-a dus să-l caute şi să-i zdrobească mutra.

Geneviève exclamă desfigurată de frică:

— Nu!

La rândul ei, se precipită spre ieşire, strigându-şi fratele.

CAPITOLUL VII

Cu ajutorul unui briceag, Julien reuşi să desfacă o placă din pardoseală. Pipăind, ridică placa. Tremura de nerăbdare, în toate cabinele există o soluţie pentru întreţinerea cablurilor şi conexiunilor. Controlase timp îndelungat tavanul cu vârful degetelor. Nimic. Nu putea fi deci decât în pardoseală.

O şansă: trapa era într-adevăr dedesubt. Reperă contururile şi îl apucă leşinul de bucurie; găsi mânerul şi trase de el. Panoul cedă. Un suflu de aer viciat năvăli în cabină.

Îngenunchiat, aplecându-se în faţă şi rezemându-se de o mână, cu cealaltă explora spaţiul gol de sub ascensor. Spera să descopere cablul, de-a lungul căruia să alunece până la parter. Dar degetele nu întâlniră nimic. Se îndârji, întins pe pardoseală, şi scoase braţul întreg prin deschizătură. Degeaba. Printr-un efort extraordinar îşi tempera criza de nervi care cu încetul îl cuprinse. La ce bun? Nicio şansă. Cablurile trebuiau să fie de-a lungul peretelui la care nu putea să ajungă.

O secundă închise ochii în întuneric. O singură soluţie, demnă de aventurile lui Pearl White: suspendat în mâini şi balansându-se periculos, să tatoneze zidurile cu picioarele… Să agaţe cablurile şi să le tragă spre el…

Chiar cu conştiinţa pericolului de moarte, perspectiva libertăţii recucerite îi insuflă un elan nou. Aprinzându-şi bricheta încercă să cerceteze hăul ascensorului.

O bortă neagră şi fără fund, unde flacăra minusculă proiectă

mai multă umbră decât lumină. Scoase un strigăt. Ştia că n-o să reuşească niciodată, îi lipsea curajul. Cedând fricii care îl cuprinse, se aruncă înapoi, apucat de un tremur însoţit de un râs caraghios pe care ecoul produs de volumul puţului îl retransmitea ironic.

* * *

Fregata stopă sub o firmă slab luminată: La Liliacul, hotel-restaurant.

— Îți convine? întrebă Fred.

Pierdută în gândurile ei, Tereza tresări:

— Ce anume?

— Păi, să petrecem week-end-ul aici, la hanul Liliacul, aşa se cheamă. Mie mi-ar plăcea…

Prin geamul aburit ea contemplă silueta unui gard de fier. N-avea poftă să coboare:

— E închis, obiectă ea.

— Tu nu ştii că în aceste hanuri se primesc clienţi tot anul? Ei, hai…

Se grăbi să deschidă portiera de partea ei. Ea îl reținu:

— Stai, Fred… ce ar fi să ne întoarcem pur şi simplu?

Tânărul, surprins, îşi holbă ochii de indignare:

— Ei nu mai spune! Asta-i tot ce ai găsit? Să ne întoarcem? Şi unde să mergem?

— Am putea petrece week-end-ul la mine.

— În mansarda lui Mimi Pinson? Mersi.

— Şi ne-am duce mâine la cinema.

— Cu ce bani?

— Bine, dar… aici cu ce bani plăteşti?

— Avem timp până mâine seara. Nu te frământa mereu pentru viitor.

— Fred… *Please…*

El pufni în râs.

— Ce proastă eşti. Niciodată nu trebuie să-ți fie frică. Ai încredere în mine. O să găsesc eu o soluție.

— Care?

— În definitiv, ce-ți veni?

— Mi-e frică, Fred!

Această mărturisire îi tăie răsuflarea. De fapt şi lui îi era frică, dar nu putea s-o admită. Ar fi însemnat să accepte convenția respectabilității burgheze. O linişti fără prea multă convingere:

— Uite! Îi dau un telefon lui tata. Îmi va trimite un cec pentru a evita scandalul.

Argumentul nu părea s-o entuziasmeze pe Tereza.

— Şi apoi, riscăm să avem plictiseli şi cu maşina asta furată.

Pus pe gânduri de remarca fetei, Fred îşi ridică sprâncenele.

— Asta-i adevărat. Ei bine, am să organizez expediția cât ai zice peşte. Trebuie să ne luăm cele mai elementare măsuri de precauție în acest caz.

Aruncând o privire în jurul lui, observă pălăria şi impermeabilul, aşezate cu grijă pe bancheta din spate. Fața lui tânără se lumină:

— Vezi tu, asta este. Important e ca eventual după aceea să nu fim recunoscuți. Înțelegi? Deci tu vei pune vestonul meu pe cap şi pe umăr… să zicem din cauza ploii. Eu cu acest impermeabil şi pălăria tipului, voi fi de nerecunoscut… Rămâne să nu fim reperați la lumină. Aşteaptă…

Scotoci în deschizătura pentru mănuşi şi descoperi un revolver pe care îl învârti, glumind:

— Şi dacă hangiul face pe nebunul, ei?

— Fred, dar te rog, pune la loc asta… Nu te atinge!

— Vai, vai, vai! se văicărea el punând la loc arma. Eşti aşa de curajoasă! Omul nu poate nici să glumească. Ei, hai să mergem… şi ai grijă!

Cele, două portiere pocniră. În casă se mişcă o perdea, apoi uşa se deschise şi scârţâiră nişte paşi pe pietrişul ud.

Ploaia a stat. Dar era răcoare şi ramurile picurau încă. Hangiul nu se miră, văzând automobiliştii înfofoliţi.

— Aţi picat bine! exclamă el în loc de salut. Casa e încălzită.

— Dacă vreţi să fiţi aşa de bun să băgaţi maşina în curte, răspunse Fred, schimbându-şi vocea.

Holul hanului era fermecător, cu fotolii şi mese joase şi cu casa de bani înălţată, în spatele căreia, grasă şi jovială, îşi făcea socotelile soţia patronului. Ea surâse cu gura plină:

— Bună ziua! Ce vreme, credeţi că… Dar o să vedeţi asta mâine… Ce soare o să avem… Meteorologia…

Ea se întrerupse. Noii veniţi treceau în goană, ceea ce o făcu bănuitoare. Ridicându-se pe jumătate, se interesă:

— Doriţi?

Fred o împinse pe Tereza cu cotul. Timidă, ea spuse:

— O cameră pentru week-end.

Ajunşi teferi şi nevătămaţi în partea umbrită a scării, cu mai puţine măsuri de precauţie, îşi permiteau o alură mai degajată. Surâsul comercial reapăru pe faţa rotundă a patroanei:

— Ah! Acum văd despre ce e vorba! îi ameninţă gentil cu

arătătorul, adăugând teribil de matern: Fac pariu că e voiaj de nuntă!

— Aţi ghicit, făcu Fred.

Hangiul porni spre uşa de intrare:

— Dă-le camera 8, Matilde, e pregătită… Eu aduc maşina, domnule.

Dispăru în noapte. Soţia aprinse o lampă de gaz aşezată pe casă, comentând:

— Avem o pană de lumină la etajul întâi. Dar totul e prevăzut, cum puteţi constata… Pentru micile călătorii romantice… lumina asta creează o atmosferă de intimitate… Sper că nu vă deranjează?

— Nu! răspunse Fred. Aveţi dreptate. E mai romantic.

El aprobă cu mai multă tărie, ridicând un deget şi clipind din ochi spre Tereza. Cu lampa de gaz în mână şi cu braţul întins, femeia continua să urce scările în faţa lor.

— În caz contrar puteam să vă instalez împreună cu noi la parter. Bineînţeles, acum e puţină lume, nu e sezon. Dar o să vă simţiţi bine, veţi trăi ca-n sânul lui Avram… Şi bucătăria patronului, ştiţi… E foarte simplu, a fost bucătar şef în spitalele din Paris…

O porni pe coridorul care se întindea de-a lungul camerelor de la etaj.

— Şi e încălzit, o să puteţi constata. Apropo, aţi luat masa? Vreţi să vă aduc o gustare?

— Da, un ceai spuse Tereza.

— Cu pâine prăjită, cu unt, cu brânză, adăugă Fred.

— Şi marmeladă termină hangiţa. E interesant, de când

tinerii moderni vor să slăbească, consumă în loc de cină micul dejun. Vă aduc toate într-un minut… Iată, aţi ajuns.

Deschizând uşa cu numărul 8, o luă înainte aşezând lampa pe placa de deasupra căminului. Tinerii înaintară cu spatele spre lumină. Camera era spaţioasă, sumar dar nu fără gust mobilată. Un pat foarte jos şi larg acoperit cu creton asortat cu perdelele şi cu husele care ascundeau pudic lavaboul şi bideul. Un imens dulap normand, pe care clienţii foarte rar puteau să-l umple. O masă, două scaune şi un fotoliu mare, Voltaire, cu o bucăţică de tapiserie dezlipită.

— Merge? întrebă hangiţa cu un aer ademenitor.

Încântată, Tereza împreună mâinile:

— Foarte bine. Mulţumim, doamnă.

— Cu atât mai bine. Atunci eu vă las, porumbeilor. Mă duc să pregătesc ceaiul şi pâinea prăjită… şi vi le aduc împreună cu fişele pe care o să binevoiţi să le completaţi nu-i aşa? Oh! Nu pentru noi, bineînţeles…

— Nicio grijă, întrerupse Fred. Puteţi să le completaţi direct dumneavoastră…

— Cum doriţi… Pentru noi, dumneavoastră înţelegeţi, discreţia este o parte componentă a meseriei… Ca şi psihologia, ce mai… Oricine vede că dumneavoastră n-o să faceţi rău nici unei muşte… chiar ţeţe să fie…

— Râse, dar negăsind ecou, se opri:

— Dar ştiţi, poliţia, nu-i aşa, nici nu vă închipuiţi ce ne tracasează…

Fred o privi pe Tereza cu un surâs în colţul gurii. Apoi silabisi încet:

— Domnul şi doamna Julien Courtois, strada Molitor 118, Paris.

Fata era cât pe ce să scoată un strigăt. Din fericire, Matilda părăsea camera.

— Domnul Julien Courtois şi doamna. Perfect. Aşadar, vin îndată!

Închise uşa pe dinafară, lăsându-i singuri. Fred zvârli impermeabilul şi sări pe pat cu ambele picioare.

— S-a făcut! Bună treabă! Nimic mai greu ca asta!

Se aruncă pe spate:

— Ei bine? Spune ceva! A fost bine organizat sau nu? Sunt un as sau nu? Ei?

Ceva mai destinsă şi amuzată, Tereza îl privea. „Ce copil!” îşi spunea ea. În acelaşi timp ingeniozitatea, inteligenţa şi toată zarva ce stârnea în jurul lui o umplea de admiraţie. El îşi întinse braţele:

— Cine vine să-l sărute pe micul său geniu?

Ea se apropie încet, nu foarte sigură de sine, din cauza uşii descuiate: reminiscenţe de midinetă, zicea Fred. Dar cum ajunse în apropierea lui Fred, o apucă de încheietura mâinii şi o făcu să cadă peste el, sărutând cu lăcomie buzele ei proaspete. Ea se lăsă în voia lui. Mâinile tânărului alergau în căutarea goliciunii ei sub pulover. Ea se arcui gemând:

— Fred! Dragul meu…

Deodată el tresări, slăbind strânsoarea cu care o îmbrăţişa, ciulind urechile. Afară, cutia de viteză a Fregatei, forţată de mâinile neîndemânatice ale hangiului, scrâşnea de furie neputincioasă.

— O să-mi prăpădească maşina!

Simțea palmele Terezei pe gât. Respiră adânc şi se repezi din nou la gura ei. Degetele atinseră sânii. Ea oftă de plăcere. Fred se îndepărtă un moment de ea pentru a-şi freca nasul într-un mod caraghios. Ca de fiecare dată, dorința îi provoca o mâncărime în nări. O reluă în brațe şi trăsăturile i se adânciră dând o virilitate trecătoare feței sale tinere. Fiorul muşchilor lui se transmise fetei care deschise ochii să-l privească: îl iubea îndeosebi pentru acest moment în care prietenul ei devenea bărbat.

* * *

La parter, hangița aranja ceştile pe o tavă.

— Şterge-ți picioarele Charles, îşi apostrofă soțul care tocmai intra, o să-mi aduci tot noroiul din grădină. Spune, te-ai uitat întâmplător la numele proprietarului când ai dus la loc maşina?

— Da, mormăi el prost dispus. Julien Courtois.

— E în regulă. Acest nume mi-a dat şi el… Doar două măsuri de precauție, nu-i aşa?… Ce te necăjeşte?

El se apropie bosumflat:

— Eram aşa de liniştiți…

— Nu te văicări. Asta ne asigură banii pentru toată săptămâna.

— Dacă am putea fi siguri că au din ce plăti!

— Au o maşină. N-o să rămânem cu mâinile goale.

Ea turnă apa fierbinte în ceainic. Charles, liniştit, unse cu unt o bucată de pâine prăjită:

— E formidabilă invenția asta cu pâinea prăjită. Omul scapă de toată pâinea uscată…

Severă, Matilda îndepărtă tava:

— Nu mânca tot. Lasă-le şi lor ceva.

— Nu-ţi face griji. (El arătă spre tavan printr-o mişcare a capului). Ce crezi, au ei altceva de făcut decât să halească.

— Te gândeşti numai la prostii. Ce ştii tu?

— Ai aşezat lampa în aşa fel că se disting umbrele.

— Da? Pariez că din cauza asta ai întârziat pe afară. Porc bătrân! Dar nu te monta. Ea are unul tânăr, nu te aşteaptă pe tine.

El dădu din umeri şi bombăni, înghiţind ultima îmbucătură:

— În orice caz e măritată.

— Poate că te înşeli, şopti misterioasă hangiţa. Pun rămăşag pe blana mea de iepure pe care vrei să mi-o cumperi contra cravatei tale de duminică, că nu e soţia lui. N-ai văzut mutrele lor de conspiratori?

— Ce mă interesează pe mine asta?

Îşi întinse mâna să mai ia o bucată de pâine prăjită. Ea îi dădu peste mână:

— Ţi-am spus să încetezi.

Ridicând tava, se îndreptă spre trepte. Distrat, cu o mişcare mecanică, o pocni cu palma peste fund. Ea pufni în râs, în timp ce restabilea echilibrul tăvii:

— Imbecil! Tineretul îţi dă idei?

* * *

— Fred, Fred, mă iubeşti?

El descoperi îngrijorarea în vocea ei. De data asta Fred nu încercă să-şi dea aere. Privirea lui era relaxată, pură şi impresionant de tânără. Semăna cu un băieţel. Dădu afirmativ

din cap de mai multe ori. Cineva bătu în uşă.

— Se poate intra? întrebă Matilda de pe culoar.

Tereza se îngrozi:

— Numai o secundă…

Sări goală din pat, apucă impermeabilul şi-l trase pe mâneci în timp ce Fred îşi potrivi ţinuta.

— Intră!

Hangiţa pătrunse în cameră cu acel aer ostentativ de discreţie care trebuie însuşit în toate şcolile bune din industria hotelieră. Foarte jenată, Tereza se simţi obligată să se explice :

— Ne-am făcut comozi… îmbrăcămintea mea era udă, leoarcă…

Apoi îşi aduse aminte de instrucţiunile lui Fred şi se întoarse, ca mai târziu să nu poată fi recunoscută. Întins pe pat, el se ascundea după o pernă. Matilda avea însă alte preocupări. Fără să fie observată, contempla lingeria fetei presărată în toată camera. Punând tava pe masă, arboră aerul înduioşat al oamenilor maturi care încearcă să-şi ascundă gelozia faţă de tineret.

Ajunsă la uşă, făcu din ochi complice, apoi coborî scările:

— Charles, ce ţi-am zis?

Surprins el se întoarse:

— Nu mai ştiu.

— Nu e nevasta lui.

— Ea ţi-a spus?

— Nu, dar i-am văzut desuurile. E o sărăntoacă. Dacă ai fi văzut combinezonul ei… El, oricum, cu o maşină ca asta, trebuie să aibă o situaţie! De altfel… ea nu poartă sutien.

— Şi dacă? se mira Charles.

— Ei, toate femeile măritate poartă sutien. E clar că e amanta lui. Dar nu soţia!

* * *

Fred se repezi la pâinea prăjită.

— Mă iubeşti? reveni Tereza.

El o privi râzând. Cu corpul firav, pierdut în impermeabilul prea larg, cu ochii cuprinşi de o uşoară tristeţe, avea aerul unui câine rătăcit.

— Fiecare lucru la timpul potrivit. Acum mănâncă, răspunse el.

— Nu mi-e foame.

Se simţea nenorocită, dorea să fie mângâiată, totuşi nu-i dădea mâna să ia o mină îmbufnată. Cu Fred asta nu merge. A umplut o ceaşcă cu ceai. El luă ceaşca şi dădu ceaiul pe gât. Pe urmă, unse pâinea prăjită cu brânză şi dulceaţă şi muşcă cu poftă din ea.

— Pentru ca să te iubesc, trebuie înainte de toate să prind puteri spuse el, arătând cu bărbia spre pat.

Ea surâse cu jenă. Dezinvoltura şi siguranţa lui îi stârneau admiraţia. Când puse la loc ceaşca îi luă mâna şi îşi lipi buzele de ea. Apoi, tandră, îşi frecă obrazul de mâna lui.

— Eşti uimitoare, peroră el plin de sine. Nu ai calmul englezesc, trebuie să recunoşti. Pasiunea ta se revarsă ca spuma unei halbe umplute la repezeală…

Constată, în timp ce-şi ducea pâinea la gură:

— Ei bine, ce zici fetiţo, nu e lipsită de interes imaginea… „Spuma unei halbe umplută la repezeală”? Pe tine te lasă rece?

Ea încercă să intre în joc, dar nu prea îi ardea de asta. El izbucni:

— Ce te-a mai apucat acum?

— Nimic, Fred, te asigur.

— Atunci de ce faci mutra asta? Tu nu-ţi dai seama? omul se lansează în cheltuieli pentru tine… Da, da, nu protesta! Gândeşte-te şi ai să vezi că nu pentru mine am făcut-o. Mie îmi place să-mi petrec week-end-ul meditând: Pentru tine am făcut-o. Ţi-am furat o maşină, îi plătesc un week-end la ţară…

Îi plăcea când el se înfuria. Dumnezeu ştie de ce furia contează ca unul din atributele masculine. Fără să observe, îşi mângâie pântecul sub impermeabil. Printr-o asociaţie de idei, inconştientă, îl întrerupse cu timiditate:

— Crezi că ne vom putea căsători curând?

Golind a doua ceaşcă de ceai, el se înecă:

— Pui nişte întrebări! De unde să ştiu eu?

Ea insistă cu îndârjire, apropiindu-se de el:

— Dar tu mă iubeşti! Tu ai spus că vrei să mă iei de soţie!

El înfulecă o înghiţitură uriaşă pentru a câştiga timp de gândire. Nu putea să se facă de râs faţă de singura fiinţă din lume care îl lua în serios. Tereza se instală hotărâtă în fotoliul Voltaire. Impermeabilul se desfăcu şi genunchii îi apărură, strălucitori în penumbră. Fred termină în acelaşi timp îngurgitatul şi meditaţia. Începu să gesticuleze umblând prin cameră. Dansând pe pereţi, umbra sa creştea pe măsură ce se îndepărta de lampă.

— Nemaipomenit! Omul îşi dedică viaţa luptei pentru dărâmarea din temelii a societăţii burgheze, iar tu, tu îmi

vorbeşti de căsătorie. Tu chiar nu eşti capabilă, din când în când cel puţin, să pui interesele generale înaintea intereselor tale personale?

În realitate n-avea niciun chef să facă pe furiosul şi Tereza era aşa de drăgălaşă…

Dădu din umeri, se aşeză pe marginea fotoliului şi puse mâna pe genunchii goi ai fetei:

— De altfel, ce poate să-ţi aducă asta? Nu eşti fericită aşa?

— Ba da, Fred. E un lucru însă…

— Las-o baltă! Gândeşte-te la noi. Suntem aici, împreună…

Vocea lui deveni răguşită, iar mâna mângâia pielea goală a Terezei.

Ea se simţea tulburată de emoţie, dar se apăra cu încordare. El se încăpăţâna să vorbească şi nu fără cabotinaj, căci pentru a se crede mare avea nevoie de pasiunea partenerei mai mult decât de propria-i dorinţă. Cunoştea puterea ameţitoare a cuvintelor asupra ei. Cum tot nu se destindea, se aplecă spre buzele ei recurgând la metoda clasată în sinea lui cu denumirea: proces accelerat. În general, sărutul o făcea pe Tereza să-şi piardă capul. De data asta însă se detaşă şi disperată repetă întrebarea:

— Fred! mă iei de soţie?

— Bineînţeles, replică el grăbit. Ne-am înţeles, nu?

El încerca s-o apuce şi să-i impună sărutarea pentru a anihila această rezistenţă neprevăzută.

— Chiar dacă asta e ceva burghez? insistă ea, retrăgându-se din faţa încercărilor lui. Fred, răspunde-mi clar… N-ai să mă părăseşti?

Asta era prea mult pentru vanitatea lui de bărbat. Se redresă:

— Să-ți răspund clar în asemenea condiții, înseamnă să-mi calc în picioare demnitatea. Ascultă-mă bine, Tereza, pentru că singură n-o să ajungi să înțelegi asta niciodată. Pe planul conştiinței, noi nu ne datorăm nimic!

El profită să ronțăie o bucată de pâine şi reluă:

— Noi suntem chit. Eu am avut plăcere cu tine. Tu de asemenea ai avut plăcere cu mine. Nu poți să mă contrazici. Iată, asta-i pentru liniştirea conştiinței.

Era adorabilă în efortul ei de a pătrunde conținutul. Celor auzite, cu capul uşor înclinat şi impermeabilul desfăcut la piept. El o luă mai blând, îi apucă mâna şi îi sărută palma, glumind:

— La drept vorbind, eu sunt chiar creditorul. Tu cunoşti lozinca mea: „Da, dar Freddy face mai bine dragoste!"

Izbucni în râs şi o reluă în brațe îngenunchiat în fața ei. Tereza se abandonă fără să iasă din pasivitate. În dorința sa de a termina cu toate acestea, el capitulă:

— Bineînțeles, ne vom căsători, nu de alta, dar ca să-l înfurii: pe tata.

— Îmi promiți? Juri, Fred?

EL întrebă uluit:

— Dar ce te-a apucat, Tereza?

Înveselită, ea surâse cu ochii plini de lacrimile fericirii:

— Sunt însărcinată, Freddy.

El rămase năucit. Brațele îi căzură. Alunecând din fotoliu, veni rândul ei să se ghemuiască lângă el pe covor.

— Sunt aşa de slabă Freddy… Aşa de burgheză încă… Nu e vina mea, dar… Niciodată nu voi avea curajul să-l cresc

singură…

CAPITOLUL VIII

În anticamera apartamentului din strada Molitor, Geneviève rămase nemişcată, ca o iolă lipsită de vânt prielnic şi cu vela căzută. Chinuită îşi privea fratele. Avea faţa răvăşită şi gâfâia încă. Cu un gest, rugă servanta să iasă, apoi greoi se aşeză.

— Bun, zise el, acum eşti convinsă? Nu-i aici… Ai constatat personal…

Ea încercă să confirme dar nu reuşi. Cuvintele îi rămâneau în gât cu spaima miracolului ratat. Georges se întoarse prost dispus:

— Într-adevăr, merita să fugi după mine pe scări, ca o nebună, să-mi stârneşti vecinii, sub pretextul că între timp el s-a înapoiat. Şi când mă gândesc că te-am ascultat.

Anevoie, se îndreptă:

— Noapte bună, Geneviève. Încearcă să dormi.

Ea îl ajunse la uşă:

— Pleci?

Georges dădu din cap.

— Mă duc să mă culc. Nu mă simt prea bine… (arătă spre inimă cu vârful degetelor…)

— Credeam că tu vrei să…

— Să-i frâng gâtul? Da, m-am înfuriat pe moment. Prefer totuşi să-mi îngrijesc sănătatea…

Îi era milă de ea şi încercă să surâdă:

— Nu te mai îngrijora draga mea, mâine când te trezeşti, vă

împăcaţi şi…

Se întrerupse brusc, observând privirea răvăşită de furie a surorii sale. Ea articulă cu greu cuvintele:

— Niciodată! Auzi! Niciodată! Poate dacă acum ar fi fost acasă. Dar să-mi facă una ca asta! N-am să-i iert niciodată! O! Nu mă părăsi Georges, nu mă lăsa singură, te implor. Nu uita că ai promis lui tata să ai grijă de mine…

— Dar nu te las singură…

Ea se repezi înfuriată:

— Recunoaşte că tu nu mă crezi. Recunoaşte…

— Ba da, te cred… o să divorţezi. Ne vedem luni cu avocatul meu, vrei?

— Nu! Pentru ce ţi-a făcut ţie…

Fără să aştepte răspunsul, fugi spre camera ei, smulse sertarele micului birou stil Empire şi aruncă hârtiile în jur.

— Ce cauţi? o întrebă Georges venind după ea.

— Contabilitatea. Dar cea adevărată. La EXIM totul este trucat din cauza fiscului, din cauza ta şi a celorlalţi comanditari pe care i-a jefuit.

Georges rămăsese în prag, puţin îngrijorat, cu sprâncenele încruntate. Geneviève îi întindea trei carnete groase:

— Ia-le şi priveşte.

El nu părea convins.

— De ce ar fi simţit nevoia să însemne pe hârtie delapidările făcute?

Ea izbucni în râs.

— Ah! Sărmanul meu Georges, eşti prea naiv. Pentru ca să nu se încurce. Julien a încurcat încasările cu cheltuielile. Nici nu

mai ştia de la cine se hotărâse să împrumute! Seara îmi citea toate acestea pentru a mă distra.

În fața durerii imprimată pe fața lui Georges, Geneviève începu să dea înapoi.

— Îți jur că niciodată nu am râs de tine. Nu aş fi permis acest lucru.

Năvalnic, ea se aruncă în brațele fratelui său care o îmbrățişă.

— Ştii ce mult te iubesc, dragul meu Georges. Cât țin la tine. Nu mă lăsa în mâinile acestui escroc. Într-o zi mă va ucide. Este în stare…

— Hai, hai, nu te ambala, Gina…

O mângâia uşor pe păr, sfâşiat între nevoia lui de linişte şi afecțiunea tandră şi vigilentă. Dorința de distrugere care o cuprinsese pe Geneviève îl îngrozea. Desigur că mai târziu se va căi.

— Ascultă-mă, noaptea este un sfetnic bun. Ne vom spune părerea luni. Până atunci, nu se poate face nimic. Dacă vei rămâne hotărâtă, vom introduce acțiunea de divorț şi… până atunci pune la loc toate acestea. (El îi înapoie carnetele pe care ea refuza să le ia.) Pune-le la loc, ca să nu ştie că l-am văzut…

Geneviève făcu un mare efort pentru a vorbi calm:

— Îți închipui că este vorba de una din crizele mele obişnuite. Nu ai dreptate. Îți declar în deplină cunoştință de cauză: nu vreau să revin asupra hotărârii mele. Doresc să mă pun singură în fața unui fapt împlinit. Iată de ce îți dau registrele de contabilitate. Trebuie să le pui sub cheie.

— Ar fi prea de tot.

— Acest lucru va ajuta la divorț.

O mângâie pe faţă:

— Ce naivă eşti. Faptul că eşti căsătorită cu un escroc nu anulează o căsătorie. Acest lucru nu are nicio importanţă. Ai nevoie de un flagrant delict.

— Atunci, hai să-l prindem în flagrant delict.

— Unde?

Muşcându-şi degetele în timp ce se gândea, Geneviève spuse:

— Trebuie să fie în Montmartre, să mergem acolo.

Georges îşi îndreptă braţele a neputinţă.

— Nu noi suntem aceia care trebuie să-l prindem în flagrant delict, ci comisarul de poliţie.

— Am o idee. Dacă aş anunţa la comisariat dispariţia soţului meu?

Exasperat, bărbatul se trânti pe marginea patului. O prinse pe Geneviève de încheietura mâinii şi o trase spre el:

— Această poveste de divorţ este într-adevăr serioasă?

— Da, Georges.

— Gândeşte-te bine, mica mea Gina. Dacă doreşti într-adevăr acest lucru, voi porni la atac. Până acum, l-am menajat mereu pe Julien încercând în felul acesta să te fac fericită. Dacă îmi spui serios că nu mai vrei să rămâi cu el, voi acţiona sistematic, pentru a-l îndepărta de lângă tine.

— Doresc acest lucru, Georges. Vreau să-l înfunzi, să-l bagi în închisoare.

— Am înţeles, spuse el ridicându-se. Vino!

Geneviève deveni îngrijorată.

— Încotro?

— Ideea ta a fost minunată. Vei anunţa dispariţia soţului tău.

Va fi căutat, şi în cazul în care va fi găsit cu o femeie, mărturia inspectorilor va ţine poate loc de flagrant delict. Având numărul maşinii sale, asta nu va fi greu.

— Dar astea? arătă ea spre carnete.

— Voi depune o plângere luni dimineaţa.

— Imediat, Georges. Eşti prea bun, îţi va fi milă de el şi nu merită.

— S-ar putea. Chiar dacă mai târziu îmi va fi milă de el, o dată hotărât să acţionez, îl voi îndepărta din calea ta. La nevoie chiar împotriva voinţei tale. Ai încă timp să spui nu, încă nu e prea târziu.

Georges îi căuta privirea care îl evita.

— Renunţăm, propuse el.

De data aceasta, ridică spre el ochii împăienjeniţi de lacrimi. Citi în ei rătăcire şi simţi o strângere de inimă.

— Vrei să reluăm discuţia mâine-dimineaţa?

— Tu ce vei face acum?

— Ţi-am spus: mă duc acasă să mă culc.

— Şi eu?

— Nu ştiu micuţa mea.

Geneviève luă imediat atitudine.

— Nu, Georges, nu renunţăm. Nu mă părăsi.

El băgă carnetele în buzunarul pardesiului şi o trase cu sine.

— Să mergem la comisariat. Vei spune că soţul tău nu a venit acasă astă-seară. Vorbeşte despre întâlnirea fixată prin telefon, dar să nu sufli o vorbă despre faptul că l-ai văzut plecând cu maşina. Ai înţeles?

— Da. De acord.

Ieşiră, ţinându-se de mână, ca altădată când mergeau, ea alături de fratele ei mai mare.

* * *

La oamenii slabi, încăpăţânarea ţine loc uneori de voinţa. Julien hotărâse sa încerce aventura. Va coborî de-a lungul cablurilor. Amintirile succeselor sale şcolare la gimnastică, îl încuraja. Profesorul îl dădea de obicei ca exemplu pe Julien pentru exerciţiile la frânghie. Scoţându-şi pardesiul, întoarse totuşi spatele spărturii care i se căsca sub picioare. Aspiră adânc, se aşeză cu picioarele atârnând şi se strecură apoi prin deschizătură.

Senzaţia de vid îi provoca ameţeală şi trebui să se sprijine în coate, aşteptând să-şi revină.

Era tentat să-şi închipuie că dimensiunile reduse ale cabinei îi dădeau posibilitatea să ajungă la pereţii puţului. Întins pe spate, vroia să atingă zidul cu picioarele. Nu, era prea departe. Îşi muşcă buzele. Va trebui să încerce. Din fericire se simţea în formă. Încet, bustul şi apoi capul dispărură prin gaură.

Suspendat în mâini, cu degetele crispate pe marginea netedă a trapei, i se făcu frică şi avu impresia că totul s-a sfârşit. Nu se va mai putea ţine şi după o cădere interminabilă se va zdrobi de pământ. Revenindu-şi din coşmar se miră că mai era acolo, gâfâind de spaimă, dar în viaţă. Din instinct, pentru a potoli bătăile dezordonate ale inimii, îşi aminti de existenţa calmă şi fericită pe care a putut în sfârşit să o creeze pentru el şi soţia lui. Nu se gândea la Bordgris. Numai la libertatea sa recucerită… cu condiţia, să iasă din această închisoare! Un nou val de energie îi trecu prin muşchi. Încercă să revină. Reuşi. Era în depline

facultăţi fizice. Dădu o lovitură drept în faţă. Lovi cu picioarele atât de tare zidul încât, din cauza şocului, era să cadă. Bucuria de a fi văzut salvarea aproape era totuşi atât de mare, încât îi dispăru frica. Era deci posibil. Urma să inspecteze cei patru pereţi ai puţului pentru a găsi cablurile.

Prima încercare eşuă. Peretele se dovedi neted de la un capăt la celălalt. Metodic, se sui din nou, sprijinindu-se şi de data aceasta în coate pentru a respira şi făcând o mişcare de nouăzeci de grade pentru a explora peretele din dreapta. Coborî din nou în întuneric.

Imediat, scoase un ţipăt sălbatic care îl epuiză. La vârful pantofilor se mişca ceva! Se balansa ca un trapezist… Da… Da… Era clar, cablurile se aflau acolo şi reuşise să le atingă. Fără să-şi dea seama, lacrimi îi curgeau pe obraji. Pe marginea deschizăturii degetele îi deveneau albe suportând toată greutatea corpului. Aruncă piciorul stâng înainte şi avu impresia că leşină de emoţie simţind o atingere uşoară la gleznă. Cablul! Îl avea. Cu mii de precauţii îşi retrase piciorul. Într-un minut va rula cablul cu o mişcare sacadată, în jurul pulpei de jos. Apoi, nu va fi decât un joc de copil să prindă în mâini coarda providenţială.

În plină agitaţie, uitase într-adevăr că mâinile sale… Stânga cedă imediat. Cu respiraţia tăiată, Julien închise ochii în tenebre. Cablul se prăbuşi.

Suspendat numai în mâna dreaptă o chemă pe Geneviève în ajutor: „Pentru tine am făcut totul!”… întreaga viaţă îi trecu prin minte. Nu mai îndrăznea să respire. Nici nu-şi dădea seama că mâna urca, tatona instinctiv deasupra umerilor săi,

regăsea în sfârşit marginile deschizăturii şi îşi relua poziţia. Abia atunci îşi reveni. Mort de oboseală rămase nemişcat. Respiraţia scurtă şi rapidă, umplea tăcerea obscură a unei vieţi monstruoase; cu creierul înceţoşat reuşi să urce. În momentul în care genunchii atinseră tremurând podeaua cabinei, puterile îl părăsiră. Se prăbuşi gâfâind, pe jumătate leşinat, sleit.

* * *

Cu afişele şi aspectul său posomorit şi plictisit, comisariatul semăna cu toate comisariatele din Paris. Funcţionarul, somnoros, căsca în timp ce transcria declaraţiile. Geneviève tremura toată. Georges trebuia să-i vină mereu în ajutor.

— Courtois cu *s* sau *y*? întreba secretarul frecându-şi ochii.

— O, I, S, se grăbi Georges să spună.

— La ce oră v-a telefonat?

— Cum?

Geneviève era absentă. Georges îşi muşcă buza!

— La ce oră ţi-a telefonat Julien?

— El… El n-a telefonat…

Funcţionarul păru să se trezească şi o privi cu coada ochilor. Georges o zgâlţâi:

— Dar, în definitiv, tu mi-ai spus că aţi vorbit la…

— Da. Eu l-am chemat.

Funcţionarul se întoarse spre coala lui de hârtie.

— La şase şi jumătate, spuse Georges.

— Şi de atunci nu l-aţi revăzut?

Georges aşteptă ca Geneviève să răspundă. Ea era în nori. Lăcaşul Dreptăţii îi producea frică. Din nou cel care vorbi fu Georges:

— Nu, domnule. Şi nu e nicăieri. Nici acasă, nici la birou, nici la mine. Nicăieri.

— Trebuie să fie undeva… se mulţumi să observe funcţionarul.

— Când veţi putea să ne spuneţi dacă…

— Asta…

Funcţionarul făcu un gest vag:

— Uneori în câteva minute… Chemi spitalele, morga… Chestiune de noroc.

Geneviève începu să plângă încet.

— Vă rog să mă anunţaţi acasă, domnule. Sora mea va aştepta la mine. Nu pot s-o las singură în starea în care se află…

— Adresa dumneavoastră? suspină funcţionarul care pica de somn.

* * *

Julien reîncepu. Numai că de data aceasta nu mai ştia de care parte era zidul bun. De bine, de rău reuşi să se orienteze. Va reîncepe ori de câte ori va fi nevoie. Cu fruntea transpirată, se reîntoarse la acrobaţiile sale periculoase.

La a doua încercare reuşi să prindă cablul. Piciorul tremurând strângea cablul de mijlocul corpului său. Era atât de fericit încât îşi acordă o pauză.

Planul se contură rapid. Va coborî pe cablu până în subsol şi va da drumul la curent, va distruge hârtiile compromiţătoare din biroul său. Atenţiune! Să nu uite să şteargă orice urmă a şederii sale în ascensor şi să întrerupă curentul înainte de plecare. Dar ce va povesti soţiei sale, reîntorcându-se acasă?

„Vom vedea după aceea.”

În prezent ţinea cu putere cablul. Pieptul i se umfla şi dezumfla cu regularitate.

În acelaşi ritm, mâinile dădură drumul, una după alta, cablului, pentru a-l prinde puţin mai jos, Julien descoperi o satisfacţie extraordinară în faptul că putea dovedi superioritatea omului asupra obiectelor. Alianţa dintre muşchi şi raţiune îl umplea de orgoliu. Nu regreta nimic. Brusc, piciorul încolăcit în jurul cablului întâlni o rezistenţă. Ca fulgerul îi trecu prin minte o imagine văzută de sute de ori: cotul cablului, sub ascensor. Terminus! Toată lumea coboară! S-a terminat! Atât de aproape de ţintă? Dar la ce înălţime se afla? Nu se gândise să măsoare distanţa parcursă. Putea să fie tot atât de bine la parter şi la etajul 8! Dar dacă şi-ar da pur şi simplu drumul să cadă? Dezorientat, în dorinţa absurdă de a crede, în ciuda realităţii, în posibilitatea unei evadări, refuza să facă un calcul elementar: derulat, cablul putea să aibă aproximativ lungimea a douăsprezece etaje. Cabina fiind sus, cablul făcea acest cot prin dreptul etajului şase…

Recunoaşterea acestui fapt ar fi însemnat renunţarea de a mai ieşi din ascensor, de a mai trăi, de a da drumul cablului, murind apoi acolo, jos. Prefera să-şi închipuie că se află la câţiva metri de sol.

Înfăşurând de mai multe ori cablul în jurul braţului, rămase suspendat, agitându-se… sperând să atingă cu vârful pantofului pământul. Nimic… Şi poate că era numai la câţiva centimetri de ţintă! Destinul său crud îl făcea să înnebunească. Şi dacă ar sări pentru „a-l învăţa minte”? Cine era „el”? Şi se văzu apoi, rotindu-se în spaţiu, ca o sfârlează, pentru a

termina… pentru a termina… când?

Cu o zmucitură reuşi să se aşeze iar pe cotul cablului. În interiorul său se declanşase ceva ca un sughiţ sau suspin care îl făcea să tresalte. În cel mai bun caz va trebui să urce cu ajutorul mâinilor… riscându-şi mizerabila sa viaţă.

* * *

Geneviève nu mai avea curaj. Nu mai avea nici lacrimi. Cu fruntea încruntată, cu ochii ficşi şi duri, Georges îi producea teamă. Ieşind de la comisariat, o luă de braţ

— Repede. Am pierdut destul timp!

— Încotro mergem acum?

— Vei vedea.

O împinse în maşină şi porni. Conducea nervos prin circulaţia nocturnă. Inima îi era plină de milă pentru sora lui, însă anumite operaţii sunt indispensabile. Toţi chirurgii vă vor spune aceasta. Nu avea totuşi curajul să o privească de teamă ca Geneviève să nu citească în ochi încurajarea pentru schimbarea pe care o simţea aproape. Tăcerea i se păru insuportabilă.

— Vei veni la mine acasă până când toate acestea se vor termina.

— Da, Georges.

Lasă volanul pentru a o bate prieteneşte pe mână.

— S-ar putea să fii şi tu interogată. Nu te speria. Îţi aminteşti de declaraţiile pe care le-ai făcut la comisariat?

— Da.

— Nu este greu. Tu nu ştii nimic. Ai înţeles? Ai aşteptat până la zece şi ai anunţat dispariţia numai pentru faptul că ţi-a fost frică de un accident. Reaminteşte-ţi, de altfel, voi fi acolo.

— Da, Georges.

Din momentul în care ştia că nu este părăsită, asemenea preocupări treceau pe planul al doilea.

— Înțelegi, explică Georges, acest lucru va facilita divorțul. Tu nu ai ştiut nimic. Nu ai bănuit niciodată că soțul tău te înşală. Tu eşti o sărmană nenorocită, care nu a ştiut nimic.

— Am înțeles, Georges, numai că…

Mişcă brusc volanul.

— Nu exista „numai că!” Nu-i aşa că n-ai să-ți schimbi părerea? Dacă ai de gând să faci acest lucru, îți dau cuvântul că te părăsesc!

— Nu despre asta e vorba.

— Atunci, despre ce?

— M-am gândit… Poate că a avut într-adevăr un accident.

— În acest caz, ți s-ar fi spus imediat la comisariat.

Maşina făcu un viraj brusc pentru a evita o motoretă care venea din strada Coudorcet. Cum strada Martirilor urca în pantă, trebui să treacă în viteza a doua.

— Imbecilul era să mă lovească, bombăni el.

— Georges, de ce urcăm în Montmartre?

El suspină, fiind sătul până peste cap de această poveste.

— Dacă reuşesc să-l reperez şi să anunț poliția, va fi o victorie… N-ai de gând să dai înapoi?

— Nu, nu, răspunse ea pe gânduri.

La Medrano, o luară spre stânga pe bulevardele periferice. Geneviève spuse, parcă regretând:

— Tu nu crezi că…

Georges se enervă:

— Ah! Ascultă! Nu trebuia început! Te-am prevenit suficient. Acum, lasă-mă să acţionez.

Piaţa Pigalle furnica de automobile şi pietoni. Georges parcă maşina în faţa farmaciei şi coborâră amândoi. În graba de a-şi urma fratele, Geneviève îşi descoperi din plin picioarele când se dădu jos din maşină. Un grup de soldaţi negri, americani, făcură imediat cerc în jurul ei, scoţând nişte strigăte cu care puteau să perturbe linştea întregului cartier. Georges o luă de mână şi o trase după el.

Înaintau cu greu prin mulţimea compactă, în special atunci când Georges avea impresia că recunoaşte o siluetă şi pornea în urmărirea ei.

În faţa unui local de noapte lumea admira fotografiile puternic luminate ale unor femei goale „în relief şi culori". Trebuiră să coboare pe stradă pentru a ocoli amatorii de artă. În momentul acela, se apropie de ei un bărbat, murmurând nişte cuvinte greu de înţeles. Georges nu-l observă. Geneviève îl luă drept un cerşetor şi, cu inima strânsă, deschise poşeta. La rândul său, necunoscutul se înşelă închipuindu-şi că ea acceptă târgul clandestin. Pentru a-şi lăuda mai bine marfa şi pentru a trezi interesul clientei, arătă o fotografie pe care o ţinea ascunsă în mână. Nevinovată, ea îşi aruncă ochii pe fotografie. Imediat îi veni greaţă.

— Georges, strigă ea pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa.

Vânzătorul dispăru. Georges se întoarse şi o luă de braţ.

— Nu poţi fi lăsată niciun minut singură! Ce s-a mai întâmplat?

Ea întinse o mână agitată:

— Acolo… acest bărbat…

— Julien?

— Nu… Vroia… Ah!

Georges reprimă un gest de plictiseală şi opri un taxi care făcea curse clandestine:

— N-o să ajung la niciun rezultat cu tine. Hai întoarce-te. Va fi mai bine. O să-i spui lui Jeanne să-ţi dea camera de musafiri. O să vin să-ţi povestesc ce s-a întâmplat, fii liniştită.

Ea nu vroia. Dar fără să aştepte încuviinţarea ei, o împinse în maşină şi ordonă şoferului.

— Strada Varenne… Hai, porneşte…

* * *

Cu mâinile înroşite, sângerânde, Julien atinse cabina. Gâfâind, se prăbuşi grămadă. O secundă pierdu noţiunea realităţii îngrozitoare. Apoi, cu încetul se dezmetici. Se întoarse pe spate. O ţigară…

Simţea nevoia imediată să aprindă o ţigară. Avea ţigări în buzunarul pardesiului. Cu degetele tremurânde întinse haina pe podea şi scotoci în ea. Un pachet neatins. Încerca acum să glumească. Ca pe vremuri, în timp de război, nu-i aşa? Raţia până luni dimineaţa… Din fericire Dumnezeu a inventat tutunul!…

Ambalajul, albicios al ţigărilor Disque Bleu se detaşa uşor în întuneric. Se înverşună să sfâşie cu stângăcie hârtia. O mişcare greşită şi scăpă din mână unica lui speranţă. Pachetul căzu, apoi sări în sus. Mâna lui Julien se repezi, dar nu reuşi să atingă prada; urmărit de ghinion, împinse pachetul la marginea deschizăturii, unde acesta se poticni caraghios. O secundă mai

putea fi zărit apoi dispăru…

Încremenit de stupoare, chircit deasupra trapei căscânde, în liniştea înfricoşătoare, prizonierul îşi reţinu respiraţia. Jos, foarte departe, se auzi un sunet neînsemnat. Pachetul atinsese solul.

Atunci Julien izbucni într-un hohot de plâns, lovind podeaua cu pumnii şi urlând ca un posedat…

* * *

Fred şi Teresa dormeau ţinându-se de mână. Aveau aerul unor îngeri nevinovaţi.

CAPITOLUL IX

Maşina cu matricola TT, un Jaguar nou, alerga pe şoseaua Versailles-ului hurducând uriaşa remorcă albă. La volan, Pedro Cavassi cercetă concomitent şoseaua şi soţia pe care o vedea prin retrovizor. Ea a ţinut să călătorească în spate. Era neliniştit, dar începu conversaţia pe un ton jovial:

— Draga mea, nu găseşti curios că e suficient să depăşeşti un ciclist, pentru ca în acelaşi moment, la aceeaşi înălţime, să te încrucişeze o altă maşină.

Ea nu răspunse.

— Te simţi bine, Germain? Simţi acest aer… Ah, ce vacanţă bună o să fie!

Soţia sa rămase nemişcată. Privirea ei rece şi dură întâlni prin oglinda mică pe cea a lui Pedro, care termină prin a-şi coborî ochii. Se înfioră.

Au păstrat un moment de linişte. „Oare bănuieşte ceva se întrebă el. Mâinile i se crispară pe volan şi îşi umezi buzele pentru o nouă tentativă de împăcare.

— Nu eşti mulţumită că mergem în vacanţă?

Niciun răspuns. Doar pupilele grăitoare, duşmănoase, îl fixau prin retrovizor. De nesuportat. Îl cuprinsese descurajarea. Totul era inutil. Strânse fălcile şi înghiţi în sec. Nu servea la nimic dacă îşi dădea drumul.

— Anda, muchacha, reîncepu el cu glas tare, nu vlei să-i sulâzi lui señor?

Altă dată, când căsnicia lor era fericită, accentul peltic din ţara lui de baştină o amuza. De data asta, nimic. Îi era ruşine să facă pe măscăriciul şi oroarea situaţiei în care se găsea îl făcu să înceteze. Totuşi spuse încă stăpânit şi cu multă căldură:

— Ascultă Germaine, îmi închipui că ai vrut să rămâi în spate să dormi puţin. Dacă ai făcut asta pentru a te instala acolo ca o doamnă de la asistență în turneu de binefacere, atunci tot aşa de bine poți să vii în față lângă soțul tău să-i ții de urât.

Acest ton lejer îl costa. N-a ştiut niciodată prea bine să mintă. O frază aduce alta şi omul se trădează înainte de a fi terminat prima minciună. Ce putea să însemne atitudinea lui Germaine dacă nu faptul că ştia încotro se îndreptau în realitate. Îl cuprindea un sentiment de vină şi disperare. N-avea decât o dorință. Să oprească maşina, să-şi ia în brațe soția, să simtă încă o dată căldura dulce a corpului la care va trebui să renunțe. Se scutură. Nu e voie să se înduioşeze. Fie ce-o fi, Germaine trebuie să ajungă la Grasse, la părinţii ei, fără să-şi dea seama ce o aşteaptă.

— Mâine, spre amiază, îți vei revedea părinții, nu te bucuri?

Instinctiv, piciorul său apăsă încet frâna. Nu era o treabă uşoară să imobilizeze fără zdruncinături masa greoaie a unei rulote care te împinge din spate.

— Vii lângă mine, draga mea, va fi mai bine, vom putea trăncăni împreună, nu-i aşa?

Pentru echilibrul rulotei manevra reuşi, dar eşuă în ceea ce privea femeia. Buzele ei nu se dezlipiră. El se făcu a nu observa nimic, întrerupse contactul, coborî şi salutând ca un muşchetar, încercă să mai glumească:

— Dacă doamna vrea să mă urmeze…

Germaine nu se mişca. Nu mai putea să ignoreze atitudinea ei.

— Draga mea! De când aşteptăm noi vacanţa asta! Încă ieri, când am cumpărat maşina şi remorca, păreai aşa de fericită! De ani de zile nu ţi-ai văzut părinţii. Am parcurs un drum atât de lung. Ce ţi-a venit dintr-o dată. Spune-mi!

Se urcă alături de ea şi-i apucă mâinile pe care Germaine cu un gest sec le retrase.

— Germaine! De ce eşti supărată? Ce ţi-am făcut?

Ea se întoarse brusc spre el, deschise gura, dar nu spuse nimic. Unghiile i se adânciră în mâna lui Pedro şi o podidiră lacrimile.

— Vorbeşte, draga mea, ce este? insistă Pedro.

Ea se aruncă la pieptul lui plângând. Se apropie cu buzele de gura lui. Închizând ochii, el încercă să evite sărutul. Farmecul se rupse imediat.

— Te dezgust, strigă ea, eram sigură!

El mângâie obrajii lui Germaine:

— Cum poţi, cum îndrăzneşti să spui asemenea lucru Germaine? Aş da totul din lume pentru tine, doar ştii. Tu să mă dezguşti, dragostea mea…

Calmată la aceste cuvinte, îşi sprijini încet capul pe umerii soţului. El mângâie tandru gâtul pe care ea şi-l întindea, în dorinţa ca degetele lui să meargă mai departe. Dar, de luni de zile de când ştia, era peste puterile lui. S-o mângâie, s-o strângă în braţe da. Dar…

— Pedro, şopti ea, să nu mă faci să sufăr.

— Dar Germaine, tu singură te faci să suferi. Eu n-am spus şi n-am făcut nimic care să poată…

— De ce ai evitat sărutul meu? întrebă ea cu ochii strălucind.

El surâse.

— De ce eşti bosumflată de dimineaţă?

Îndată îşi regretă întrebarea. Pupilele Germainei se îngustară şi două cute îi apărură la marginea buzelor. Începu să tremure.

— Germaine! strigă el.

O îmbrăţişă cu ambele braţe, strângând-o să nu mai tremure.

* * *

De departe, prin portiera rămasă deschisă, se putea crede că încerca s-o îmbrăţişeze cu forţa.

— Vino, ei hai, nu te uita, nu e frumos! spuse Tereza trăgându-l de mâini pe Fred.

— Mă fac să mă stric de râs aceste corcituri, hohoti Fred. Când o femeie nu vrea, nu vrea şi pace. Te-am violat eu vreodată?

— Nu, dar hai, vino!

El o urmă în silă. Alte gânduri i se năzăreau.

— Bineînţeles, mormăi el, brazilieni.

— Ce poţi să ştii? se hazardă Tereza. Tabla cu TT poate fi tot aşa de bine…

— În ceea ce priveşte spiritul tău de observaţie, eu zic s-o laşi mai moale! N-ai remarcat micul drapel de pe aripă? Sunt brazilieni.

El persista în dispoziţia proastă de dimineaţă. Se îndepărtă iuţind pasul. Ea îl urmă înţelegând şi respectându-i supărarea.

Dar acum trebuia să lămurească intenţiile amantului ei.

Încruntat, Fred o aştepta făcându-i semne agitate să se grăbească. Ea îl luă de braţ:

— Ce vom face Fred?

— Nu, dar tu nu-ţi dai seama! izbucni el, ocolind problema. Ah! În ce frumoasă stare se află sărmana noastră Franţă. Nu mai există decât pentru străini. Poţi să-mi spui tu ce naiba caută la noi toţi aceşti venetici?

— Nu te enerva aşa.

El consimţi să se calmeze, arborând amărăciunea.

— Ai dreptate, asta nu schimbă nimic.

O dorinţă bruscă îl împinse s-o îmbrăţişeze. O mângâie încet pe gât. În asemenea momente, când el redevenea băieţaşul care avea impresia că a reuşit să cunoască înainte de vreme viaţa, Tereza aproape că îl confunda cu cel pe care-l purta în pântec şi se sfârşea de emoţie.

— Nu te am decât pe tine, şopti el, numai pe tine, Tereza mea…

Şi tot atât de brutal, gândul de care încerca să fugă din ajun, năvăli în el până în adâncuri, provocând o spaimă necunoscută.

— Un copil! urlă el ridicând pumnii răzbunător spre cer. Un copil! Dumnezeule! Dar ce dracu să fac eu cu un copil?

Cu nările palpitânde, îl reţinu ferm de mânecă şi îl privi în faţă:

— Dar eu? întrebă ea simplu.

Descumpănit, băiatul schiţă un surâs forţat, îmbrăţişând-o din nou.

— Tu sau eu e acelaşi lucru nu înţelegi? Fir-ar să fie, ce chestie. Tata o să-mi trântească uşa în nas. Precis!

— Nu, Freddy.

— Ce? Ce, nu?

— Ştii bine că n-are să-ţi trântească uşa în nas. Mie însă n-o să-mi deschidă uşa. În cel mai rău caz, tu o să ai întotdeauna un acoperiş deasupra capului, masa pusă…

Fred o apucă de umeri:

— Ah! Eu am să mă lăfăiesc la căldură, în timp ce soţia şi pruncul meu o să crape în crivăţul iernii, ca în melodrame. Asta-ţi închipui tu despre mine?

Ea îi puse o mână tremurândă pe cap şi o lacrimă luci sub genele ei lungi.

— Nu, Fred, dar sunt lucruri care îţi fac plăcere când le auzi.

Ridicându-se în vârful picioarelor îl săruta. Apoi îşi continuară drumul.

— De unde vei procura banii? întrebă Tereza.

El strânse pumnii:

— Banii! Totdeauna banii! Porcăria de biştari. Şi dacă i-aş avea, câte n-aş putea să fac cu ei!

— Să nu ne amăgim Fred. Tu nu-i ai şi trebuiesc găsiţi.

— Cum o să-i am? Sunt acolo, vezi, acolo!

Arătă spre rulota oprită departe în spatele lor.

— Să-mi spui tu mie cuţu dacă ăştia nu sunt plini de biştari. Banii sunt doar pentru venetici, îţi spun eu. Jaguarul şi remorca de un milion, fetele pe care le aduc şi le violează pe bancheta maşinii, cu ajutorul unor pesetas… Ah! Dacă i-aş avea cât de puţin şi eu, ştii tu, Tereza, ce am putea face?

Suspinând, ea se lăsă cuprinsă de mijloc şi târâtă. Nu se putea duce la bun sfârşit niciodată o discuţie cu Fred. El visa cu

voce tare:

— Am descinde pe Coasta de Azur, noi doi, am pune la punct scenariul, apoi am reveni la Paris pentru a turna interioarele. Şi am să-ți spun ce-ți trebuie ție… Un rol… Stai să mă gândesc…

— Un rol de mamă, sugeră ea…

— Să ne întoarcem! hotărî el revenit pe pământ. Nu poate omul să discute serios cu tine.

Se întoarseră în tăcere pe drumul pe care veniseră. Soarele încălzea, era bine.

* * *

Străinul vorbea cu căldură fără margini soției, care cu încetul se calmă:

— … şi când ne-am căsătorit, îți aduci aminte, ți-am promis că într-o zi te readuc în Franța? Ai regretat oare că l-ai urmat aşa departe pe soțul tău? Acum, vezi, a sosit ziua. Iată-ne în țara ta. Acuşi îți vei revedea părinții. Acolo, toată lumea te aşteaptă. Toată lumea te va sărbători. Va fi ca reîntoarcerea fiului risipitor, nu?

Ea părea că se linişteşte sub avalanşa de cuvinte. O culcă pe banchetă, apoi îşi trecu mâna pe față şi se întoarse cu spatele la ea, să nu-l observe plângând.

— Pedro, îl chemă ea.

Îşi şterse ochii înainte de a se întoarce:

— Da, draga mea.

— Mi-am lăsat geanta de voiaj lângă celelalte bagaje în remorcă. Vrei să mi-o aduci?

Ea surâdea. Pedro o privi: era încântătoare.

— Imediat.

Dintr-un salt urcă în remorcă. Bagajele Germainei erau toate la locul lor, dar geanta lipsea. Se apropie de parbriz pentru a bate în geam atrăgând atenția soției și întrebând-o prin semne, unde și-a pus geanta. Sângele îi îngheță în vine. Din locul mai ridicat unde se afla își observă soția, care scoase pe furiș geanta dintr-un colț unde o ținuse ascunsă. Deschizând geanta, extrase un revolver mic și verifică încărcătorul.

Perle de sudoare îi acoperiră fruntea. Poate se simte observată? Închise geanta și se întoarse. Pedro reuși să surâdă prin geam. Germaine îi arătă geanta, silabisind cu buzele: „Scuză-mă..." El făcu semn că n-are importanță și îi arătă o sticlă. Germaine aprobă cu un gest.

El se întoarse apoi acoperindu-și fața cu mâinile, și se prăbuși pe pat. Ce-i de făcut? Ce să facă? A suta oară își puse întrebarea.

Zgomotul pașilor soției îl făcu să-și ridice capul. Sări în picioare speriat.

— Ce faci, Pedro?

— E așa de frumos timpul draga mea, m-am gândit să scoatem masa și scaunele de nuiele și să luăm gustarea în aer liber...

* * *

Fred o certă pe Tereza, care după părerea lui mergea prea încet.

— În ritmul acesta nu ajungem niciodată! Ți-am spus să luăm mașina. Dar nu, doamna vroia să meargă pe jos! Doamnei îi era frică...

Acest cuvânt îi smulgea totdeauna o grimasă, pe care nu

reuşea s-o reprime. Vocea i se auzi sec:

— Vei intra tu prima. Dacă pe tine te recunoaşte sau nu, are puţină importanţă. Dar pe mine… înţelegi… Tu vei aranja ca intrarea să fie liberă şi apoi îmi faci un semn. Spune-le să ne servească în cameră.

CAPITOLUL X

Avea aerul unui om prost dispus, obosit, nenorocit și se prezentă, arătând în fugă un carnet de identitate.

— Inspectorul Givral. Am venit pentru dispariția semnalată.

Servanta, speriată, se repezi în salon;

— Domnu, domnu, poliția!

— În sfârşit! Există totuşi o Justiţie în Franța, constată Georges adresându-se celor două femei.

Geneviève rămase abătută. Jeanne o bruftului.

— Lasă mutra asta! înțeleg, e penibil, dar oricum, tu vrei să divorțezi, nu? Şi atunci?

Geneviève tremura.

— Poliția… Ce ruşine…

— E un moment greu de trecut, spuse Georges pentru a o reconforta. Du-te, Gina dragă, du-te…

O împinse încet spre uşă. Ea se rugă:

— Vino şi tu, Georges…

— Imediat, nu-ți fie frică.

Inspectorul se aşezase în anticameră şi, strâmbându-se dureros, dădea din picioare. La apariția lui Geneviève, schiță intenția de a se ridica politicos, aşezându-se imediat la loc.

— Scuzați-mă că vă deranjez duminică, doamnă. Sunteți Geneviève Jourlieu, căsătorită Courtois?

Confirmă în tăcere, cu sufletul la gură: să nu i se fi întâmplat ceva… Celălalt continuă pe un ton monoton:

— Aţi semnalat dispariţia soţului dumneavoastră…

Consultă un carnet jegos.

— Ieri, sâmbătă, la ora douăzeci şi două şi patruzeci de minute?

Înspăimântată, ea scoase un strigăt:

— L-aţi găsit? îşi frângea mâinile. E mort, nu-i aşa?

Givral o privi uşor uluit, cu ochii posomorâţi:

— Nu doamnă. O simplă completare a informaţiilor.

Geneviève se prăbuşi pe un scaun. Curios, gândi poliţistul, pare decepţionată că n-a murit. Apoi reluă interogatoriul:

— Dumneavoastră l-aţi văzut ultima dată chiar sâmbătă seara, la ora optsprezece şi treizeci. Nu-i aşa?

— Nu-i chiar aşa, interveni Georges, care tocmai intrase cu părul zburlit.

— Ba da! Am avut randevu cu el…

— Lasă-mă să vorbesc, o repezi Georges întors spre Givral, ea nu l-a *văzut,* au vorbit la telefon. E o diferenţă!

Inspectorul aprobă muind vârful creionului cu buzele.

— Bun, comentă el notându-şi precizarea. Şi unde se afla el în momentul respectiv?

— În biroul său din bulevardul Haussmann, imobilul Uma-Standard… E la colţ…

Celălalt semnală cu un mic gest al mâinii că „ştie unde se află” şi ea tăcu, privindu-l cum îşi notează declaraţiile.

— Sunteţi sigură că nu v-a chemat din altă parte?

— Eu l-am chemat pe el.

Givral făcu o mutră de om care ştie despre ce e vorba, apoi apucându-se să-şi maseze glezna, se scuză:

— Ştiţi, sunt în picioare de sâmbătă de la amiază. Prin forţa lucrurilor…

— Lucraţi şi duminică, văd, menţionă Georges cu aceeaşi doză de gentileţe necesară să se ştie că are concepţii democratice.

— Prin rotaţie. Trebuie să existe şi copoi, orice s-ar zice. Nici hoţii nu şomează duminica.

Îşi umezi din nou creionul. Geneviève găsi că are nişte dinţi uimitor de albi.

— Bun, reluă el. De atunci nu l-aţi mai văzut?

Geneviève îşi clătină capul, făcând eforturi disperate să nu izbucnească în plâns.

— N-aţi auzit ceva despre el? insista Givral.

— Niciun cuvânt, niciun semn, răspunse Georges.

Inspectorul îşi închise carnetul. Georges făcu un pas înainte:

— Dar, spuneţi-mi… la rândul dumneavoastră, ce aţi aflat?

— Nimic. Abia începem, domnule! spuse Givral arătându-şi carnetul înainte de a-l pune la loc în buzunar.

Pe Georges îl apucă furia:

— Aşa, în douăzeci şi patru de ore, n-aţi făcut, n-aţi întreprins nimic? E formidabil! Ah, magnifică mai e poliţia franceză!

Givral dădu greoi din umeri:

— Spitalele, comisariatele, sunt avertizate… Ce vreţi mai mult? Avem de lucru până peste cap cu aceste „dispariţii” de sâmbătă seara… E şi penibil să intervenim. În general, ele se rezolvă până la miezul nopţii.

Geneviève duse o mână la gură pentru a-şi înăbuşi un strigăt.

— N-am spus asta să vă supăr, doamnă, se scuză inspectorul, dar vedeți… bărbații… nu-i aşa? Ştiți şi dumneavoastră că asta e…

Ea nu mai rezistă. Îşi acoperi obrazul cu mâinile şi dădu frâu liber lacrimilor.

Georges părea contrariat.

Givral îşi muşca buzele încercând să repare gafa:

— Nu uitați că sunt unii care nu se întorc la domiciliul conjugal decât luni dimineața… Nu trebuie să vă îngrijorați. De ce să ajungeți în starea asta, doamnă? Sau ştiți unde se află?

Ea îşi ridică brusc capul, cu aerul unei vietăți hăituite. Georges interveni imediat:

— Apropo, domnule inspector, vroiam să vă semnalez că… am intenția să deschid acțiune la parchet împotriva cumnatului meu, mâine-dimineață, o reclamație pentru escrocherie.

— Aha… o reclamație pentru escrocherie… Dar asta nu intră în sectorul meu…

Rămase cu gura căscată, privindu-l şi profită de moment pentru a se instala comod, întinzându-şi picioarele:

— Ba da… indirect, fiind vorba de cumnatul meu. M-a jefuit de bani…

— Georges! Te implor. Asta nu-l interesează pe domnul.

— Dimpotrivă, doamnă. Sunt trei oameni cărora trebuie să li se spună tot: medicul, confesorul şi copoiul… Deci, domnul Courtois v-a furat banii… Şi credeți că din cauza asta a fugit?

— Nu… El nici nu ştie că am aflat.

— Aha… Şi deci veți depune reclamația?…

— Fără discuție. În mâinile procurorului republicii. Încă

mâine-dimineaţa. Am descoperit cazul târziu, sâmbătă seara, nu-i aşa?

— Înțeleg, înțeleg…

Scoase un suspin adânc:

— În consecinţă vă daţi seama, domnule, că noi n-avem cum să ştim mai mult… Dar bineînțeles, dumneavoastră o să mă ţineţi la curent…

El se învioră puţin:

— După părerea dumneavoastră, ar exista o legătură între dispariţie şi escrocherie…

Geneviève îl opri cu un gest indignat:

— Pentru nimic în lume, domnule! Deoarece la telefon tocmai îmi spunea…

— Să mă iertaţi… Gândiţi-vă, doamnă. Din punct de vedere legal, faptul că a avut o escapadă cu o femeie e mai puţin grav decât dacă a fugit cu banii…

— Geneviève! interveni Georges. Cum poţi să-ți închipui aşa ceva?

Givral se lăsă pe spate ascultând atent:

— Tu n-ai înțeles nimic, zise Geneviève.

— Acum, tu eşti cea care pretinde că…

Furia îi oprea lui Geneviève cuvintele în gât. Inspectorul observă fratele şi sora pe cale să se înfrunte. Îşi scoase din nou carnetul. Geneviève bâigui mânioasă:

— Din moment ce el n-are habar că ți-am predat contabilitatea!

— Ştia totuşi foarte bine că se află la strâmtoare.

— De loc! Aminteşte-ţi că mi-a afirmat că afacerea se

aranjează, că totul a mers de minune.

— Bineînțeles. Se referea la fuga sa.

— Mi-ar fi spus, strigă ea, ori el mi-a spus că vom fi fericiți împreună! El şi cu mine!

— Să te ducă de nas! îşi dăduse deja întâlnire cu fufa!

Geneviève părea că se chirceşte. Tăcerea care a urmat a fost ruptă de Givral, cu o voce foarte blândă:

— După dumneavoastră pretinsa dispariție ar fi pur şi simplu o fugă?

Încă buimac de cearta cu soră-sa, Georges îi ripostă:

— Faptele sunt destul de clare. Cumnatul meu m-a escrocat. Dovezile sunt în mâinile mele. În acelaşi timp, acest domn, fixează o întâlnire soției sale şi dispare…

— Cu fufița sa… termină Givral.

— Ştiați deci! strigă Geneviève.

— Nu, doamnă! Acum am aflat de la fratele dumneavoastră. De ce n-ați declarat ieri când ați depus plângerea?

Georges interveni:

— Ascultați-mă un moment, domnule inspector. Veți înțelege. Ea îl suspectează că e cu o femeie. Asta-i adevărul. Aşa că noi vrem ca poliția să-l prindă asupra faptului şi să obțină numele acestei femei. E clar, nu? Sora mea vrea să divorțeze. Mâine ne vedem cu avocatul.

— Ăsta e deci motivul pentru care v-ați refugiat la fratele dumneavoastră, doamnă?

— Ăsta încă-i cel mai mic lucru, zise Georges.

— Înțeleg. Dar dacă doamna nu s-a mai întors la domiciliul conjugal, cine poate spune că domnul Courtois nu s-a înapoiat?

— Se înapoiază sau nu se înapoiază, urlă Georges, sora mea nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu acest bandit!

Ochii lui Geneviève ardeau:

— Dumneavoastră ştiţi ceva, domnule inspector. S-a întors nu-i aşa?

O speranţă nebună puse stăpânire pe ea: era gata să ierte, înainte ca Givral să fi putut răspunde, îşi apostrofă fratele:

— S-a întors, vezi! N-ai să-ţi depui reclamaţia! O să-mi vând bijuteriile, blănurile, apartamentul, vom locui la periferie, dar tu vei fi despăgubit, îţi jur!

Depăşit, Georges nu mai ştia cum să reacţioneze:

— Ce tot îndrugi, Geneviève? Inspectorul n-a pronunţat niciun cuvânt care să te facă să crezi…

Slăbindu-l pe Georges, ea îl apucă pe Givral de reverele pardesiului ponosit şi îl scutură. Fără să se opună, el răspunse la acest interogatoriu indirect:

— Am trecut prin strada Molitor, doamnă… Nu era acolo. Dar putea să fi fost şi să fi plecat din nou, după…

— E acolo servanta! gemu nenorocita.

— Ei, vedeţi!

Ca după un duş rece, frustrată încă o dată, Geneviève se simţi moartă de oboseală, trecând astfel dintr-o extremă în alta, de la indulgenţă la setea de răzbunare:

— Liniştiţi-vă doamnă, continuă inspectorul ridicându-se. În momentul de faţă nu e nimeni la dumneavoastră acasă. Am sunat îndelung.

— E ziua liberă a servantei, explică Geneviève, cu tonul cu care se anunţă declaraţiile de război.

— O ultimă problemă: aveţi cumva o fotografie a soţului dumneavoastră doamnă? Asta ar uşura cercetările, nu-i aşa?

— La mine… Da…

— Am să vă găsesc eu una, răspunse cu zel Georges.

Ieşi cu paşi hotărâţi. Geneviève încercă să evite privirea lui Givral aţintită asupra ei. El întrebă:

— Nu-i aşa că fratele dumneavoastră nu-l iubeşte pe domnul Courtois?

Încet, capul lui Geneviève se clătină de la dreapta la stânga.

— O, poate este din vina mea, admise ea.

— Dar dumneavoastră, doamnă?

Ridică ochii cu o privire rătăcită;

— Eu?

— Da, dumneavoastră. Îl iubiţi?

Omuleţul părea cuprins de calde simţăminte umane. Ea simţea nevoia să i se arunce în braţe, să plângă în sfârşit pe umerii unui om înţelegător. Dar Georges se întoarse, întinzând inspectorului un instantaneu. Ea recunoscu fotografia în treacăt.

— Ah, nu! protestă ea. Nu se bărbierise în ziua aceea. Seamănă cu un bandit!

— E un bandit! afirmă Georges cu tărie.

Givral puse fotografia în buzunar şi se înclină:

— Îmi daţi voie să mă retrag.

Căută privirea lui Geneviève pentru a o asigura de simpatia sa. N-o întâlni, se intimidă şi se lansă în explicaţii inutile:

— Iată. Încă o zi care se termină. Mă voi putea duce acum acasă.

Cu faţa luminată de o idee, Georges îşi ridică braţele:

— Aşteptaţi. Serviciul o dată terminat, sunteţi un cetățean oarecare, nu-i aşa domnule…

— Givral.

— Domnule Givral. Şi puteţi, depune mărturie sub jurământ ca orice cetățean?

— Mărturie? se nelinişti Geneviève.

— Da.. Țin să verific una din ipoteze.

Pentru o secundă în ochii inspectorului fulgeră o lumină care se stinse tot aşa de repede.

— Vreţi de fapt să mi-o cereţi în calitate de particular?

— Exact. Este posibil?

— Dumnezeule, desigur… cu condiția să nu dau de bucluc!

— Vă garantez eu!

— Georges, ce intenţii mai ai?

— Nu te amesteca. O secundă!

Ieşi din nou ca o furtună. Inspectorul puse o mână pe braţul lui Geneviève:

— Nu vă fie frică, doamnă, totul se aranjează în viață.

CAPITOLUL XI

Tolăniţi în fotoliile din hol, hangiii sorbeau din cidrul cu care se cinsteau duminica după masă.

— N-am încredere, declară dintr-o dată Matilda.

În chip de întrebare mută, Charles îşi ridică o sprânceană. Cu bărbia ea arătă spre tavan:

— Porumbeii noştri. Nu-mi place comportarea lor.

— Ce comportare?

— Greu de explicat. Nu-i poţi vedea niciodată. I-ai recunoaşte dacă te-ai întâlni cu ei pe stradă?

— Pe stradă nu ştiu, dar dacă ar mai veni pe aici, da.

— În sfârşit, după părerea ta, Charles, sunt normale maşinaţiile lor, să nu fie niciodată văzuţi? Se strecoară în camera lor, se ţin în umbră. Când li se aduce dejunul, se află parcă din întâmplare la fereastră şi admiră natura, întorcându-ţi spatele!

— Tu însuţi ai spus că e o escapadă. Dacă a răpit-o pe mititica, atunci e de înţeles că nu doresc să fie recunoscuţi.

Ea îşi înclină capul, fără prea mare convingere şi goli paharul dintr-o înghiţitură.

— Ce naiba or fi făcând, încuiaţi, sus, în cameră?

Un râs înfundat zgudui umerii bărbatului. Ea dădu supărată din picioare:

— Du-te şi vezi!

— Cu multă plăcere…

Se ridică greoi şi fără zgomot urcă scările. Gaura cheii descoperi neclar cele două corpuri întinse pe pat.

— Sărmanii copii! gândi Charles înduioşat, dorm.

Freddy nu dormea. Îşi contempla tovarăşa printre gene. În liniştea după-mesei, încerca să măsoare importanța evenimentului neprevăzut: urmau să aibă un copil! Ce înseamnă oare să ai un copil?

În cameră pătrunse o adiere de aer cald şi Tereza dădu cuvertura la o parte. Sânii ei mici se dezgoliră. Fred se aplecă brusc, interesat. Senzația că este privită o făcu să se trezească. Surise, descoperindu-şi pântecele plat:

— Te întrebi cum voi arăta peste câteva luni?

— Da, bolborosi el prins asupra faptului. Este aşa de neobişnuit… Tu, nici nu-ți dai seama bineînțeles. Dar eu… asta e… cum să zic… asta e…

— Responsabilitatea ta?

Îi era ciudă pe ea, dar brațele grațioase ale Terezei îi cuprinseră gâtul şi el o strânse la piept.

— Contez pe tine Freddy… Nu pot conta decât pe tine… Fără tine sunt pierdută…

Cu o desfrânare inconştientă încerca să-i provoace prin toate mijloacele un angajament formal, fie chiar în momentul când cu corpul ei îşi putea tulbura cel mai profund amantul.

Fred bombăni şi îşi înfundă gura în rotunjimea umărului ei.

* * *

Hangiul, jenat, se retrase, înghițindu-şi saliva.

Jos, soția îi puse întrebarea aşteptată:

— Ei, ai văzut?

El glumi:

— Abia am avut timp să părăsesc punctul de observație… La această vârstă lucrurile se petrec vioi!

— Erau pe punctul de a te surprinde?

— Ei asta!

— Vorbeşte atunci, ce-i? Ce fac?

Charles râse gâlgâit:

— Tu ce crezi?

El suspină caraghios:

— Ah! Bineînțeles, nu e ca la noi…

Uşor amuzate, privirile lor se încrucişară. Ea se făcu roşie la față şi se ridică. Alcoolul avea totdeauna acest efect asupra lui. El o privi pe furiş, cu insistență. Ea îi surprinse privirea şi izbucni în râs:

— Porc bătrân! Vino mai degrabă să mă ajuți la spălatul vaselor! Hai, va fi mai bine decât să-ți stârneşti gândurile!

— Gândurile? întrebă el cu o inocență prefăcută.

O luă de mijloc şi, răzând cu poftă, dispărură în bucătărie.

* * *

Tereza se odihnea în brațele lui Fred. Ea se forța să stea nemişcată, dar nerăbdarea o făcea să vibreze. Îi lipsea încă darul de a face aluzii în astfel de probleme. Până la urmă îşi pierdu răbdarea:

— N-ai răspuns la întrebarea mea, Freddy.

El privea întrebările cu suspiciune, din instinct. Neliniştit, se îndepărtă îndată, rezemându-şi capul de lemnăria patului:

— Care întrebare?

— Dacă pot să contez pe tine.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu copilul, preciză ea cu răbdare.

— Ah! Iată-ne iar aici.

Tereza se lansă într-o pledoarie neîndemânatică:

— Freddy, acest copil, ce vrei să fac cu el, lăsată de una singură? N-am să răzbesc niciodată.

— Lasă! Ştiu eu, o repezi el, ducându-şi mâinile la ceafă. Pur şi simplu nu înțeleg cum îți permiți să te îndoieşti de mine…

Evita să răspundă direct. Simțind pe undeva că i s-a întins o cursă şi ascunzându-şi propria incertitudine sub vălul unei furii de fapt inexistente.

— Nu mă îndoiesc Fred. Dimpotrivă, sunt sigură că vei face față obligațiilor tale.

— Of! Te rog! Ai un fel de a te exprima. Obligațiile mele? Şi ce încă?

Ea se ridică, îndreptându-şi calmă privirea spre ochii bărbatului care şi-o întoarse imediat pe a sa.

— Ce proastă poți fi, Tereza! Nu vreau să spun că mă eschivez de la ceea ce tu numeşti obligațiile mele. Dar ai o manieră de a le spune, cum nu trebuie. E o chestiune de tact…

— Tactul înseamnă să mă laşi baltă acum? întrebă ea cu răceală.

Deşi tentat pe moment s-o facă, nu îndrăzni să trateze aceste lucruri cu un aer de superioritate. De altfel era şi prea târziu. Suspină deci luând mina oamenilor maturi, care au explicat a suta oară aceeaşi problemă. În fond vroia să evite mai cu seamă cearta. O atrase lângă el, glumind:

— Uneori îmi fac iluzii în ceea ce te priveşte. Cred că te-am

ridicat intelectualiceşte până la mine. Şi apoi dintr-o dată scoţi nişte expresii demodate şi trosc! Iar eu trebuie să constat că ai rămas tot mica midinetă a romanelor de trei parale de acum şase luni în urmă când te-am întâlnit.

— Dar tu mă iubeşti, totuşi?

— Proasto! N-o să-ți imaginezi acum că nu te iubesc?

Era sincer emoționat, simțind-o cum se strânge şi mai mult la pieptul lui.

— Mi-e frică Freddy…

— Frică, de ce?

— Mi-e teamă că aici nu poate fi vorba numai despre dragoste. Acest copil care se va naşte are nevoie de un tată…

— Prin forța împrejurărilor, fiecare are un tată, îi şopti el la ureche, muşcându-i lobul pentru a o face să tacă. Desigur, micuța mea, poți conta pe mine… Şi nu este nevoie să insişti atât de mult… Dar ce vrei să fac? Ce înseamnă să poți conta pe mine? Tata este cel pe care ar trebui să contăm!

— Tatăl tău nu are niciun amestec în toate astea, răspunse ea încăpățânată.

— Dar nu-ți dai seama! El este acela care are biştarii şi pentru moment se opune căsătoriei noastre.

— Când va cunoaşte motivele…

— Frumoase motive: pe cuvântul meu că nu cunoşti realitatea. În asemenea momente, burghezii se comportă cel mai josnic. Nu au prea multe scrupule!

Tereza îşi ascunse obrazul în mâini şi un hohot de plâns o făcu să se zguduie toată:

— Dar ce poate să-mi reproşeze când nici nu mă cunoaşte?

Lui Fred îi era puţin ruşine de el însuşi, se apropie şi o lua apoi din nou în braţe:

— Să ştii că nu spune nimic despre tine, nu despre asta este vorba… Vrea să-mi fac mai întâi o situaţie.

— Şi eu doresc acest lucru! Şi eu vreau să devii om. Să munceşti, să te descurci fără a recurge mereu la ajutorul altora, fără a comite…

Ea ezită în faţa atitudinii lui de om jignit, mimând o falsă demnitate:

— Nu te jena! Continuă… Fără a comite?

— Ah! Freddy!

Învinsă, Tereza se închise în ea, adânc mâhnită. La rândul lui, Fred nu putea suporta jignirea pe care o provocase singur şi se arăta încă şi mai jignit; bătându-se cu pumnul în piept spuse:

— Iată! Eu sunt ticălosul din melodramă! Tot ce te-am învăţat nu a folosit la nimic. Tu judeci încă lucrurile conform regulilor unei societăţi putrede, ajunsă la declin… Pe mine m-ai trecut în categoria oilor din turmă ca pe oricare altul, sub pretext că mijloacele mele materiale nu sunt la înălţimea gândirii mele! Sunt sigur!

Începu să se plimbe în lung şi lat prin cameră, izolându-se în mod ostentativ, pe faţă fiindu-i clar înscrisă decepţia cât şi furia mocnită.

De data aceasta Tereza nu se opri. În momentul în care trecu prin faţa patului, îl prinse de mână:

— Fred, *noi* vom avea un copil.

Acest plural care-l includea în aventură, smulse dintr-o dată masca de maturitate artificială, lăsând chipul lui Fred gol: un

băiețel înspăimântat de perspectiva unei sarcini prea grele. Acest lucru dură o fracțiune de secundă, Tereza însă își dădu seama de situație și își retrase mâna.

— Fred, pentru Dumnezeu, fii bărbat…

Jignit, el reacționă slab, încercă să glumească, fixând corpul gol al Terezei:

— N-a trecut niciun sfert de oră, de când ai putut să-ți dai seama că…

— Nu. Aşa am crezut. Dar nu este suficient să faci dragoste pentru a fi bărbat.

— Glumeşti… Şi copilul, nu este al meu?

— Ba da. Dar de asemenea nu este suficient să faci un copil unei femei. Acest lucru îl poate face oricine.

El nu avu curajul să se vadă aşa cum era în realitate. Unica salvare rămânea o atitudine revendicativă, în consecință se lansă cu înverşunare în luptă:

— Tocmai mie trebuia să mi se întâmple asta, urlă cu mâinile ridicate spre plafon. Dumnezeule! Toată lumea face dragoste! Toată lumea! Ai văzut, azi-dimineață când am trecut pe şosea cei doi străini… Ce-ți închipui că făceau în Jaguarul lor care costă trei milioane? Ce crezi! Necazurile sunt pentru nenorociți ca mine. Nu pentru ei.

— Ce ştii despre ei? ripostă ea. Poate că şi ei au necazuri.

Vorbea energic, îngenunchiată pe pat, pentru prima oară agresivă, fermecătoare în timpul furiei, subțire şi fremătând pentru a-şi apăra progenitura şi pentru a repune pe soclu ființa iubită, care se încăpățâna să coboare. El o simți duşmănoasă şi fu descumpănit:

— Desigur, admise Fred, s-ar putea să aibă şi ei necazuri, numai că el, şi acest lucru trebuie să-l înţelegi, poate sa facă faţă deoarece, spre deosebire de mine, are bani!

Încercă să o îmbrăţişeze. Ea se eliberă furioasă:

— Cine ţi-a spus că au bani?

— Trebuie să fie cineva ca tine, un copil fără experienţă, pentru a-şi închipui că un străin vine să-şi petreacă vacanţa în Franţa cu fasole. Îţi voi spune chiar mai mult, acest porc gras are biştarii la el!

Domeniul tehnicităţii îi oferea tranziţia ideală. Se agăţă de el, sprijinindu-şi discursul prin lovirea palmei cu dosul mâinii:

— Te amesteci în toate, fără să ai habar! În mod oficial, străinii nu pot pleca din ţara lor cu toţi banii. Ce crezi că fac? Recurg la bursa neagră. Acolo şi aici există misiţi, tot nişte străini, care le plătesc în franci valoarea devizelor lor. Numai că… nu au dreptul să deschidă un cont la bancă, la noi. În felul acesta, fie că vor sau nu, trebuie să care banii cu ei. Pariez că portofelul bărbatului este plin cu bani… Două sute. Cine ştie? Trei sute de bilete. Acum înţelegi, toantă mică?

După părerea lui, această demonstraţie trebuia să închidă definitiv gura Terezei, ea se ridică însă şi se plantă în faţa lui, goală şi agresivă:

— Şi chiar dacă are un milion în buzunar, cu ce schimbă asta situaţia, poţi să-mi spui?

Ochii lui Fred se îngustară:

— Aceasta înseamnă?

— Aceasta înseamnă că de ieri seară eviţi să-mi răspunzi la o întrebare.

Tereza trase aer adânc în piept:

— Fred, eşti un laş.

Palma porni de la sine. Şi unul şi celălalt rămaseră surprinşi.

El, privind mâna care a lovit atât de uşor, ea văzând atât de repede confirmarea unei bănuieli.

— Loveşte cel puțin acolo, spune ea înăbuşit, arătând pântecele, în felul acesta cel puțin vei reuşi să omori copilul! Nu eşti bun de altceva!

O lovi din nou cu dosul mâinii.

În urma loviturii, Tereza se clătină. Vru s-o sprijine, însă aproape fără voia lui, lovi cu pumnul umărul plăpând al Terezei care căzu. Ea nici nu striga nici nu plângea, însă Fred nu putea să-i suporte privirea devenită dintr-o dată lucidă şi care îl străpungea parcă. Şi o voluptate necunoscută se năştea din această dominație impusă de violență. Dădu o lovitură de picior. Tereza scăpă un geamăt şi se rostogoli oferindu-i din nou pântecele. El îşi pierdu capul şi lovi cu toată puterea.

Nu se opri decât la capătul puterilor, brusc ruşinat, trecându-şi o mână pe față pentru a nu vedea corpul gol ghemuit şi această față lovită, cu ochii care oglindeau ceva cu totul nou, o nouă înțelegere.

— Să-ți servească drept lecție…

Ea nu răspunse. Băiatul nu era rău. Cu inima cuprinsă de un val de tandrețå, fără a spune niciun cuvânt, o culcă pe pat. Ea rămase aici, fără a se mişca, cu privirea mereu fixată asupra lui.

— Toate astea s-au întâmplat, din cauza ticăloşilor… de acolo, cu Jaguarul lor.

Se întoarse în direcția în care presupunea că sunt străinii.

— Oameni de nimic! Lepădături! urlă el, amenințând cu pumnul.

Această ieşire inutilă, această ură zadarnică îl goliră de venin. Îşi regăsise aproape demnitatea, afirmând:

— Ştiu ce am de făcut. Vei avea biştari, nu plânge.

Întorcând spatele Terezei, se duse îmbufnat la fereastră.

— Biştari murdari! spuse el cu voce tare şi pe un ton hotărât.

CAPITOLUL XII

Peste gazeta, desfăcută parcă pentru lectură, Pedro îşi observa soţia. Nemişcată, tăcută, de câteva momente rămăsese abătută. Cu toate acestea, în momentul când el se apucă de-a binelea să citească gazeta, simţi privirea Germainei îndreptată asupra lui.

Cum să-i smulgă arma fără să provoace o nouă criză? O iubea mult, prea mult, şi nu dorea o ciocnire deschisă. Or, reacţiile ei erau atât de imprevizibile!

— Vrei să vezi ştirile? întrebă, invitând-o cu un gest, pentru a relua conversaţia. Nu?

Puse ziarul pe masă şi apucă cafetiera din plastic:

— Încă o înghiţitură de cafea?

Cu un surâs forţat, mascându-şi proasta dispoziţie, turnă şi se alese el singur cu o ceaşcă plină de cafea. Reluă discuţia:

— E amuzant că noi imităm tot mai mult pe yankei. Se pare că „anumite” persoane de la noi vor să instaleze telefonul ca în nord. Pentru că, acolo, ştii tu, prostituatele fac trotuarul prin telefon.

Fără să trezească vreun ecou, el simulă râsul. Apoi, dintr-o dată Germaine izbucni şi ea în râs, ridicându-şi capul. Un râs nepotolit care îl sperie, şi rămase cu ceaşca de cafea în mână. Ea nu mai contenea. Fălcile lui Pedro se crispară. Trebuia să acţioneze. Aşeză ceaşca, înconjură masa şt o pălmui. Râsul conteni, umerii i se zgribuliră şi ea suspină adânc, revenind în

starea apatică de mai înainte. Se aşeză în genunchi lângă ea, înfundându-şi faţa în faldurile fustei şi izbucni în plâns ca un copil. Cu privirea absentă ea îl mângâie pe ceafă.

* * *

— Eu mă duc să fac o raită, vii şi tu?

Tereza îşi clatină capul fără să-l slăbească din ochi. El dădu din umeri.

— Bun, bine, du-te şi vezi dacă e liberă calea. Încearcă să mă ajuţi puţin, în loc să stai mereu fără să faci ceva. Ştii foarte bine că nu pot să mă arăt în faţa acestor oameni…

Fără să scoată un cuvânt, ea se ridică şi îmbrăcă impermeabilul. Pe sală nu era nimeni. Coborî până la jumătatea scării şi ascultă. Vocea lui Charles şi a Matildei veneau estompate din bucătărie. Dintr-o mişcare a mâinii îi făcu semn lui Fred că poate coborî. El nu se lăsă rugat.

* * *

Se înseră. Mâna ei încetă mângâierile. Pedro îşi ridică privirea. Germaine părea adormită. Încetişor îi sărută mâna, apoi o ridică în braţe. Ea se lăsă în braţele lui şi strânse geanta la piept. Cum el se îndrepta spre remorcă, ea murmură:

— Pe vremuri aşa mă duceai, Pedro…

Ea se cuibări mai adânc în braţele soţului.

— Mă simt bine…

Fără niciun efort vizibil o duse înăuntru şi, închizând după el portiera cu picioarele, îşi depuse povara pe pat, aşezându-se alături de ea.

— Ei, te simţi mai bine, draga mea?

Ochii i se îngustară maliţioşi. El se simţi descumpănit. O rază

difuză pătrundea prin fereastră, luminând o lacrimă care strălucea în ochii Germainei. Se aplecă tandru şi sorbi lacrima. Ea îl reţinu. Se întinse lângă ea uşurel, fără s-o slăbească din îmbrăţişare. Şi astfel, au rămas nemişcaţi pe patul îngust. Pedro încerca să-şi imagineze diferenţa dintre îmbrăţişările lor de altădată şi cea de acum…

Nu, nici n-a trecut prea mult timp de atunci. Şase, şapte luni? înainte de moartea copilului lor. Înainte de „accidentul" lui Germaine… Apoi îşi alungă gândurile, pentru a regăsi liniştea înşelătoare ce îi dădea această îmbrăţişare castă.

Un far puternic îi smulse din toropeală. Lumina, însoţită de zbârnâitul unui motor, păreau să dărâme pereţii fragili. Zgomotul se intensifica foarte repede: se produse un suflu de aer care provocă un mic tangaj al remorcii. Apoi maşina trecu, iar rulota rămase în întunericul nopţii.

Pedro se îndreptă pe pat.

— Iubeşti o altă femeie, nu-i aşa? întrebă Germaine cu vocea răguşită.

— Cum?

El nu insistă. Maşinal, puse mâna pe întrerupător şi aprinse lumina. Germaine îşi duse mâna la ochi pentru a-i feri de lumină, încercând totuşi să-l observe pe furiş:

— Nu-ţi aminteşti ce-mi spuneai pe vremuri? Că femeile caste sunt ca vetrele în care nu se mai aprinde focul niciodată.

Brazilianul înţelese. Dar nu era capabil să dea niciun răspuns. Germaine nu mai era pentru el o femeie. O iubea, dar lucrurile s-au schimbat. Era peste puterile lui să-i dovedească dragostea ca unei soţii normale. Se întoarse ca ea să nu-i poată citi

gândurile.

— Ei, nu-mi răspunzi nimic? reluă ea cu aceeaşi voce aspră.

Se apropie, apucând-o de ambele mâini:

— Germaine, n-am iubit pe nimeni niciodată în afară de tine… îţi jur.

Ea îşi retrase mâinile cu o privire funestă şi cu intenţia vădită de a-i răspunde usturător. Cuvintele nu-i veneau însă.

Puse mâna pe geanta de voiaj care alunecase pe podea şi o deschise tremurând. Pedro păli. Uitase! Sforţările pentru calmarea ei l-au făcut să rateze cea mai bună ocazie de a acţiona. „Acum s-a sfârşit, gândi el, va scoate revolverul şi va trage…”

— Germaine, bâlbâi el, nu-i aşa că mă crezi?

Îşi reţinu respiraţia; enervată, ea scotoci în interiorul genţii. Dar nu scoase decât o batistă să-şi şteargă ochii.

Pentru el emoţia fusese mult prea mare, trebuia să se aşeze.

— Te cred, Pedro.

Schimbarea radicală îl puse din nou pe picioare. Nu mai înţelegea nimic. Ea surâdea acum pudrându-şi cu grijă faţa.

— Te cred pentru trecut… adăugă ea, mânuind rujul de buze.

Desenă conturul buzelor, le apăsă una de cealaltă uitându-se în oglinjoara pudrierei, apoi dintr-o dată, se înfurie, aruncă rujul de buze şi pudriera în geantă şi începu să strige:

— Dar pentru prezent şi pentru viitor eşti un mincinos! Ştiu tot!

Scormoni din nou interiorul genţii. De data aceasta Pedro nu mai zăbovi. Se aruncă asupra ei. Ea se zbătea:

— Dă-mi drumul! Nu te mai vreau! Îţi interzic…

Ea rezistă din toate puterile. Înnebunit şi dintr-o dată cuprins de frica morţii, el încercă să-i imobilizeze braţele.

În focul luptei izbi cu cotul comutatorul. Scufundaţi din nou în întuneric, continuară lupta fără să mai ştie mobilul ei adevărat. Simţi la un moment dat sub degete pielea genții de călătorie şi îşi aduse aminte. Între timp însă Germaine reuşi să se degajeze, aprinse din nou lumina, se trase înapoi cu părul răvăşit, gâfâind cu trăsăturile înăsprite. Avea mâinile înfundate în geantă.

— N-o să mă duci aşa de uşor! Ştiu de ce am revenit în Franța. Ştiu foarte bine! Vrei să scapi de mine şi să-ți iei zborul spre noile tale amoruri. Dar n-am să mă las, auzi? Mai degrabă…

Pedro încremeni. O privea cu un fel de resemnare obosită.

— Termină ce ai început, spuse epuizat.

Nu mai avea altă dorință decât să moară. „În definitiv la ce bun să te cramponezi de viață după ce ai pierdut tot ce-ți era mai drag?"

Încet ea îşi scoase mâna din geantă. Privirea ei reflecta o satisfacţie sălbatică. El închise ochii incapabil să mai lupte. „De-ar trage, să se termine o dată!"

— Şi asta? strigă Germaine. Vei nega şi asta?

Redeschizând ochii recunoscu imediat scrisoarea ce flutura în mâna ei. Răspunsul socrilor! A reuşit să dea de el în ajun. Fusese în buzunarul lui.

Ea despături hârtia şi citi cu voce tare:

— … „sărmanul meu Pedro, cât trebuie să suferi…" Ce le-ai scris să-i înnebuneşti şi pe ei? Ca ei să-şi imagineze că ceea ce

suferi tu contează şi nu ceea ce îndur eu… Iată, ascultă… „Da, ai dreptate, ea va fi mai puţin nenorocită aici, aproape de noi, în sudul copilăriei ei, aproape de părinţii ei… O s-o internăm în clinica doctorului Frazelles, la Canet…”

Degetele mototoliră scrisoarea pe care i-o aruncă în faţă.

— O vom interna… Vrei adică să mă închizi de-a binelea, să te poţi duce la cea pe care o iubeşti. Orice mijloc ţi se pare bun pentru a te debarasa de mine pentru că te stingheresc. Eşti chiar gata să mă declari nebună!

Pedro îşi acoperi faţa cu mâinile. Era la capătul puterilor. Nici nu mai reuşea să prevadă ce urma ca să facă sau să spună şi nici nu găsea un remediu pentru starea ei. Germaine se aruncă în braţele lui, izbucnind în plâns:

— Nu este adevărat, Pedro, nu-i aşa că nu e adevărat, nu sunt nebună. Spune-mi şi tu. Nu te am decât pe tine, Pedro!

— Desigur că nu, draga mea, nu eşti nebună şi eu nu iubesc nicio altă femeie.

— Atunci, nu mă duce în sud, te implor!

— Vrei să rămânem în seara asta aici? Vom dormi în caravană ca doi îndrăgostiţi ce suntem, şi mâine o să vedem ce e de făcut…

— Da… da… îmi promiţi?

— Jur…

Ea se resemnă, aşezată pe podea, cu bustul sprijinit da picioarele soţului ei. O dată cu speranţa, în Pedro renăştea şi instinctul de conservare. Văzu geanta lângă soţia sa. O ridică fără zgomot strecurând-o în spatele lui.

— Dacă mă crezi nebună, reluă ea, de ce…

El o întrerupse:

— Nu te cred nebună, Germaine. Ai avut un şoc teribil şi trebuie să te îngrijeşti, să duci o viaţă ordonată, să te vindeci, să ne putem regăsi fericirea întreruptă.

— De ce vorbesc ei atunci de „internarea” mea?

— Dintr-o simplă greşeală, draga mea.

Ea tăcu un moment apoi întrebă din nou:

— Dar de ce nu m-ai „internat” în Brazilia, lângă tine? De ce această remorcă şi această comedie de-a vacanţa?

— Pentru că vroiam să-ţi revezi părinţii, pe care îi iubeşti atât de mult, să te întorci în locurile copilăriei tale. Recunoaşte că n-ai îndrăgit niciodată prea mult Brazilia. Duceai dorul Franţei. Şi, în sfârşit, am discutat de atâtea ori să ne petrecem aici vacanţa, încât…

I se păru că vede o faţă lipită de geam şi se repezi, deschizând uşa. Paşi grăbiţi se îndepărtau pe şoseaua întunecată. O umbră dispăru între copaci.

— Nu ţi-e ruşine? urlă Pedro. Derbedeule!

Roşind, Fred înjură cu vocea joasă:

— Tu eşti derbedeu, venetic împuţit!

De la distanţă văzu străinul închizând uşa remorcii şi se îndepărtă în direcţia hanului, lovind furios cu piciorul în bulgării de pământ ai povârnişului.

* * *

— Ce faci? întrebă Pedro.

Germaine deschisese dulăpiorul din perete şi scotea sacul de dormit pe care îl luă apoi sub braţ.

— Ascultă, dragul meu, nu trebuie să te superi pe mine. Vezi,

eu sunt foarte calmă şi cred tot ce mi-ai spus. Dar aici, n-o să am linişte…

— Nu te înțeleg.

— Mă duc să mă culc afară, în pădure.

— Dar de ce?

Ea schiță un gest de nerăbdare:

— Mă tem că în ciuda tuturor, o să încerci să porneşti la drum în timp ce eu dorm.

Nu vroia s-o contrazică.

— Bine, ştii ce vom face? Dă-mi păturile şi mă voi duce eu să dorm în pădure.

— Germaine pufni în râs:

— Nu, Pedro, asta ar însemna să mă tratezi într-adevăr ca pe o nebună.

— Cum asta? De ce?

— Nimic mai uşor, în timp ce eu dorm, mă încui şi te aşezi la volan.

Ea îi sărută vârful nasului, apoi din uşă îi ură noapte bună şi sări pe pământ:

— Somn uşor şi vise plăcute Pedro…

O urmări câteva secunde cu privirea: „Se va speria în pădurea întunecată, îşi spuse, şi se va întoarce”. Dar umbra ei dispăru printre ramuri. Lumina mică a lanternei electrice se mai zărea ici-colo, parcă ar fi căutat un colț propice, apoi păru ca se stinge. Dacă n-a ascuns-o un tufiş… Suspină şi se întoarse să se întindă pe pat. Sub mâini, geanta de voiaj uitată de soția sa îl linişti.

* * *

Fred sosi cu respirația tăiată la han. Din grădină puteau fi văzuți hangiii cum pregăteau cina în bucătăria împinse uşa de la intrare şi se repezi în penumbra scării.

Matilda trânti cu putere cratița pe foc:

— Poți să tot spui ce vrei, Charles, dar precauțiile luate pentru a nu fi observat, de acest „domn" Courtois al tău, sunt de-a dreptul jignitoare.

El râse scurt şi sec.

— Nu uita că în momentul de față este cu capsa pusa.

— De unde ştii tu?

— Nu s-ar fi dus la plimbare fără ea. De altfel pe ea poți s-o vezi oricând şi e tare dulce, poți să mă crezi.

— Gândeşti că de frica celei legitime se comportă astfel?

— De ce nu?

Sus, Fred întredeschise uşa. La lumina lămpii de gaz o văzu pe Tereza întinsă pe pat. Ea nu se mişcă. El traversă în tăcere camera şi se aşeză la fereastră, uitându-se afară în direcția rulotei.

* * *

Pedro stinse țigara în scrumieră şi îşi consultă ceasul. Ora zece şi jumătate. Se uită afară aşteptând cu nerăbdare eventuala reîntoarcere a Germainei.

Dar nimic nu semnală aşa ceva. Se întinse.

Linişte şi singurătate. Din când în când crengile se aplecau, foşnind sub greutatea vântului.

Reveni la patul său prost dispus. Ce i-a trecut ei prin cap când şi-a procurat revolverul? Cât mai e acolo, va căuta în orice caz să-l facă să dispară. Deschise geanta soției. Degetele sale

scotoceau, tatonând, aruncând pe rând rujul, pudriera şi toate celelalte obiecte purtate în general de o femeie, şi care trădau fără dificultate secretul lui Polichinelle. Trase o înjurătură. Goli conținutul genții pe pătură şi dispersă obiectele cu gesturi nervoase. Pentru mai multă siguranță aprinse lumina. Abia acum îşi dădu seama de realitate: revolverul nu mai era acolo.

Probabil că îl luase, în timp ce el s-a ocupat de vagabondul care i-a deranjat în cursul serii.

CAPITOLUL XIII

În viaţa ei particulară, Denise, secretara model a EXIM-ului, era o fată modernă, având toate concepţiile contradictorii specifice, pentru a crede în virtuţile hotărârilor imediate şi în acelaşi timp în eficacitatea reţetelor vechi şi încercate. Printre altele, în soluţionarea certurilor în pat. Cu o scurtă mişcare, aruncă pantofii din picioare şi îşi îmbrăcă papucii.

— Tu nu te dezbraci? îl întrebă pe Paul.

Cu privirea întunecată, Paul aprindea ţigara după ţigară, luând atitudinea caracteristică bosumflatului conştient şi organizat. Se întoarse răcnind:

— Nu! Altceva ce mai vrei?

Grosolănia apostrofării surprinse fata în acel gest graţios, al femeilor când îşi descheie sutienul, cu bustul uşor aplecat înainte şi braţele rotunjite în spate. Fiecare dragoste cu climatul său. Climatul dragostei lui Paul şi Denise era furtuna. Ea arboră imediat un surâs îndoliat, ca un pavilion în bernă:

— Te rog, dragul meu, dacă ai ceva de spus grăbeşte-te. E târziu şi eu trebuie să fiu devreme la birou.

El o ura şi o iubea în acelaşi timp, când ea reducea în felul acesta gesturile sale senioriale la proporţiile unor capricii copilăreşti.

— Închipuie-ţi că şi eu, declară el în lipsa unei riposte mai bune.

Astfel, captivă şi supusă în aparenţă, dar conştientă de

efectele frumuseţii ei pentru obţinerea unei victorii mai mult sau mai puţin apropiate, Denise se apropie de el apetisantă, fragedă şi pe jumătate dezbrăcată. Îl îmbrăţişă, şi cu o voce care evoca martirul creştin interogând leul din arenă, întrebă:

— E frumos că de ieri faci pe supăratul în halul ăsta?

De-abia voalaţi de sutienul desfăcut, sânii ei mari şi fermi îl tulburau în mod deosebit pe Paul. Bombăni ceva a răspuns, neavând chef de o discuţie în acest moment. Ea continuă plângăreaţă şi resemnată:

— Noi avem cu totul şi pentru tot o zi şi jumătate Ia dispoziţie pe săptămână dragul meu. Să nu pierdem timpul!

Asupra acestui punct precis el vroia să-i dovedească acordul său. Asta era ceea ce aştepta Denise.

— Nu, lasă, îmi faci mai mult rău, şopti ea degajându-se adânc rănită.

Această tehnică verificată avu darul să-l aducă pe Paul la exasperare:

— Asta e! Bravo! Cu tine trebuie să existe totdeauna o răscumpărare de plătit!

Denise se furişă în pat, trăgând pudică un cearceaf peste goliciunea ei.

— O răscumpărare de plătit? Ce răscumpărare, sărmanul meu Paul?

— Ei! Poftim! Doamna îşi prezintă micul ei program de strip-tease şi, când mă ştie bine încălzit, începe interogatoriul!

Denise căzu literalmente din nori:

— Asta e cauza? O, nu! Tu erai încă dinainte bosumflat, dragul meu.

— Nu! urlă el, nu asta e cauza! Tu deformezi tot ce spun eu.

— Atunci, explică-te, Paul!

— Tocmai asta e! Tu pretinzi să-ţi dea omul explicaţii într-un moment când…

— Şi ce rău vezi în asta? strigă ea. Doar trebuie să ştiu ce ţi se întâmplă!

Deja aproape învins, el avu un gest fatalist:

— În sfârşit, ai dreptate, ca întotdeauna. Ai o logică de fier. Din păcate însă logica ta o răstoarnă pe a mea!

Cu toate acestea, practic, se folosi de scurta hărţuială pentru a se dezbrăca. Aşadar, rămânea. Potolită, Denise nu se mai sinchisea de cearceaf şi se sculă, de data asta pretinzând:

— Ei, îți goleşti sacul?

— Nu! Prefer să-l închid… s-o şterg…

Şi pe drept cuvânt: un bărbat se află în stare de inferioritate în momentul când îşi scoate pantalonii.

— Ah! Preferi s-o ştergi! Am impresia că asta nu dovedeşte prea mult curaj!

Jignit de-a binelea, el se întoarse şi, cu picioarele împiedicate, pierzându-şi cât pe aci echilibrul întrebă:

— Ceea ce dovedeşte curaj, nu-i aşa, sunt avansurile pe care le faci patronului tău?

Denise se bătu pe piept, având grijă să nu-şi lovească sânii:

— Eu? Eu am făcut avansuri patronului meu? Ce-ai mai scornit acum?

Din fericire, el reuşi să-şi scoată pantalonii şi-i aranjă pe dungă sub saltea:

— Descoperit! ripostă el. Descoperit, nu scornit!

— Vrei să faci bine să-mi explici? Pentru că nu mă duce mintea la atâta…

— Nu am încredere în cineva care afirmă că nu o duce mintea, pentru că…

— Ne uităm altă dată în dicționar, îl întrerupse Denise.

Paul reținea maximele în gând, le cizela şi le pregătea pentru a le servi în societate, iar Denise avea felul ei de a înăbuşi în germene efectul lor.

Crezu că o va nimici:

— În orice caz, nu asta e ceea ce ai spus Juliettei! urlă el scos din fire.

Cu un gest autoritar, îl temperă, arătând pereții şi dincolo de ei vecinii care n-au nevoie să ştie „că tu nu mă iubeşti". Câştiga la toate loviturile.

— N-o să negi, spuse Paul cu vocea joasă, că dădeai din şolduri în fața frumosului tău şef, putred de bogat, în timp ce eu mă perpeleam aşteptându-te…

— Vasăzică Juliette, murmură Denise dusă pe gânduri.

Reflectă o secundă şi îşi condamnă prietena cu un singur cuvânt:

— Vaca!

— Vacă sau nu, recunoşti?

— De loc! E fals! Ah! Numai de te-ai vedea! în timpul inchiziției, ți-ai fi făcut o situație grozavă!

— În ceea ce te priveşte, epoca ta ar fi fost mai degrabă Grecia antică, epoca curtezanelor!

Soneria îi țintui locului față în față. Schimbară o privire.

— Rămâi aici, spuse Denise îmbrăcându-şi capotul. Mă duc

să văd cine poate fi la ora asta!

Închizând uşa dormitorului după ea, traversă micul apartament: două încăperi, o mică bucătărie şi un antreu.

Deschizând uşa, o recunoscu imediat pe doamna Courtois, însoţită de doi bărbaţi. Unul îi dădu un cot celuilalt, iar acesta, oarecum jenat, scoase un carnet de identitate, pe care nu descifră decât un singur cuvânt: POLIŢIA.

— Ce se întâmplă?

— O simplă formalitate, răspunse Givral plictisit.

Denise îşi recăpătă sângele rece:

— S-a întâmplat ceva, doamnă Courtois?

Geneviève deschise gura să răspundă, dar nu reuşi să spună niciun cuvânt. Ducându-şi batista muiată la ochi, izbucni în lacrimi. Georges se stăpânea din greu:

— Domnişoară, avem motive să credem, spuse, că în momentul de faţă nu sunteţi singură.

— Şi dacă? replică ea. Dar ce vă priveşte?

— Închipuiţi-vă că de fapt ne priveşte!

Cu un gest expresiv îl invită pe Givral să avanseze. Denise la bară calea:

— Unde vă duceţi?

— Poliţia, bolborosi inspectorul.

— Poliţia, ştii că-mi placi! Nici eu nu m-am născut ieri. Aveţi un mandat? Nu. De altfel chiar dacă aţi avea unul, vă lăsam să vă perpeliţi aşteptând până în zori.

Givral făcu un gest de neputinţă către Georges.

— V-am spus, domnule Jourlieu.

— Ai de gând să ne laşi să trecem, sau nu?

— Nu!

Cei doi bărbaţi rămaseră nehotărâţi, Givral jucându-se cu un nasture de la pardesiu care până la urmă cedă şi Georges încercând să-şi stăpânească furia, acest sfetnic prost. Denise era stăpână pe situaţie şi profita de acest lucru. Geneviève plângea şi tânăra fată se lăsă impresionată.

— Vreţi să-mi explicaţi ce se întâmplă, doamnă?

— Soţul meu a dispărut, Denise!

Surprinsă, secretara scăpă o exclamaţie. Duse mâna, cu care îşi ţinea halatul, la gură şi halatul se desfăcu. Ochii lui Georges dădeau să iasă din cap, iar Givral profită de bunăvoinţa Denisei:

— Asta e motivul pentru care am venit să vă vedem domnişoară.

Denise îşi strânse halatul:

— Cum asta?

— Noi vă întrebăm pe dumneavoastră, răspunse Georges.

— Dar în definitiv ce se întâmplă? Aici vorbeşte fiecare în legea lui sau aţi înnebunit cu toţii?

— Trebuie să ne ajutaţi domnişoară, reluă poliţistul. Dumneavoastră sunteţi ultima care l-a văzut, nu-i aşa?

Ea se dădu la o parte pentru a le permite să pătrundă în living-room. Givral îl reţinu cu mâna pe Georges, care se şi pornise spre dormitor.

— La ce oră l-aţi părăsit domnişoară?

— Aseară? La ora şase şi douăzeci.

— Totdeauna sunteţi atât de precisă privind orele?

— El a fost cel care a fixat această oră limită.

Cu urechea la uşă, Paul încerca să afle ce se vorbeşte. Nu

ajungeau până la el decât frânturile discuției. Vocile se auzeau tot mai puternic. Denise părea indignată:

— Dar asta e o nebunie curată! Dacă vă închipuiţi aşa ceva înseamnă că sunteți într-o ureche!

El nu înțelegea nimic din tânguiala monotonă a Genevièvei. În schimb auzi clar ce spunea Georges:

— Ei bine, vreau să mă conving de adevăr.

— Vă interzic, strigă Denise.

Brusc, uşa se deschise. Ruşinat, Georges se află în fața unui necunoscut care, pe jumătate gol, stătea aplecat şi asculta la gaura cheii. Bâlbâi o scuza ininteligibilă şi rămase încremenit, cu gura căscată. Era un lucru pe care Paul nu-l suporta decât în cea mai strictă intimitate: ridicolul. Instinctiv, lansă un pumn drept în figura intrusului. Georges se împletici, pierzându-şi echilibrul. Geneviève gemu. Denise pufni în râs, iar Givral prinse în brațe corpul lui Georges, şoptindu-i la ureche:

— Şi acum ajunge, ați făcut destul.

Denise se dezlănțui:

— Sunteți mulțumiți acum? Cu atât mai bine! Pentru că mâine o să vă distrați mai puțin. Asta nu se va opri aici, vă asigur! O să fac reclamație. Iar dumneata, fals polițist ce eşti, o să mai auzi de mine. Ce metode!

În fața Genevièvei care plângea în hohote, se potoli.

— Şi toate astea s-au făcut pentru dumneavoastră! Dar acum plecați.

Nu mai doreau decât asta. Îi conduse în tăcere şi trânti uşa după ei. Un moment mai ascultă discuția lor, pe palier. Omul care a încasat pumnul îi reproşa doamnei Courtois ceea ce el

denumea „intuiţia” ei. Givral încerca să-i facă să tacă şi să-i convingă să plece.

Denise ridică din umeri şi îşi părăsi postul de ascultare, înţepat, cu bărbia ridicată şi împinsă înainte în semn de dispreţ, Paul o aştepta:

— Deci nu sunt singurul care crede că te culci cu patronul tău!

Cu mâinile în şolduri, Denise îl privi fix:

— Nu mă pisălogi. S-a terminat. N-o să ne certăm toată noaptea.

Dezbrăcă halatul, zvârlindu-l pe pat şi se aruncă în braţele amantului ei:

— Am pierdut destul timp Paul! conchise cu un ton care nu admitea replică.

CAPITOLUL XIV

Vântul năvălea în hornurile hanului, iar acestea, înăbuşindu-l pe parcurs, îi smulgeau sunete jalnice, sinistre. Era întuneric beznă şi cald. Din când în când ploua. Şoseaua se acoperea cu pete cenuşii de brumă.

Fred dădu pătura la o parte şi, întinzându-şi gâtul, se căznea să vadă dacă Tereza dormea. Nu-şi putea da seama în mod precis. Respiraţia îi urca şi cobora cu regularitate umerii.

Îşi înfundă capul în perna umedă de transpiraţie.

Nu reuşea să închidă ochii.

Parcă viaţa nu era şi aşa suficient de complicată, numai cearta asta idioată mai lipsea. Tereza, de la scandal încoace, se închisese în ea şi nu mai scosese un cuvânt. Un val de ranchiună îl făcea să scrâşnească:

— Aşa! Eu nu sunt bărbat, totuşi eu trebuie să decid în toate! Să fac totul! Totul! Să ne înapoiem la Paris în zorii zilei cu grijă să nu fim agăţaţi de curcani pentru maşina furată. Să plătesc hotelul, dar cu ce bani? Să găsesc o soluţie pentru problema cea mare: Tereza şi piciul! Să-l înfrunt pe tata… Şi în ciuda acestor obligaţii, eu nu sunt bărbat!

Singura posibilitate de a ieşi din această situaţie, cel puţin temporar, era de a pune mâna pe biştari. Tereza, ce toantă! De o sută de ori ar fi meritat s-o părăsească. Numai că dintr-o dată ar rămâne singur! Fred făcea parte din acea categorie de indivizi care ar fi gata să moară, cu condiţia ca acest lucru să-i ducă la

disperare pe cei care rămân.

Aruncă din nou o privire spre celălalt capăt al patului. Bineînțeles, acum, după ce a scăpat de orice răspundere, aruncându-i-o lui în spate, ea moțăie liniştită. Era sătul până-n gât.

Punând mai întâi un picior, apoi celălalt, pe podea, Fred făcu înconjurul patului pentru a se apleca asupra Terezei. Dormea sau se prefăcea? Ea continua să țină ochii închişi şi respira regulat. El se îndreptă spre fereastră, îndepărtă draperia şi lipi fruntea încinsă de geamul rece.

Afară domnea întunericul. Copacii, cu vârfurile lor scheletice de aprilie, pe care vântul îi agita în toate sensurile, apăreau într-o lumină slabă, lăptoasă. Ici, colo, prinsă de coaja scorțoasă, o picătură de ploaie se clătina lucitoare ca un semnal. Într-un colț al curții, Fregata, pitită ca un animal în junglă, părea gata să se arunce asupra prăzii. Pe Fred îl trecură fiorii şi simți puternic, în inimă, nostalgia Terezei. Se întoarse. Ea nu se mişcă. Îl înfuria că poate să doarmă: „Ea, ea doarme de rupe pământul şi eu nu sunt bărbat! Am să-i arăt eu…” Cu un gest fatalist începu să se îmbrace. Brusc, rămase locului, cu ciorapul în mână gata să-l îmbrace şi piciorul ridicat. Tereza suspină şi se întoarse în somn. Obrazul blând trecu în raza de lumină care venea de afară, apoi dispăru în umbră. Fred trase ciorapii şi coborî draperia de la fereastră.

Cu pantofii în mână, deschise încet uşa. Pleoapele Terezei se mişcară, el însă nu observă nimic. Când ajunse pe culoar, ea se ridică în pat, cu figura preocupată, trăgându-şi friguroasă cuvertura pe piept.

Afară, Fred se îndreptă spre maşină şi dădu drumul frânei. Pe pietrişul în pantă, Fregata mergea provocând un scrâşnet surd. Opri maşina în faţa porţii şi coborî. În timp ce deschidea porţile grele, fierul scârţâi.

La parter, o perdea se dădu uşor la o parte.

Hoteliera avu o exclamaţie de surpriză, care se transformă repede în indignare:

— Charles! pentru Dumnezeu, scoală-te! Clienţii tăi sunt pe cale s-o şteargă!

Trezit din somnul cel mai adânc, hangiul alergă la fereastră scărpinându-se în cap:

— Ce se întâmplă? Are o pană? De ce nu dă drumul la motor?

— Ca să nu fie auzit! Fugi, Charles, şi adă-l înapoi pe derbedeul ăsta!

În timp ce ea îl împingea, el protestă:

— Un moment, să ne gândim! Riscăm să facem o gafă. Pe ea ai văzut-o?

— E cu siguranţă în maşină.

— Dar n-ai văzut-o. Du-te întâi să vezi dacă n-a rămas în cameră.

— Eşti nebun? De ce să fie acolo?

— Azi după amiază erau certaţi. O ştii şi tu: el a ieşit singur. De unde ştii că nu se duce din nou să se plimbe?

— La ora asta? Numai tu poţi avea asemenea idei. Şi toate acestea pentru a nu te deranja.

— Du-te. Până închide poarta vei fi înapoi. Hoteliera urcă scara câte patru trepte dintr-o dată. Nu ezită decât o secundă în

fața camerei celor doi tineri şi puse uşor mâna pe clanță.

Văzând clanța răsucindu-se şi crezând ca se întoarce Fred, Tereza se întinse la loc şi închise ochii. Observând-o în pat, Matilda răsuflă uşurată şi închise uşa fără să facă zgomot.

Între timp, Fred ajunse la şosea, lăsând poarta întredeschisă. Prin geamul murdar, Charles nu-l pierdea din vedere. Auzindu-şi nevasta că se reîntoarce, o întrebă:

— Cum e?

— E că ea se află sus!

Cu un gest obosit se întoarse spre Matilda:

— Ei, cine a avut dreptate?

— Tu! Bineînțeles că tu!

Charles mai aruncă încă o privire spre Fred care era aşezat cu un picior sub volan, împingând maşina cu celălalt picior şi lăsând motorul să meargă în gol, apoi părăsi fereastra şi, mormăind, se culcă din nou.

— Când mă gândesc că m-ai trezit tocmai în mijlocul unui vis…

— Pariez că dintr-un vis în care micuța era în locul meu în pat.

El se înfăşură în cuvertură.

— Cu tine nu se poate discuta niciodată inteligent.

* * *

Cu gura deschisă, sforăind penibil, strângându-şi pleoapele în lumina orbitoare, Julien Courtois se zbătea în coşmarul său. Rămase neclintit, buimac, în colțul cabinei. Strigă: „Nu!” şi se trezi.

Gâfâia scuturându-şi capul, încercând parcă să alunge

imaginile coşmarului său. Semăna cu un om care agonizează cu barba deasă şi murdară, cu părul răvăşit şi mâinile cu care se frecă pe faţă lăsând dâre de unsoare murdară pe obraji. Dintr-o dată tresări:

— Lumina! exclamă.

Se aprinsese lumina. Sări, îşi pierdu echilibrul, se redresa şi în grabă apăsă primul buton care îi veni la îndemână de pe tabloul de comandă. Nu se întâmplă nimic. Apăsă cu mai multă putere, febril, insistent… dar degeaba. Se aplecă să vadă tabloul şi izbucni într-un râs răguşit: apăsa pe butonul OPRIRE!

Când îşi retrase degetul, lumina se stinse. Începu să urle:

— Lumina, dumnezeii…!

Apoi îşi dădu seama imediat. Trebuie să fi fost paznicul de noapte. A auzit urletul, caută, găseşte întâi cadavrul lui Bordgris, apoi asasinul din cabina ascensorului… Sfârşitul…

Instinctiv, se lipi de peretele cabinei cu braţele desfăcute ca pentru a scăpa de investigaţiile paznicului de noapte. De departe, de foarte departe, el percepea nişte paşi care răsunau pe dalele holului mare de la parter. „Numai să nu fi auzit ceva…” Ciuli urechile, eu buzele supte şi seci, cu corpul rezemat de blestematul perete metalic pentru a se confunda cu el…

În liniştea desăvârşită a nopţii, grilajul porţii de la intrare pocni limpede. Abia după asta avu curajul să respire. Scoase un suspin interminabil. Încet, alunecă, se prăbuşi chircit, cu corpul zguduit de hohote convulsive de plâns.

„Am scăpat cu bine!” spuse sughiţând pentru a-şi auzi propria-i voce… Râsul imbecil care îl încercase, reveni. Nu se

mai putea stăpâni. „Ah! Ce mutră aş fi avut! continuă el umflându-şi vocea. Voi vorbi dacă o să vreau, sunt singur şi fac ce îmi place!”

Se redresă ameninţând, şi imediat îşi dădu seama că e pe cale să înnebunească. Îşi ascunse faţa în mâini şi încordat făcu un efort teribil de voinţă, pentru a-şi recăpăta luciditatea.

„Calm, sa fiu calm… se încurajă el. Calm…”

Îşi şterse fruntea udă de transpiraţie cu mâneca.

Cât poate să fie ceasul? Cadranul fosforescent al ceasului arăta ora trei. Dimineaţă? După-masă? A cărei zi? A cărei nopţi?

Îl durea maxilarul. Se simţea epuizat, frânt de oboseală. Ceafa înţepenită de un torticolis, refuza orice mişcare. Se reaşeză cu bărbia pe genunchi, îmbrăţişându-şi picioarele.

Singur. Poate mort? Asta să fi fost moartea? Să fii obligat să rămâi singur în groapă, să te ascunzi, când altă fiinţă umană trece prin apropiere? Să fii obligat să refuzi eliberarea dintr-o închisoare de frica de a te trezi în alta, mai groaznică?

Se ciupi. „Nu, nu sunt mort, trăiesc. Asta nu e moartea. Atunci e iadul.”

Obrajii i se umflară. Respiraţia lui degaja ura. Gata să se înduioşeze de situaţia în care se afla, îşi blestema soarta.

Soarta? Să nu fie oare pur şi simplu o autojustificare a eşecului? Nu este evocată decât la înfrângeri. Victorios, omul se confundă cu destinul. Învins, el îl face vinovat.

Regăsi o umbră de energie. „Îmi dirijez singur soarta. Trebuie doar să rezist. După asta poate fi recunoscută puterea omului.”

— De-aş avea măcar o ţigară…

îşi reluă somnul greu, întorcându-se la coşmarul părăsit.

* * *

Sub asaltul vântului, rulota se clătina scârţâind pe osiile sale. Te-ai fi putut crede în largul mării. Pedro se aşeză pe pat pentru a privi prin geam în direcţia în care dispăruse soţia lui. Cu greu se putea desluşi ceva. Înjură cu vocea scăzută. Imposibil s-o laşi singură cu gândurile ei. Era o idioţenie. Şi dacă mai porneşte şi ploaia.

Coborî picioarele de pe pat, regăsi pantofii şi ieşi. Se opri în faţa tufişului şi o chemă:

— Germaine!

Ezită, aşteptând în zadar răspunsul, înaintă câţiva paşi şi chemă din nou. Nimic.

Înlăturând crengile cu mâna, se înfundă în pădure. Dar desişul de arbuşti oprea razele lanternei sale electrice. Niciodată nu o va regăsi în această întunecime. Se descurajă. Un ghimpe îi zgârie glezna. Era exasperat. Reveni imediat pe şosea la zece metri de rulotă.

„Cu atât mai rău”, se resemnă el, întorcându-se în adăpost.

Somnul îl ocoli însă.

* * *

Germaine se trezi, tremurând de frig şi udă de rouă, şi cu acea luciditate falsă care prelungeşte visul. Acest vis nu se schimba niciodată. Pedro o închidea într-o cuşcă, îndepărtând copilul după care ea îşi întindea braţele printre gratii. Soţul ei rânjea. Apoi, cu o lovitură neaşteptată, făcea să dispară copilul. Atunci ea apuca o armă şi… şi în momentul acesta se trezea.

Ca-ntotdeauna când se trezea din acest vis, tot la Pedro se refugia să-şi găsească ocrotirea. În seara asta însă nu era acolo.

Ascultă şuieratul vântului şi gemetele frunzişului. În jurul ei natura trosnea, fremăta, trăia în sufletul mare al crengilor care păreau s-o împrospăteze. Sacul de dormit o strângea. Se simţea ca într-o cuşcă. Şi ţinea arma lipită de inimă.

Un zgomot sec şi precis, foarte aproape era să-i smulgă un urlet de spaimă. Se descotorosi imediat de sacul de dormit şi, tremurând, se ridică în picioare îndreptând revolverul în faţa ei:

— Cine-i acolo?

Noaptea nu-şi trăda secretul.

La capătul puterilor, se sprijini de un trunchi de copac. O frunză o gâdilă. Cu bărbia tremurândă, gemu: Pedro…

Fred oprise Fregata în vârful coastei. Îşi muşca buzele străduindu-se să fie calm şi metodic. Nu reuşea însă să ia o hotărâre.

* * *

Pedro se aşeză din nou pe pat şi îşi aprinse o ţigară.

* * *

Departe, printre ramuri, Germaine observă o lumină minusculă pâlpâind, care ar fi putut fi bricheta soţului ei. Începu să alerge în această direcţie.

Flacăra dispăru însă şi trebui să ocolească un tufiş. Furioasă de propria ei spaimă, zgâriindu-şi picioarele în mărăcinişuri, Germaine continuă să alerge.

* * *

„Farurile”, îşi spuse Fred. Apăsă pe buton însă se înşelă: în loc să le stingă, le aprinse.

Le stinse imediat.

* * *

Respirând cu greu, Germaine ajunse dintr-o dată la şosea. Apa de la ultima aversă încă nu se uscase. Semăna cu o cicatrice dreaptă, cenuşie, care înconjura pădurea. În spatele ei se mişcase ceva. Se întoarse pe jumătate îngrozită, eu degetul pe trăgaci. Tremura din ce în ce mai tare, iar furia care o cuprindea tot mai intens o făcea să devină încordată, ca în cuşca ei. În vârful coastei, la o depărtare de trei sau patru sute de metri, doi ochi se aprinseră pentru a se stinge imediat. Trebuie să fi fost Pedro, care o simţea în apropiere şi îi indica drumul.

Reluă cursa nebunească în această direcţie.

* * *

Fred trebui să se oprească la zece paşi de maşină. Cu toate că transpira puternic, tremura de frig. Strângând pe el în mod inconştient impermeabilul lui Courtois, se gândi înfiorat: „Am uitat ceva… dar ce?” Dacă ar fi fost gol, ar fi încercat acelaşi sentiment îşi aminti. Fugind la maşina, luă revolverul pe care îl observase în ajun în cutia pentru mănuşi. Cu arma în mână se simţea în stare să înfrunte lumea întreagă. Ar fi vrut să învârte puţin revolverul în jurul indexului, aşa cum fac cowboy-i. Dar nu era timp de glume, era vorba de un lucru serios… Gata să pornească, rămase încremenit locului auzind paşi grăbiţi şi un gâfâit în apropiere.

Îşi simţea inima în gât şi saliva i se uscase în gură.

Ceva, cineva, se aruncase asupra lui. Din gât îi ieşeau sunete onomatopeice, neclare. Dacă ar fi putut, ar fi strigat.

— Pedro… Pedro, hohotea acel cineva.

Încercă să respingă intrusul, însă acesta îi reţinu mâna. Cu dreapta, care ţinea revolverul, lovi, nu auzi geamătul şi se

întoarse pentru a fugi. O împuşcătura. Fred simţi o atingere uşoară pe umăr. Pe lângă ureche şuieră un glonte. Atunci îşi pierdu capul şi începu să tragă. O dată, de două ori. Duşmanul, se prăbuşi. Rămase buimac. Germaine se zvârcolea la pământ, scâncind cu voce jalnică: „Pedro… Pedro”.

„Ce spune?” se întrebă Fred.

* * *

Prima detunătură îl smulse pe Pedro din somnolenţă. Se ridică. Germaine! Când auzi a doua împuşcătură, era deja afară, urlând:

— Germaine!

Alerga în direcţia zgomotului, desluşind vag o formă imobilă. Dar în timp ce se apropia, forma… era oare Germaine? se întoarse şi încercă să fugă. Pedro se împiedică de corpul soţiei sale şi înhăţă umbra.

— Germaine, eu sunt, dragostea mea, linişteşte-te…

Trebuia să lupte. Ea era probabil în plină criză.

— Dă-mi revolverul… Dă-mi-l…

O pocnitură asurzitoare. Crezu la început că Germaine îl pălmuise, dar înţelesese imediat:

— Nu, Germaine, nu!

Din nou această detunătură foarte aproape de el…

Ceva explodase în creierul lui Pedro şi degetele sale înţepeniră; iar buzele murmurară cu greutate:

— Dă-mi mie acest…

Un al treilea pocnet îl reduse la tăcere. Căzu pe spate, horcăind cu gura plină de sânge… „Sărmana mea Germaine, ce-ai făcut? Cine va avea grijă acum de tine?” Umbra pe care o lua

drept Germaine, aplecată peste el, sughița zgomotos…

„Sărmana mea…”

* * *

Julien descoperi câteva fire de tutun în buzunarele sale. Cu răbdare, le culese cu vârful degetelor, îngrămădindu-le în palma rotunjită.

Sacrifică o pagină din carnetul său de însemnări, pentru a-şi face o țigară. Cam subțire, e adevărat, dar mai bine decât nimic.

O aprinse cu bricheta, dar abia avu timp să tragă o dată din ea. Hârtia se aprinsese toată.

CAPITOLUL XV

Inima bătrânului hotelier zvâcnea ca gâtlejul unei broaşte. S-ar fi spus într-adevăr că Tereza îl aştepta, cu mutrişoara ei fermecătoare, imobilă, pe perne. De sub genele lungi străbătea chiar o privire malițioasă pe care Charles nu reuşea să o înțeleagă. Un deget batjocoritor apăru în dreptul pernei, invitându-l să se apropie. Inima lui Charles tresălta în piept de fericire; nu se lăsă invitat a doua oară. Cu un gest brusc smulse cuvertura care acoperea tânăra fată şi avu o surpriză neplăcută: blestemată de Matilda care pune întotdeauna treizeci şi şase de cuverturi în camera clienților!

Privirea ironică a Terezei se accentuă. Rămase nemişcată. Charles se aşeză pe marginea patului. Tereza era fermecătoare. Brutal şi grăbit el trase a doua cuvertură sub care apăru o a treia. Cum ea râdea de insuccesul lui, el puse laba sa mare pe buze pentru a o face să tacă. Cu degetul mare al celeilalte mâini arăta spre peretele după care dormea soția sa. Drept răspuns, Tereza râse înfundat şi cuprinsă de frenezie se apucă să se debaraseze de tot ce o acoperea. Enervarea lor imprima patului zguduituri prost ritmate. Ei se îndârjeau, se încurcau în grămada de cuverturi, nu reuşeau să se elibereze şi despărțiți de ele, încercau totuşi să se îmbrățişeze. Se trezise în ei animalul ancestral. Trebuia să se pună capăt acestei situații. Cu fiorul triumfului simțit în toți porii, el îşi dădea seama că are în față ultimul văl. Dedesubt era corpul Terezei. Prinse marginea tivită

a acestui obstacol şi muşchii se încordară gata să plesnească… toate acestea făceau un zgomot!

Matilda îl strigă de aproape şi în acelaşi timp de departe:

— Charles! Charles!

El făcu un gest sălbatic de respingere:

— Lasă-mă în pace!

Oferindu-se, cu o cută sarcastică în colţul gurii, Tereza îl sfidă cu un aer de secătură:

— Ei, bătrân neghiob, te hotărăşti o dată?

O ultimă tresărire îl ridică pe bătrân dar căzu din nou pe pat cu ochii deschişi plini de oboseală şi frustrare. Matilda îl ţinea de umăr şi îl zgâlţâia, repetând:

— Atunci, te hotărăşti o dată, bătrân neghiob?

El înghiţi cu greu o salivă abundentă, nereuşind încă să sa împace cu realitatea:,

— Dumnezeii… înjură el, ce nevoie aveai de…

Mâna sa noduroasă freca ochii înroşiţi, îşi umezi buzele cu limba. Strigă, furios:

— Ce se întâmplă? Arde?

Matilda ridică din umeri:

— S-a întors.

— Cine, cine s-a întors?

— Băiatul. Julien Courtois sau cum îl cheamă. Nu auzi?

— Ba da.

Dacă îşi ascuţea auzul, putea percepe clar zgomotul unui motor care, datorită perseverenţei sale, străbătea zidul. Brusc, furia îl cuprinse:

— Şi apoi? Ce mă interesează toate acestea? Nu puteai să mă

laşi să dorm?

Matilda fixă asupra lui o privire plină de reproş:

— Nu este momentul să faci glume. Tânărul tău a sosit cu toată viteza, a coborât alergând şi a lăsat motorul să meargă, înțelegi?

— Nu.

Soţia se uită dispreţuitoare la el:

— Fac pariu cu tine, pe visul tău frumos contra unei nopţi bune, fără somnifer, că a venit s-o şteargă cu puiculiţa… Asta este. Ai înțeles? Hai. La treabă.

Charles suspină adânc.

Când Matilda îşi punea ceva în cap… Melancolic, îşi îmbrăcă pantalonii.

* * *

Cu faţa încă umflată de somn, Tereza se îmbrăca. Îşi încheia fusta. De obicei, în momentele acestea Fred o privea. În seara asta, el îi întorsese spatele, nervos, scrutând prin fereastră câmpia.

— Grăbeşte-te, mormăi el.

— Mă grăbesc, mă grăbesc, scâncea ea, luptând cu agrafa de la fustă, însă nu înțeleg…

— Când o să înțelegi şi tu o dată, tu…

O ajută să-şi îmbrace puloverul fără să privească sânii ei frumoşi.

— Ce-o fi având? se întreba ea, şi dintr-o dată îşi aminti de scena din ajun.

„Este adevărat, suntem supăraţi”. Ea nu-i mai purta pică.

— Aproape ora patru dimineaţa! bombăni el. Nu te gândeşti

la asta. Şi maşina furată? Nici la asta nu te gândeşti. Eu trebuie să fac totul, să mă gândesc la toate, în ciuda celorlalte necazuri pe care le am. Trebuie să abandonăm maşina în oraş înainte de a sa lumina. Pricepi?

Desigur că pricepea. Ea înțelegea poate chiar mai mult decât el.

— Şi aici? Cum vei plăti?

— Nu-ți face griji. Mişcă-te, este tot ce ți se cere.

Tereza îşi încălță în picioruşele goale pantofii plați.

— Sunt gata.

Fred o prinse de mână şi o târî după el. Tăcerea de pe coridor îl linişti, o trase după el pe scară. Coborâră pe dibuite, traversară holul, evitând fotoliile a căror răchită lăcuita brăzda întunericul. Tereza se sufoca de spaimă: „Numai de n-ar fi hotelierii treji, altfel ce scandal ar ieşi!"

În momentul în care vroia să-l urmeze pe Fred în grădină, vocea Matildei o paraliză pe loc:

— Nu, dragii mei. Pentru a vă lua tălpăşița pe şest, trebuia să vă sculați mai devreme. La noi un week-end costă cinci mii de franci.

Tereza era să mărturisească totul. Mâna lui Fred pusă pe umărul ei, o împiedică să destăinuie hangiței secretul.

„Este adevărat că se gândeşte la toate", îşi spuse.

— Cinci mii de franci? – bombăni Fred, de afară, schimbându-şi vocea.

Tereza împreună mâinile şi se rugă: „Doamne, Dumnezeule, fă ca să fi găsit bani!"

— ... de persoană!

Era vocea aspră, guturală a lui Charles, care aducea această precizare.

Spre marea uimire a Terezei, care îl vedea prin uşa întredeschisă, Fred puse mâna în buzunar şi căută. „E nebun, gândi ea, nu va reuşi niciodată să-i înşele în felul acesta."

Dar acest simulacru neruşinat o dată admis, miracolul nu surprinse tânăra fată. Prietenul ei scoase un bilet mototolit de zece mii de franci pe care îl întinse Terezei. Ea, la rândul ei, îl dădu Matildei.

— Serviciul nu este cuprins în această sumă, adaugă aceasta.

Fred puse din nou mâna în buzunar şi scoase ceva care semăna cu un teanc inform. El îşi întoarse spatele mai mult pentru ca Tereza să nu-l vadă. Întinse două mii de franci care luară drumul primului bilet, apoi puse restul la loc.

— Drum bun! spuse Matilda dezagreabilă până la capăt.

Tinerii îl auziră încă pe Charles care încercă să atenueze agresivitatea soției sale:

— Şi reveniți oricând doriți, veți fi întotdeauna bine primiți.

Matilda ținea însă să aibă ultimul cuvânt, precizând aplecată afară în aerul rece al dimineții:

— Dar şi în plină zi, fără mistere să vă vedem şi noi mutrele!

Poarta se trânti şi ea se întoarse:

— Bătrân ramolit! Tu, imediat ce vezi o fesă eşti gata sa ne ruinezi!!!

El luă banii pe care-i ținea în mână şi plimbându-i pe sub nasul ei întrebă:

— De ce te plângi? Ți-au plătit! Atunci?

În fața acestui argument, nu mai avea ce să răspundă. El

prelua ofensiva:

— Şi ce mai aştepţi, de ce nu aprinzi lumina? în întuneric avem aerul unor conspiratori.

Fără să mai aştepte, se îndreptă spre fundul camerei. Lumina îl prinse exact în faţa oglinzii, reflectându-i imaginea unui om bătrân, cu pantalonii răsuciţi, şi prost încheiaţi, tricoul de lână căscat pe un piept albicios.

— Ah! Ai o mutră grozavă! rânji Matilda.

— Şi tu? ripostă el, crezi că ai o mutră mai grozavă? Cu „plecarea ta pe şest" ratată?

Matilda pufni:

— Dacă te-ai vedea…

— Mă văd…

Îl cuprinse râsul. Trânti o palmă sonoră pe fundul nevestei, o prinse de mijloc şi îi arătă imaginea lor din oglindă:

— Suntem totuşi o pereche frumoasă, nu?

Deveni mai îndrăzneţ. Matilda protestă de formă:

— Ei, hai, hai…

— Lasă, ce… Important e să-ţi dai seama pentru ceea ce eşti deja prea bătrân…

— Adică, pentru micuţă nu?

— Şi pentru ceea ce eşti încă destul de tânăr…

— Adică pentru mine!

Încetişor, braţ la braţ şi râzând, se retrăgeau spre camera lor. Vestibulul luminat a giorno rămase un moment gol. Apoi Charles reapăru în izmene, bombănind:

— Corvezile sunt totdeauna pentru mine!

Stinse lumina şi se înapoie grăbit la soţia sa.

* * *

Fregata roşie alerga cu suta pe oră pe autostrada de Vest, spre Paris.

— Nu goni aşa, implora Tereza, mă înspăimânţi.

— O să-ţi crească spaima dacă ne prinde… cu maşina noastră furată!

Aplecat pe volan, încerca să străpungă întunericul cu farurile.

— Cel mai bun mijloc să fii arestat de un copoi motociclist, este de a te năpusti în noapte, cum faci tu!

El nu răspunse, dar reduse viteza.

— Te-ai văzut cu tatăl tău? întrebă ea.

— Cu tata? De ce? Când?

— Păi… Adineauri când ai ieşit…

— Aşadar, nu dormeai?

— El ţi-a dat banii pentru plata hotelului?

— El? Tu eşti complet ne…

Înghiţi cuvântul. Îşi încreţi fruntea într-o cugetare intensă şi reluă nervos după câteva secunde:

— Da. L-am văzut pe papa, şi i-am povestit tot. Mi-a dat zece… vreau să spun cincisprezece bancnote.

Era pe punctul de a o privi, dar preferă să scruteze şoseaua precizând:

— O bancnotă de zece şi cinci de o mie de franci.

Tăcură. Tereza rupse liniştea:

— Ai discutat cu el şi despre noi?

Jenat, se răsuci pe locul său.

— Oh! Dacă ai şti ce mutră avea, trezit în plină noapte. Te

asigur că ţi-a scăpat un spectacol. Era aşa de uluit că mi-a întins biştarii fără să scoată un cuvânt.

Încerca să glumească, dar nu-l lăsa inima. Ea insistă:

— Acum, ştie?

— Ştie ce? izbucni el.

— Despre noi doi.

El nu răspunse. Se agită mai departe, stânjenit de aceasta privire care părea că-i dezvăluie sufletul, terorizat de ideea că ar putea să pronunțe un cuvânt de prisos, destăinuind un adevăr deja greu de suportat pentru el însuşi.

— Şi cu rabla asta, ce-o să fac? Ce?

Intrau în tunelul care dădea spre podul de la Saint-Cloud.

— Nu ştiu, zise Tereza. Tot timpul mi-am închipuit c-o vom lăsa exact pe locul de unde am plecat.

Fred consimți, repetând:

— Nu-i rău asta… Nu-i rău…

Emoţionată de tonul lui copilăros, ea se apropie şi simţi cum tremură din tot corpul. Era recunoscător pentru căldura ce-i transmitea Tereza, în singurătatea lui:

— Şi nu-ți bate capul pentru maşină. O să-ți cumpăr alta… O să vezi…

A vorbit deci cu tatăl său, dar nu vrea să recunoască. Orgoliul său, totdeauna. Ea surâdea în întuneric. De ce continuă să tremure aşa? Vroia să-l întrebe dar renunță. Umerii lui Fred se gârboveau sub greutatea oboselii acumulate. Sughița. Un camion din direcţie opusă lumină violent interiorul maşinii. El plângea.

— Ce ai Fred?

— Nimic… Eu… Pur şi simplu nu mai pot de somn.

I se făcu milă, când auzi cum îi tremură vocea ciudată ca de copil:

— Vino să te odihneşti…

— Dar unde? Unde pot să mă duc?

— La mine, propuse ea mirată.

— Mulţumesc, Tereza, eşti drăguţă… foarte drăguţă…

Opri maşina pentru un moment, o strânse în braţe şoptind:

— Să nu mă laşi singur… Am nevoie de tine…

— Dar şi eu am nevoie de tine, Fred… Am nevoie de un bărbat…

— Un bărbat? strigă el cu vocea piţigăiată. Eu nu sunt un bărbat? Nu ţi-am adus banii?

— Ba da… ba da…

Fără îndoială scena din ajun l-a zguduit profund. Ea încerca să se scuze.

— Îmi pare rău pentru ceea ce ţi-am spus Fred… Nu credeam ce spun, tu ştii…

Îşi îngropă buzele în adâncitura umerilor iubitei sale. Îl auzi cu greu.

— Nu. Trebuie… nu trebuie să împingi un om la capătul… nu trebuie…

— Nu, dragul meu… N-am să mai fac niciodată…

El îi mângâia obrazul. Ceva o zgâria. Ceasul, de pe mâna lui. Se revoltă:

— Fred! Fac pariu că ai şterpelit ceasul tatălui tău. Reacţia tânărului o surprinse peste măsură:

— Papa mă agasează! Auzi!? Şi tu la fel! Nu mai vreau s-aud

întrebări idioate! Mi-e lehamite, înțelegi? Sunt sătul până-n gât!

Demară brusc provocând scrâşnituri la schimbarea vitezei. Maşina porni în goană. Ea nu mai avu curajul să deschidă gura. Poate pentru că ajunsese să înțeleagă situația şi fără să-şi dea seama, luase o hotărâre.

Fregata se angajă pe bulevardul Versailles.

CAPITOLUL XVI

Becul se aprinse. De data asta lumina pătrunse până în creierul lui Julien Courtois. Imediat sări în picioare, cu răsuflarea tăiată, orbit, dezorientat, protejându-şi ochii cu cotul. Din nou paznicul de noapte? Îşi consultă maşinal ceasul: ora cinci şi jumătate… Ce putea să însemne acest lucru? Era incapabil să înțeleagă că aşa dintr-o dată, după o întrerupere de treizeci şi şase de ore, viața îşi reia cursul şi pentru el.

Sângele îi zvâcnea în tâmple. În dezordinea gândurilor sale, adusă inconştient de rumoarea estompată a vieţii care se trezea în afara zidurilor, o imagine îl fulgeră subit: portarul sau o femeie de serviciu chemând ascensorul. Va fi descoperit… Cu niciun preț!

Cu o oarecare timiditate, cu aerul omului care sfidează destinul, apăsă butonul pentru etajul doisprezece. Miraculos, fără gălăgie şi izbituri, maşinăria se puse în mişcare.

Liftul se opri, dar Julien nu mai avea curajul să iasă. Era prea frumos. Undeva trebuia să fie o capcană. Care? Ah! Da! Nu trebuie să bănuiască niciodată nimeni că tot timpul acesta el l-a petrecut în clădire în apropierea cadavrului lui Bordgris.

Blocând uşa la nivelul palierului, pentru a evita o surpriză. Ridică linoleumul şi verifică aspectul trapei meşterite în întuneric şi la lumina brichetei sale. Cu briceagul netezi în grabă lucrarea făcută mai mult sau mai puţin orbeşte. Mica lamă se rupse. Capătul sări undeva. Pierdu un timp preţios pentru a o

regăsi şi a o strecura în buzunar. Şi acum, amprentele. Şterse cu batista placa metalică, podeaua şi uşa. Împinse cu vârful pantofului în canatul culisant firele de tutun pe care încercase să le fumeze. În orice caz serviciul de curățenie va trece mai peste tot cu aspiratorul şi cu cârpa udă, dar două măsuri de precauție valorează mai mult decât una.

Bătu bine cu palma pardesiul, să nu apară prea murdar dacă întâlneşte cumva pe cineva. Când termină, ciuli urechile. Nu se auzea niciun zgomot. Încet, evitând scârțâitul rotilelor, împinse uşa lateral. Afară nu era nimeni. Făcu câțiva paşi şi complet zăpăcit de libertatea recucerită, ascultă încă o dată. Nimic. Se repezi spre biroul lui.

În fața polițelor, a cecului şi a memoriului care zăceau în linişte pe masa lui de lucru, era să i se facă rău. Aceste hârtii erau cauza tuturor relelor. În momentul când, grăbit, se apucă să le distrugă, o nenorocită crampă la stomac îl făcu să se chircească. Se ținea de burtă, luptând împotriva dorinței de a striga.

De afară, un târşâit de picioare îl îndreptă brutal ca o lovitură de pumn în plin obraz. Buimăcit, imobilizat, ascultă paşii care se apropiau. Cu un ultim salt se grăbi să întoarcă cheia în broască. Era şi timpul. Paşii se opriră în fața uşii.

Lipit de perete îşi reținu respirația. Clanța se răsuci de mai multe ori. Durerile dispărură. Pericolul nou se anunța mult mai mare. De pe sală se insista, se împingea uşa. Julien îşi muşcă buzele; nu i-a venit niciodată ideea să schimbe zăvorul ridicol de fragil. Clanța se răsucea în toate direcțiile și cineva încerca să forțeze uşa.

— Caută ceva! strigă o voce de femeie.

— Drept să spun, nu ştiu ce…

Era Albert! Ce vroia el de fapt? Femeia de serviciu glumi slugarnic:

— Apoi, dumneata ai totdeauna un cuvânt hazliu.

— Nu glumesc de loc, răspunse Albert, dar încep să îmbătrânesc. Am vedenii. Când am sosit azi-dimineață mi s-a părut că recunosc maşina unui locatar. Vroiam sa mă asigur că nu-i aici… înțelegeți, l-am văzut plecând cu ochii mei sâmbătă seara.

— Asta nu dovedeşte nimic, replică femeia, putea să revină azi, dis-de-dimineață, să lucreze.

— Nu face parte din obiceiurile lui, curmă portarul discuția. De altfel, nu ştiu cum ar fi putut intra când uşile toată erau închise.

Se îndepărtară. Julien urmări dispariția treptată a vocilor.

— Mă căutai pe mine? auzi mai departe glasul lui Albert.

— Da, am vrut să aflu dacă zugravii au terminat.

— Au terminat. N-a mai rămas decât să se instaleze noii locatari.

— În acest caz voi începe acolo cu echipa mea. Trebuie să fie plin de praf şi moloz.

Julien nu mai auzi ultimele cuvinte. Îşi frecă nervos mâinile. Cu atât mai bine! Astfel o să dispară ultimele urme ale trecerii lui prin biroul de alături. Un râs liniştit îi destinse fața. Îşi dădea seama că providența l-a ajutat pas cu pas. Apoi brusc duse din nou mâinile la burtă, durerea reveni.

Se târî spre biroul lui, aprinse hârtiile, împrăştie cenuşa prin

fereastră şi răsuflă uşurat. În sfârşit!

Înghiţi o caşetă care i se opri în gât şi se îndreptă spre debara pentru a bea un pic de apă. Oglinda de deasupra chiuvetei îi reflectă imaginea unui bandit cu faţa acoperită de o barbă ţepoasă, murdară, cu ochii înfundaţi, cercănaţi, cu reverul pardesiului murdar.

Luă peria de haine şi frecă. Reverele mai mergeau, dar unsoarea de pe pulpană nu ieşea. Dezbrăcă haina şi-o scutură. Praful ieşea ca şi cum ai fi bătut un covor. Hotărât lucru, cu un pardesiu în halul în care era al său, nu putea să se prezinte în lume îl agăţă pe un umeraş şi mâzgăli o foaie din bloc-notes:

„Denise, fii amabilă şi cum soseşti trimite pardesiul la curăţătorie…”

Ezită. Secretara trebuie să fie convinsă că nota a fost scrisă sâmbătă seara.

Adăugă:

„Week-end-ul se anunţă foarte plăcut. Voi îmbrăca impermeabilul care se află în maşină.”

Prinse hârtia de pardesiu şi ieşi.

Dar se dădu imediat înapoi şi închise uşa. Echipa femeilor de serviciu apărea în colţul coridorului îndreptându-se spre biroul zugrăvit în ajun. Le pândi paşii şi conversaţia. Când le crezu în cameră, ieşi din nou şi se grăbi spre ascensor.

Apoi reveni asupra hotărârii luate: pericolul era mult prea mare. Porni pe scară în vârful picioarelor. Ajungea până la el vocea ascuţită a femeilor de serviciu care căutau să domine zumzăitul aspiratorului.

Era la etajul doi, când un urlet îl împietri. Apucă balustrada;

nu vroia să cedeze panicii.

De jos se auzea strigătul portarului:

— Ce s-a întâmplat?

Răspunsul se prăvălea de la etajul doisprezece:

— Urcați, repede, domnule Albert!

— Dar de ce?

— O nenorocire! O groaznică nenorocire!

Aspiratorul tăcu. Exclamații şi discuții animate se făceau auzite de sus. De jos, Albert bombăni împotriva femeilor de serviciu care se foloseau de ascensor. Cabina coborî cu un huruit abia sesizabil.

Julien se felicită că n-a folosit ascensorul. Cu nervii încordați la maximum, cu maxilarele strânse, aşteptă.

Abia ajunsă jos, cabina porni din nou. Albert urca. Drumul era liber. Se năpusti pe scări.

Țâşni, literalmente, pe stradă, alergând. În dreptul cafenelei, la doi paşi de maşină încremeni îngrozit. În față, pe trotuar, deşi uşor spălate de ploaie, se descifrau literele scrise cu cretă, mari de câte o jumătate de metru pe care le citi cu o groază copilărească!

DUMNEZEU TE CAUTĂ!

Se oprise pe o altă inscripție, scrisă cu litere mai mici şi se trase îndărăt. Sub apelul Armatei Salvării, un vagabond probabil notase:

SUNT LA BISTROUL DIN COLȚ.

Dar lui Julien nu-i venea să râdă. Cu fața frământată de un tic nervos, îşi reținu respirația până ce se aşeză la volanul maşinii sale, şi recapitulă evenimentele.

N-a uitat nimic?

Hârtiile?… Cenuşă.

Bordgris! Sinucidere.

Ascensor?… Nicio urmă.

Amprente?... Şterse peste tot.

Pardesiul?… Curăţitorie…

Răcoarea zorilor îl făcea să tremure şi îşi întinse mâna la spate pentru a apuca impermeabilul pe care îl îmbrăcă. Demară. Cu şocul larg deschis, într-un vâjâit de avion, lansă maşina în viteza întâi, viră prima la dreapta, apoi, zăpăcit, întoarse spre stânga şi se regăsi în faţa inscripţiei: DUMNEZEU TE CAUTĂ. Dădu din umeri. Trebuia să se îndepărteze de această clădiră blestemată.

Apăsă cu forţă pe accelerator şi înconjură grupul de imobile. Cât pe aci să intre din nou în stradă, dar redresă în ultimul moment şi porni de-a lungul bulevardului Haussmann.

La Richelieu Drouot observă că a greşit direcţia, făcu o semi-întoarcere şi, mai calm, reveni făcând un ocol larg. Din fericire, la ora asta străzile erau încă goale.

Ca să nu tremure, ţinea volanul cu mâinile crispate.

CAPITOLUL XVII

Jeanne se răsuci auzind soneria subţire a telefonului şi ridică imediat receptorul, ca şi cum n-ar fi dormit.

— Alo? Da?

Lângă ca, soțul îşi freca ochii.

— Cine e?

Ea făcu un gest că nu ştie:

— Dar pe cine căutați, domnule?

Georges îi smulse receptorul din mână şi strigă furios în microfon:

— Ce este? La ora asta nu se trezesc oamenii din somn! Receptorul țărâi. Văzând că rămâne surprins, ea se nelinişti

— Ştiri proaste?

— Givral? întrebă Georges. Dar ce doreşti dumneata?

— Ce se întâmplă, Georges? O veste proastă? E Julien? Cu un gest o făcu să tacă şi trezit de-a binelea ascultă cu atenție.

— Bătrâne, spuse în sfârşit, nu cred că m-ai trezit din somn pentru a mă întreba pur şi simplu dacă ştiu ceva nou la rândul meu.

— Ba da, ba da, răspunse Givral, doar trebuie să se verifice bine, nu-i aşa?

— Fac pariu că l-au găsit! interveni Jeanne.

El acoperi microfonul cu o mână şi se întoarse spre soția sa:

— Vrei să mă laşi să ascult? Nu, ți-am spus că nu l-au găsit. Alo! Dumneata nu puteai să aştepți o oră mai corespunzătoare

să verifici?

— Oh! Ce vreţi? Şi pe mine m-au scos din pat!

— Asta nu e un motiv!… Cum? V-a scos din pat? Pentru ce?

— Ştiam eu, ştiam eu, gemu Jeanne. L-au găsit, dar nu vor să-ţi spună!

— Ce înseamnă că ai fost scos din pat?

— Nimic. Un alt caz, fără importanţă…

Exasperat, Georges se întoarse spre soţie şi avu o mimică expresivă: Asta e, ei vezi?

Enervată, Jeanne agită un deget în semn de negaţie:

— Îţi spune poveşti. Sunt sigură că ne cheamă de la morgă. Întreabă-l, întreabă-l…

Georges, extenuat, făcu o mişcare:

— Te implor, Jeanne, n-aud nimic… Nu, vorbeam cu soţia. Lămureşte-mă, Givral. Ce se întâmplă.

— Dar vă repet că nimic domnule Jourlieu. Vroiam să ştiu dacă Courtois a dat vreun semn de viaţă, asta-i tot. Fiindcă veni vorba, doamna Courtois e tot la dumneavoastră?

— Bineînţeles… E aici… Aşteaptă…

O împinse pe Jeanne din pat:

— Du-te şi vezi dacă Geneviève e în cameră. Du-te repede…

Ea îl ascultă, enervându-se în căutarea papucilor şi ieşi îmbrăcându-şi halatul. În antreu întâlni servanta care tocmai sosea.

— S-a întâmplat ceva, doamnă?

— Nu. Doamna Courtois n-a plecat?

— Eu nu ştiu…

Jeanne crăpă uşa. Cu plapuma trasă până la bărbie,

Geneviève dormea liniştită.

— Stricata! exclamă Jeanne. Singura care poate dormi în locuinţa asta.

Era să trântească uşa, când observă pe servantă privind-o cu ochii miraţi ai omului care nu înţelege nimic, şi încercă să surâdă.

În momentul când se întoarse în cameră, soţul insistă:

— Aşteaptă inspectore, n-am înţeles sensul…

Givral repetă cu răbdare:

— Carnetele ce le deţineţi… Contabilitatea secretă a lui Julien Courtois…

— Da…

— Tot mai aveţi intenţia să depuneţi o reclamaţie împotriva cumnatului dumneavoastră, nu-i aşa?

— Bineînţeles…

— În acest caz e foarte simplu… Nici nu trebuie să vă deranjaţi. Un coleg de-al meu va trece în curând să ridice carnetul. Dormal. N-o să uitaţi numele lui? Dormal.

— Dormal, de acord, dar ceea ce eu nu pricep…

O văzu pe Jeanne la marginea patului.

— Ah! Soţia mea s-a întors! O să ne spună dacă doamna Courtois e în patul ei.

Jeanne dădu din umeri:

— E acolo şi doarme ca un îngeraş.

— V-am spus bine, inspectore, e acolo. Doarme. N-a părăsit locuinţa. Vrei să-mi explici acum…

— Mulţumesc, răspunse Givral.

— Alo! Alo!

Surprins şi cu gura căscată, Georges contempla receptorul, parcă cerea acestuia explicaţii pentru o asemenea necuviinţă.

— Ai mai pomenit aşa ceva? A trântit receptorul.

— Îţi ascunde ceva, spuse Jeanne, culcându-se din nou.

— Ce vrei să-mi ascundă? Că, l-a găsit la morgă? N-avea nevoie de carnete în acest caz.

— Care carnete?

— Contabilitatea lui. Trebuie să le predăm unui poliţist trimis după ele.

— Tot mai eşti hotărât să-ţi nenoroceşti cumnatul?

Georges ridică braţele spre cer:

— Dar eu nu ştiu nimic, draga mea, ce vrei să-ţi spun?

Jeanne se întoarse cu violenţă dar îşi recâştigă calmul pentru a spune:

— În orice caz, dacă la rândul lui a descoperit ceva, nu te-ar fi chemat să te întrebe dacă ai aflat ceva.

Georges avu un scurt acces de tuse.

— Se poate. Dormi acum, e încă devreme.

Îşi trase plapuma peste umeri, se suci şi se răsuci de câteva ori, scoţând suspine profunde:

— Basta! Ajunge!

— Ce-o fi însemnând acest telefon? se întrebă Jeanne.

— Parcă eu ştiu? Plăcerea de a trezi nişte oameni cumsecade, cu noaptea în cap.

— Dar el nu ţi-a spus nimic în timpul când eu m-am dus să văd dacă Geneviève e în patul ei?

— Nimic. În afară de ce-ai auzit sau ai înţeles. Nu ştiu ce aş da să-l vad la zdup pe acest derbedeu!

— Da, desigur. Pentru că el poartă toată vina. Ea, mironosița de soră-ta, ca nu este vinovată! Nu ea a fost aceea care l-a scos din fire, care în mod indirect i-a pretins să comită lucruri necinstite! Din cauza acestei înțepate, toată lumea e cu susul în jos şi nenorocitul care nu-i cu nimic mai rău decât alții, se pomeneşte cu poliția pornita pe urmele lui ca după un răufăcător.

— Este un răufăcător. Dacă ai şti câți bani mi-a furat!

— O, nu! Te rog să nu începi din nou. Când mă gândesc că soția lui, care pretinde că-l iubeşte, ți-a predat aceste dosare! Sora ta este o femeie josnică.

Georges, ridicat în coate pe pat, îşi observă cu stupefacția soția pledând cu vehemență:

— Dar în definitiv, ce ți-a făcut ea, Geneviève?

— Mie, nimic. Dar nouă, lui Julien…

— E o nenorocită care nu se descurcă în viață.

— Una dintre acele nenorocite care nu reuşesc să se descurce în viață, dar reuşesc în schimb să deregleze existența altora pentru ca totul, absolut totul, la nevoie chiar şi dezordinea, să graviteze doar în jurul lor!

Încercă să mai protesteze, dar ea curma această intenția cu un gest categoric al brațului:

— Hai, dormi. Nu merită osteneala să discutăm!

El nu insistă. Când soția lui căpăta această privire şi avea această voce, prefera de obicei sa cedeze. Întorşi unul cu spatele la celălalt, fiecare se forța să respire regulat.

— Dormi? întrebă el tandru după un moment.

Ea nu răspunse, dar avea ochii larg deschişi.

* * *

Fred sforăia încetişor.

Tereza cu mâinile la ceafa contempla tavanul pe alocuri scorojit al camerei. Suspină. Iubea această cameră. Fiecare colţ a fost amenajat cu dragostea şi ingeniozitatea omului sărac. Chiar după harababura produsă de apariţia lui Fred. Totul era curat şi aranjat. Divanul lângă perete, colţul aranjat ca bucătărie: o masă de lemn alb pe care era aşezat reşoul de gaz, lângă chiuveta ca o jucărie cu robinetul ei minuscul, fereastra încadrată între două ieşituri ale acoperişului înclinat şi florile ei…

Etajera cu câteva zeci de cărţi şi unde două volume groase, singuratice, se învecinau cu *Concise Oxford Dictionary* datorate unei hotărâri a lui Fred de a scrie un studiu de lingvistică comparată anglo-franceză. Niciodată n-a depăşit titlul lucrării: *Le Gentlemen's Agreement linguistique.*

Fără vreun motiv precis, Tereza avea impresia că-şi vede pentru ultima dată camera.

„El n-a avut timp să vină până la Paris, să-şi vadă tatăl şi să se întoarcă. Fred m-a minţit."

Tatăl său n-avea fără îndoială niciun motiv să-i mai ofere şi ceasul de aur care trona pe noptieră.

Un detaliu din ultima lor discuţie o frapa în special. El pretindea că tatăl său i-a dat un bilet de zece mii şi cinci de o mie de franci. Pachetul care-l văzuse în mâna lui era mult mai gros.

Sprijinită într-un cot, îl privea dormind. Părea că suferă, cu buzele întredeschise parcă pentru a cere iertare şi cu pleoapele plisate ca o perdea trasă cu încăpăţânare asupra realităţii,

întorcându-i spatele, apucă haina lui Fred aşezată pe un scaun în apropierea patului şi căută în buzunare. Un portofel. Fred n-avea aşa ceva. O fi un cadou de la tatăl lui? La urma urmei de ce nu?

Era pe punctul de a-l pune la loc, dar se răzgândi.

Partea stângă era rezervată bancnotelor. Cealaltă la dreapta, cuprindea o serie de despărţituri transparente pentru acte de identitate, fotografii. Pe una din ele recunoscu imediat perechea. Acum ştia că în subconştientul ei se aştepta la asta. Străinul cu soţia sa. Nu era o surpriză pentru ea. Dimpotrivă, ceea ce o surprindea era constatarea că şi-a dat seama de toate încă de la fuga din Marly.

„Fred”, şuşoti ea pe un ton plin de reproş.

Somnoros el scoase un geamăt cu gura închisă, cum fac căţeii care visează. Tereza lăsă portofelul şi îşi împreună mâinile tremurând. Apoi, cu picioarele coborâte din pat, băgă mâinile în buzunarul din spate al pantalonului şi scoase bancnotele. Mai multe zeci de bancnote a câte zece mii de franci. Plângea, fără să încerce tristeţea adevărată, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei, fără măcar să-şi dea seama, cu acel fatalism al fiinţelor simple care bănuiau de la început că „ar fi fost prea frumos şi că trebuia să se termine aşa”.

— Ce te tot agiţi acolo? întrebă Fred cu limba încleiată şi cu ochii închişi.

— Nimic. Dormi, dragul meu, dormi…

El îi întoarse spatele şi sforăitul ritmic reîncepu.

Tereza apucă ceasul de aur. Un magnific cronometru elveţian. Pe capac, descifră o inscripţie fină: Lui Pedro de la

Germaine a lui. Un hohot de plâns îi frământa pieptul. Fugi spre chiuvetă să vomite. Degeaba.

Era în combinezon şi zorile răspândeau răcoare. Totuşi, corpul i se acoperi de sudoare. Cu capul între mâini, încercă să reflecteze. Cum continua să țină în mână acest ceas blestemat, tic-tacul lui deveni repede de nesuportat. Prin fereastra deschisă vedea acoperişurile din jur. Brațul i se întinse spre a arunca obiectul compromițător cât mai departe de omul pe care dorea să-l ocrotească. Ceasul se izbi de balustradă, săltă din nou şi căzu direct în stradă.

Aplecată în aerul viu al dimineții, nu distingea nimic jos. „Cu atât mai bine, gândi, aşa n-o să se facă legătura."

Încet, să nu-l trezească pe Fred, foarte calmă, aprinse un chibrit, apoi aprinse gazul. Flăcările mici, albastre, dansau în cenuşiul zorilor. Tereza luă o farfurie. Marginea ei se ciocni de o farfurioară care se usca alături. Întoarse capul. Dar Fred dormea.

Ea încă nu-şi dădea seama că luase o hotărâre: câte două câte trei, arse bancnotele lăsându-le să se mistuie în farfurie. N-avea nici urmă de părere de rău distrugând aceşti bani care o scoseseră din încurcătură. În sfârşit, veni rândul portofelului şi a tot ce conținea. Pielea se aprinse cu greu. Dimpotrivă, despărțiturile de celofan se arătau mult mai puțin ingrate.

Cu farfuria în mână, ieşi pe coridorul mansardat, întunecat şi gol. Se duse până la closetul de pe palier, se închise cu cheia, goli cenuşa şi trase apa. Emoția o făcu să-şi piardă puterile. Totul se învârtea cu ea, îşi apăsă fruntea de sticla mată a uşii. Cu o mână îşi mângâie pântecul bolborosind:

„Nu e momentul, micuțul meu drag… Se va termina imediat…"

Reîntorcându-se în cameră, spălă farfuria, o şterse cu grijă şi o aşeză la loc. Apa îi înghețase degetele. Le încălzi la flacăra gazului. Mângâie din nou prin combinezon copilul ei care nu exista încă, şoptind cu o căldură nemărginită:

„Zău că n-ai avut noroc. Dar în orice caz, tu n-ai fi avut niciodată un tată… Un frate mai mare, puțin nebunatic…"

Stinse lumina în mod mecanic, fără să lase mânerul de la gaz.

Uitându-se în jurul ei, ştia ca a adus maneta în poziția de ardere şi auzi şuieratul care pătrundea din arzător. Întorcându-şi privirea, fixă micile orificii negre de unde ieşea moartea invizibilă şi fără durere. Era indiferentă. Ceva încerca să prindă rădăcini în capul şi în inima ei, ceva nedefinit, care nu putea fi identificat, dacă era fericirea sau tristețea.

Rupându-se din meditația ei, se îndreptă spre patul unde se odihnea Fred. Înlăturând cuvertura, atinse uşor, cu vârful buzelor, pieptul amantului. El nu se mişcă. Tot desculță, cu mina poznaşă a unei puştance care comite o faptă interzisă, căută îndărătul celor trei cearceafuri împăturite în dulapul din perete un exemplar din *Florile răului.* Dacă Fred ar fi văzut-o citind iarăşi aceste „aiureli de midinetă" s-ar fi făcut roşu de furie.

Cu cartea în mână, având un aer satisfăcut, se întinse alături de el.

Rămase aşa o secundă şi observă că a lăsat geamul deschis. Dădu din umeri şi se grăbi să-l închidă. Fred se mişcă mârâind:

— Tot n-ai terminat o dată?

— Ba da, dragul meu, s-a terminat. Totul s-a terminat.

Se culcă la loc cuminte, instalându-se ca o femeie care după naştere aşteaptă vizitele părinţilor şi ale prietenilor. Ea însă pentru a aştepta moartea. Deschise cartea. La pagina 224. O cunoştea din totdeauna.

Buzele ei schiţară un surâs. Două titluri se etalau faţă în faţă. *Moartea amanţilor. Moartea sărmanilor.* Deasupra, titlul capitolului: *Moartea.*

Instinctiv, deschisă gura să respire şi râse fără zgomot: „Ce proastă sunt!” Citi:

Vom avea divanuri molcom parfumate
Şi profunde paturi largi ca un mormânt,
Iar pe etajere vor fi flori ciudate
Pentru noi crescute sub un cer mai sfânt![2]

Tulburaţi puţin, ochii ei săreau pe pagina următoare:

E îngerul ce ţine în mână strâns închis
Eternul somn şi darul extaticului vis
Şi care dă culcuşul de veci sărmanilor;[3]

— Culcuş de veci sărmanilor, repetă ea.

Înlăturând cearceaful, admiră corpul lui Fred. Considerând o profanare că era încă în combinezon, îl scoase, trăgându-l peste cap. O ameţeală vag greţoasă se răspândi în tot corpul ei…

„Dumnezeule, ceasul…”

Dar gândul se răsturnă. Toate acestea aveau aşa de puţină importanţă în groapa întunecată care o primea… în întuneric, întunericul se şterge… chiar cel al ghilotinei…

* * *

Ceasul?

O gospodină matinală, mergând spre piaţă, îl culese de pe stradă şi, făcând un ocol, îl duse la comisariat. Mai sunt oameni cinstiţi în Franţa. De altfel, ceasul era spart.

* * *

Cartea alunecă de pe genunchii Terezei. Ea se lipi de Fred şi îl îmbrăţişă. Mintea ei confunda amantul cu fiul. O căldură plăcută se degaja din corpul atât de tandru iubit. Ceva pur şi etern, dincolo de dorinţă. Inconştient pe jumătate, el mormăi. Ea îl legăna mângâindu-i părul.

„Dormi dragostea mea. Nu-ţi fie frică, mămica a aranjat totul. Nimeni nu va şti. Nimeni nu va şti nimic… Nimic…”

Urlă din toate puterile: Nimic! Niciun sunet nu-i ieşea dintre buze, dar ea nu mai ştia.

Şuieratul gazului umplu camera în liniştea dimineţii.

CAPITOLUL XVIII

La capătul căii George al V-lea, Julien Courtois depăşi semnalul roşu şi frână brusc. Maşina dansă pe arcurile de suspensie, provocându-i durere în stomac.

Auzind scrâşnetul cauciucurilor, un agent se întoarse. Julien îşi muşcă buzele, până la sânge: „Atenţie, e o încercare. Nicio frică. Nimeni nu poate să ştie nimic.”

Apropiindu-se, agentul râdea. Pe Julien începu să-l doară bărbia din cauza tremuratului.

— Aşadar, domnule, nu v-aţi dezmeticit încă din somnul de dimineaţă?

Răspunse fără şir:

— Când omul… Când omul porneşte la drum cu noaptea-n cap, nu-i aşa?

Celălalt se strâmbă, nemulţumit:

— Şi încă tare grăbit. Nici n-aţi apucat să vă bărbieriţi… în sfârşit, contravenţiile de acest fel, încă nu sunt prevăzute în regulament…

Semaforul trecu pe verde. Omul cu pelerina făcu un gest mărinimos din mână, invitându-l să-şi continue drumul. Automobilistul, tulburat, uită să-şi coordoneze mişcările. Cutia de viteză protesta:

— Ei, hai, hai, calm! glumi poliţistul. N-o să vă distrugeţi maşina pentru o nimica toată!

— Ştiţi, bâlbâi Julien, în dorinţa de a se explica, trebuie să

prind trenul. Şi apoi…

Agentul nu-l mai asculta, parcurgând ştirile proaspete ale ziarelor din standul vecin. Miraculos, schimbătorul de viteză se angrenă şi maşina ţâşni înainte. Motorul însă înţepeni.

— Nu s-a trezit încă bine, îi spuse agentul vânzătoarei de ziare care, suflând de zor, îşi încălzea degetele.

— E mai frig decât ieri, răspunse aceasta. Mă întreb ce fac oamenii.

Ea arătă o notiţă din ziarul de pe vraf: ULTIMA ORA: „Sălbatica asasinare a unei perechi de excursionişti. Ucigaşul a fugit."

— Ai văzut asta?

Poliţistul făcu „ţâţâţî" din vârful dinţilor, scuturându-şi capul. Vânzătoarea comentă:

— Sunt unii care au asemenea idei… Să porneşti în excursie pe o vreme ca asta!

— Bine… dar vremea nici nu era urâtă, să ştii… Şi apoi, calendarul se află în întârziere, nu excursioniştii sunt grăbiţi!

— Şi aşa… până una alta… asasinul a fugit…

Cu o mână înmănuşată în alb, agentul o asigură:

— Fii liniştită, punem noi mâna pe el. Avem noi ochi pentru asta…

Întorcându-se alene la postul său din colţul pieţii Alma, văzu Fregata roşie oprită la intrarea pe pod. Chiar şi de la locul unde stătea, auzi gălăgia înfiorătoare produsă în demarorul maltratat. Se îndreptă spre Julien.

Acesta îl văzu prin retrovizor. Îl apucă din nou tremurul. Îşi repetă: „Încercarea continuă. Ţin-te bine. Dacă treci acest test,

eşti salvat.”

Agentul sosi în dreptul lui…

— Să nu mai faceţi aşa ceva, vă distrugeţi carburatorul!

Julien se supuse. El nu poate să ştie. Nimeni, nu poate să ştie nimic!

— Treceți pe viteza a doua, continuă agentul, am să vă împing.

— A, da, o să te rog să-mi spui când trebuie să debreiez…

— Ei, hai…

Pe punctul de a se îndepărta, agentul cuprins de o bănuială, îşi încreţi sprâncenele:

— De fapt, sunteţi foarte enervat, a doua oară blocaţi maşina, aveţi permisul de conducere?

— Dar bineînțeles.

— Prezentaţi-l.

Deveni dintr-o dată serios, chiar sever. În grija de a scoate actele, Julien scotoci în haină.

Cu ochii crânceni, agentul consultă documentele.

Julien îşi rodea unghiile.

— Bun.

Îi înapoie permisul şi carnetul gri.

— Trebuie să fie carburatorul.

Julien nu îndrăznea nici să respire.

— Ei hai, repetă agentul, intraţi cu a doua şi, cum vă strig, debreiaţi…

Cu bastonul fixat sub braţ, se aplecă asupra portbagajului. Roţile se învârtiră încet. Poliţistul împingea, pierzându-şi respiraţia. Spre mijlocul podului, strigă:

— Daţi-i drumul!

Fregata roşie zvâcni şi un val de fum albastru ţâşni din tubul de eşapament. Agentul, rămas locului, îşi scoase batista să-şi şteargă mâinile.

— Era chiar carburatorul vedeţi? urlă el.

Dar maşina porni cu toată viteza. Agentul făcu o strâmbătură de dispreţ:

— Nu face nimic! Putea cel puţin, să spună mersi!

* * *

Givral se adăposti cât mai bine sub portalul pretenţios din strada Molitor. Pătruns de frig, îşi blestema meseria. Auzind că soseşte o maşină, aruncă jos chiştocul stins. Era chiar o Fregată roşie. Verifică numărul matricol şi păru satisfăcut.

Un om coborî grăbit din maşină şi trecu pe lângă el, învăluindu-l cu privirea fugară şi şocată rezervată haimanalelor din cartierele periferice. Inspectorul aşteptă să intre în imobil, apoi consultă fotografia primită de la Georges. Îşi desfăcu braţele şi fluieră încet. Un om traversă în fugă:

— El e, patroane? E nebun că s-a întors!

— În afacerea asta, toţi sunt nebuni, băiete. Nu poţi să înţelegi nimic. Dar acum, îţi dai scama ce înseamnă instinctul?

— Pentru ce? Aţi bombănit destul când comisarul v-a plantat aici!

— Pe drept. Dar asta-i meseria… Atunci, rămâi aici. Eu mă duc.

Asistentul tânăr îşi frecă mâinile, apoi le încălzi la subsuoară.

Epuizat, Julien părea că se reculege în faţa uşii sale.

— Mă scuzaţi, domnule…

Necunoscutul arătă discret carnetul său de identitate. Julien nu reuşi să ascundă un reflex de spaimă. Givral surâse trist.

— Sunteţi într-adevăr, domnul Julien Courtois?

— Da… da, de ce?

Surâdea şi el curajos, în pofida ticului care fi tulbura colţul gurii, săpându-i un rid.

— Nimic deosebit. Soţia a semnalat dispariţia dumitale sâmbătă seara, atunci… nu?

Julien luă un aer uluit:

— Soţia mea?

De ea uitase.

— Sărmana… de fapt, trebuie să fi fost neliniştită. Am fost plecat şi…

Se întrerupse. Cu cât va vorbi mai puţin, cu atât va fi mai bine.

În orice caz nimeni nu poate să ştie nimic.

— Am s-o liniștesc imediat.

Deschise uşa, făcu un pas în locuinţă, se întoarse:

— Mulțumesc dom…

Placid, interlocutorul său puse un picior în prag împiedicându-l să închidă uşa:

— Soţia dumitale nu-i aici.

— Ce poveşti îmi spuneţi? V-aţi pierdut capul?

— Oho! Nu eu! Ea e la fratele ei.

— La Georges? Ce idee!

Îşi clătină nervos capul, acest cap, care nu mal reuşea să pună ordine în gândurile sale. Ele se încrucişau, fugeau dintr-o parte în alta, se izbeau de pereţii craniului ca într-o închisoare.

— Ei da! spuse inspectorul. Se pare că vrea să ceara divorţul.

— Dar asta nu e posibil!

Alergă în casă, strigând:

— Geneviève!

— Degeaba domnule! Nu e aici. Vă repet, s-a refugiat la fratele ei.

Julien trebuia să se aşeze. Mai ales Bordgris nu trebuie pomenit. Ce poate să însemne toată povestea asta? Şi acest imbecil care nu se mai opreşte din… Ce spune?

— … Domnul Jourlieu la rândul lui urmează să vă reclame pentru escrocherie…

— Ceee?

Cu un salt, rupse din ţâţâni uşa dormitorului şi scotoci febril în micul birou de acolo.

În spatele lui, cu o nuanţă de regret, vocea calmă continua, ca pentru a-l încolţi fără scăpare şi iremediabil sa mărturisească:

— În cazul în care căutaţi contabilitatea dumneavoastră secretă, unul dintre colegii mei trebuie să fie cu ea pe drum, s-o ducă la procurorul republicii.

Julien nu vroia să se întoarcă. Trebuia întâi să-şi liniştească trăsăturile feţei. Toate astea de fapt n-aveau decât o importanţă relativă. Ceea ce conta, era Bordgris. Or, despre aceasta nimeni nu ştia nimic. În afară de el. Şi mortul. Dumnezeule! Cu excepţia ascensorului, totul a mers atât de bine.

— Soţia dumitale, continuă Givral, a dezvăluit totul fratelui ei. I-a predat tot.

Julien nu se clinti.

Toate acestea nu sunt teribil de grave. Givral nu-l slăbi însă:

— Ce vreţi, aşa-i viaţa. Dintr-o dată, toate vă ies anapoda, soţia vă părăseşte, sunteţi acuzat de escrocherie de către cumnatul dumneavoastră… Şi apoi, noi, venim şi noi să vă plictisim în legătură cu Marly…

— Marly?

Inspectorul îşi drese vocea:

— Scurt, s-a zis cu dumneata, domnule Courtois.

Spre marea lui surpriză, Julien, înfruntându-l, părea că simte o uşurare:

— Bah! Pierderea de bani nu e o catastrofă.

„Are curaj tipul”, gândi polițistul.

— Permiteți! Să dau un telefon.

Fără să aştepte încuviinţarea, apucă telefonul şi formă numărul. Julien îşi ordonă gândurile. Geneviève trebuie convinsă. Nimica toată. E adevărat, plicticoasă treabă, dar atât. Georges n-o să mă dea în judecată. Contabilitatea dublă? Se rezolvă plătind o amendă la fisc. Tot Georges va avea bătaia de cap. Givral, care îl privea, văzu că surâde:

— Alo! Da! Tu eşti Marcel? Aici Givral. Poţi să dai drumul lui Marois din postul lui de la Uma-Standard. Da, da. L-am înhățat chiar la el. Bineînțeles, papa Givral are fler. Anunţă şeful. A sosit, calm, la volanul maşinii sale… Pe curând.

Depuse receptorul.

— Ei, la drum, domnule Courtois.

Julien făcu pe grozavul:

— Mă arestaţi? Aveţi mandat?

Givral îşi desfăcu mâinile în semn de scuză:

— Nu era timp. Totul a fost prea în grabă. Gândiți-vă, la ora

cinci dimineaţa, când s-a aflat cazul. La şase fără un sfert m-au smuls din pat şi am venit direct aici fără să mai trec pe la birou.

— Tot ce spuneţi e foarte frumos, dar eu aş putea să refuz să vă urmez.

— Bineînțeles… N-aş avea dreptul nici măcar să pun mâna pe dumneavoastră!

— În acest caz, n-o să fiți supărat pe mine…

Cu patru paşi grăbiți ajunse la uşă şi coborî în goană scările. După el, coborî Givral fără grabă. Sub pridvor, Julien se ciocni de un individ care îl întrebă politicos:

— Nu l-ați văzut cumva pe colegul meu sus?

— N-am timp cu…

— Veți avea tot timpul, domnule Courtois… interveni Givral care ajunse lângă ei. Avansaţi vă rog.

El ieşi. Givral trânti cu putere uşa, care se închise cu o pocnitură.

Şocul îl străbătu pe Julien ca un curent electric.

Uşa, se închise simbolic, peste visul libertății sale recâştigate.

Acest zgomot caracteristic îl va însoți de acum zile de-a rândul. Nimic altceva decât imaginea porții care se închidea…

* * *

În taxi, Givral îi întinse un jurnal de dimineață, arătându-i o scurtă ştire de ultimă oră:

Doi excursionişti au fost asasinați, bestial, în pădurea de la Marly. Marly… Marly? Ucigaşul a fugit.

— De ce îmi arătaţi asta?

Polițistul nu răspunse şi trase portiera, care pocni, făcându-l pe Julien să tresară.

* * *

Apoi pocni uşa cu gratii a celulei. Aşadar, oamenii pot fi închişi pentru o reclamaţie de procedură civilă?

* * *

Cineva striga:

— Uşa! E curent aici!

— Ei, na, nu te enerva!

Undeva pocni o altă uşă trântită.

* * *

Încerca din toate puterile să-şi păstreze sângele rece. Până ce EU nu voi vorbi, ei nu pot şti NIMIC. Numai de nu s-ar auzi zgomotul tuturor acestor uşi trântite.

La amiază, o dată cu supa, i se întinse peste gratii prima ediţie a unui ziar de seară. Era să treacă peste articolul care ocupa jumătatea din pagina întâi: DOI EXCURSIONIŞTI ASASINAŢI ÎN PĂDUREA MARLY.

„Ce tot mă pisălogesc cu acest fapt divers?” POLIŢIA A ARESTAT UCIGAŞUL.

„Perfect! De astă dată, au făcut şi ei ceva.”

Desfăcu ziarul şi un strigăt îl gâtui. Sub manşetă îşi recunoscu fotografia, cea de care Geneviève avea oroare şi pe care a păstrat-o Georges. Scutură gratiile încercând să le smulgă:

— Sunt nevinovat! Deschideţi!

Gardianul veni în fuga mare:

— Nu răcni aşa. Acuş vei explica totul. Eu nu pot face nimic…

Recăzu pe priciul său. Gardianul ieşi, trântind uşa care da

spre coridor. Julien avu o tresărire şi izbucni în hohote de plâns.

* * *

Ore întregi îşi pregăti lecţia. Calm! Niciun cuvânt. De fapt eşti salvat. Eroarea aceasta stupidă va fi evidentă pentru toată lumea şi în timpul acesta afacerea Bordgris trece neobservată. Nu e posibil să fi comis crima din moment ce nu te-ai mişcat din blestematul acela de ascensor. Dar să nu vorbeşti în primul rând de ascensor. Uma-Standard, ascensor, Bordgris: tabu!

În faţa lui pocni sec o uşă trântită. El urlă:

— Terminaţi o dată cu acest zgomot de uşi, pentru Dumnezeu!

Negrul uriaş din celula de vizavi continua să danseze, pocnind cadenţat din palmele sale trandafirii.

Julien îşi astupă urechile.

* * *

Comisarul – dacă nu era cumva judecătorul de instrucţie – destul de tânăr, părea rece şi meticulos. Purta guler tare, aplicat, şi manşete scrobite. Probabil pentru a imita slugarnic un superior din vechea generaţie. Julien recăpătă o oarecare seninătate.

— Domnule, în toată povestea asta există o mare eroare. O tragică neînţelegere aş spune. Mi s-au dat ziarele şi, spre marea mea mirare, am văzut că am fost arestat pentru o crimă josnică, o crimă murdară pe care eu nu puteam să… mă auziţi? pe care eu nu puteam s-o comit!

El tăcu. Celălalt trebuie să fie surd, că nu reacţiona de loc. Făcu un semn imperceptibil şi din spatele biroului din fund se ridică un om prezentând impermeabilul lui Julien:

— Este al dumitale?

— Da. De ce?

— L-ați purtat la sfârşitul săptămânii trecute?

Trebuia să spună: Nu! Am avut pardesiul meu. Foarte sigur pe el confirmă cu vocea tare:

— Într-adevăr. Mi-am lăsat pardesiul la birou, rugându-mi secretara să-l ducă la curățătorie, pentru că…

— Pardesiul dumitale nu mă interesează câtuşi de puțin. Eu vă întreb dacă ați purtat acest impermeabil în seara de sâmbătă, duminică toată ziua şi în noaptea de duminică spre luni.

— Da, spuse el jignit.

Funcționarul părea satisfăcut şi Julien se încordă, ascultând. Atenție la capcane! Sunt şireți.

Omul duse impermeabilul la loc şi se întoarse cu un revolver.

— Recunoşti această armă?

Neîncrezător Julien privea obiectul recapitulând: Bordgris a fost omorât cu propriul său revolver, o marcă italiană. Beretta sau aşa ceva. Al meu provine de la fabrica din Saint-Etienne… S-ar putea să fie revolverul meu, dar am citit cărți unde se explică felul cum poliția te face să iei o băşică drept felinar…

— Ei bine, recunoaşteți această armă?

— Pot s-o iau în mână?

— Poftim.

O apucă, o pipăi, o examina. Niciun dubiu:

— E revolverul meu.

— Când l-ați văzut pentru ultima oară?

— Sâmbătă scara, răspunse el fără să ezite. Era în buzunarul meu… Nu mai ştiu dacă l-am păstrat asupra mea… sau l-am

pus în cutia pentru mănuşi din maşină…

El nu răspunse la întrebările următoare… buzunarul său… era cel de la pardesiu… Există o încurcătură, pardesiu-impermeabil, care trebuia clarificată înainte de a răspunde.

De altfel nu mai insistau. Păreau mulţumiţi.

Fregata roşie era aşezată cuminte în curte. Interogatoriul se reluă monoton:

— Această maşină vă aparţine?

Avea din nou impresia că i se întinde o capcană şi se apucă să verifice cu atenţie maşina: placa numărului matricol, farul stâng cu sticla spartă, bordul vernil, scorojit în apropierea scrumierei, ars într-un loc de ţigară, şi cordonul desfăcut de la bancheta din spate.

— Da, confirmă el până la urmă, e chiar maşina mea.

Reveniră în birou. Julien simţea că a pierdut o bătălie. Nu ştia care. Dar nu se considera învins. Ştia bine că nu este el asasinul acestei perechi nenorocite de excursionişti. Ştia de asemenea că n-a pus piciorul niciodată în Marly! Ştia că el nu cunoaşte nici măcar pe care poartă a Parisului se pleacă pentru a ajunge la Marly…

— Julien Courtois! Te învinuiesc de atac nocturn, de agresiune armată, de furt şi asasinat cu premeditare, împotriva şi asupra persoanei lui Pedro Carassi cetăţean brazilian şi a soţiei sale Germaine, născută Tarivel, în noaptea de 27 spre 28 aprilie 1956, la Marly-le-Rov, Seine-et-Oise…

El ascultă până la capăt, apoi declară grav:

— Protestez energic împotriva acestei acuzaţii. Eu nu i-am omorât pe aceşti nenorociţi. Nu aş fi putut s-o fac.

Se opri la ceea ce îi părea marginea prăpastiei: dezvăluirea inatacabilului dar periculosului său alibi: ascensorul.

În noaptea asta, prima pe care o petrecea într-o închisoare adevărată, făcu un bilanţ provizoriu:

Cunoştea acum duşmanul împotriva căruia trebuia să lupte şi acest duşman părea neînsemnat. Avocatul avea aerul unui băiat bun. Trebuie să-l las să vorbească şi eu să tac. Voi cere s-o văd pe Geneviève. Şi asta, cu gelozia ei, în ce hal de încurcătură m-a băgat! Bineînţeles, nu e vina ei, dar nici a mea!

Atenţie cu Geneviève! Atenţie cu avocatul! Să nu spun niciodată nimic despre Bordgris, despre ascensor. Povestea cu Marly vine tocmai la ţanc, ea se va lichida singură…

Învârtindu-se pe priciul lui, somnul îl ocolea. O poftă de râs îl apucă:

— Eu sunt cel cu Bordgris, bandă de nătărăi! Eu sunt tipul din ascensor!

Dar pentru el decizia era luată: niciun cuvânt despre asta şi totul va merge ca pe roate.

CAPITOLUL XIX

Interogatorii, contrainterogatorii, expertize, confruntări… Sigur de nevinovăția sa, în ceea ce priveşte capul de acuzare, încrezător şi în acelaşi timp înspăimântat, Julien a făcut față cu tărie, luptând zile întregi, cramponându-se pas cu pas de fiecare palmă de teren.

— Unde erai în noaptea de sâmbătă spre duminică?

— Refuz să răspund.

— Dar în noaptea de duminică spre luni?

— Refuz să răspund.

Judecătorul se adresă avocatului:

— Maestre, ar trebui să-l sfătuiți pe clientul dumneavoastră să-şi aleagă o altă modalitate de apărare!

Avocatul – un tip foarte bine – se întoarse spre el:

— Părăseşte această muțenie, Courtois, te implor!

— Vrea să ne facă să credem că protejează onoarea unei femei! remarcă plin de dispreț judecătorul. Courtois, dacă într-adevăr există o femeie, vorbeşte, în situația în care te afli, va fi mai bine. Nicio onoare nu mai ține! Îți rişti capul pentru reputația ei.

Avocatul încercă o diversiune:

— Lăsați timp femeii pe care o protejează să se denunțe singură, domnule judecător. Înainte de toate, Courtois se comportă ca un om galant şi…

— Această femeie nu există, maestre, ştiți şi dumneavoastră

tot aşa de bine ca şi mine. Cât despre protejarea cuiva care…

— Nu protejez pe nimeni, spuse calm Julien, şi am încredere în justiție. Nu poate fi dovedit că am comis această crimă, pe simplul motiv că n-am comis-o.

* * *

L-au luat. L-au readus. Închisoarea. Biroul judecătorului de instrucție. Cel mai uluitor era că martorii îl recunoşteau.

Perechea aceea în vârstă… de unde a apărut?

— Courtois, spuse judecătorul, iată doi martori care te-au văzut la Marly, sâmbătă seara, duminică toată ziua şi în noaptea de duminică spre luni.

Julien care avea lumina în față se deplasează să vadă mai bine bărbatul şi femeia. Cei doi se strâmbă, se consultă din coada ochiului. Bărbatul ezită…

— Aproape aceeaşi statură, evident… Dar cum el se ascundea…

— Permiteți, interveni femeia, în meseria noastră ajungi să stăpâneşti oareşcari cunoştințe psihologice. Eu afirm că el este.

Avocatul este gata să se agațe, prompt de cel mai mic detaliu şi să-l scoată în evidență.

— Un minut. Aici e o contradicție. Dumneavoastră ați declarat că, primo, ați avut o pană de curent, secundo, că această persoană îşi ascundea cu grijă fața. Vreți să-mi explicați în aceste condiții cum puteți fi atât de sigură, în timp ce soțul dumneavoastră…

Matilda surâse cu un aer de superioritate.

— Ceea ce deosebeşte o femeie de un bărbat, maestre, este instinctul.

— Închipuiţi-vă doamnă, că Justiţia pretinde fapte!

— N-aveţi fapte suficiente? întrebă judecătorul. Maşina? Numele de Courtois cu care „misteriosul” călător s-a prezentat. Arma crimei. Şi pe urmă, să nu uităm impermeabilul.

Ce au toţi cu acest impermeabil? Din fericire, avocatul clătina din cap.

— N-are importanţă, cele două mărturii se anulează reciproc. Soţia spune da şi soţul spune nu!

Aici Charles roşi de supărare.

— O! Pardon! Eu n-am spus nu. Eu n-am spus da.

— O nuanţă, adăugă Matilda, subtil.

Cei doi îl călcau pe nervi pe Julien. Femeia reluă, împingându-şi soţul cu coatele:

— O să-ţi spun eu ceea ce te jenează, Charles. Că e altfel îmbrăcat. Mai întâi avea un pulover cu gulerul întors şi apoi nu l-am zărit niciodată fără impermeabil, nu-i aşa?

— Un pulover cu gulerul întors! urlă avocatul. Vă daţi bine seama? Fac pariu că clientul meu nici nu posedă aşa ceva.

Julien dădu din umeri. Va trebui să insiste să aibă un apărător mai experimentat, mai viclean.

— Ba da, am unul. Îl puneam când mă duceam la ţară.

— Şi într-adevăr aţi avut intenţia să vă duceţi la ţară, aţi declarat acest lucru portarului de la Uma-Standard.

— Dar nu neg acest lucru! Numai că dacă plecam direct de la birou, n-aveam cum să îmbrac acest pulover, ţinând cont că el se afla acasă şi că eu purtam o cămaşă gri. Aceeaşi pe care o aveam şi când am fost arestat.

— Imediat vom vedea amănuntele du-te-vino-ului dumitale,

Courtois. Să revenim la declarația făcută portarului, dacă vrei. Dumneata i-ai spus, permiteți… El își consultă dosarul. Aici… „Îmi voi petrece week-end-ul cu cea mai fermecătoare dintre femei”.

Julien se încruntă.

— Da, mi se pare…

Judecătorul se întoarse spre avocat:

— Clientul dumitale se înfundă singur, maestre, așa totul devine prea ușor!

— Dar de loc! Courtois ne-a spus că în mintea lui această „cea mai fermecătoare dintre femei” era soția!

— Atunci cum se face că n-a luat-o?

Julien era să pufnească în râs. Aceşti tipi se îneacă într-un pahar cu apă. N-a luat-o pentru că se afla închis… Făcu un efort violent asupra lui însuşi. Își închise gura fără să fi vorbit. Uf! N-ar rămâne decât să relateze povestea cu ascensorul. Şi tot timpul hărțuiala asta grea în jurul celei mai „fermecătoare dintre femei” şi a puloverului cu gulerul întors. În momentul acesta, judecătorul avea un aer triumfător.

— Să nu uitați ce ați afirmat, maestre. Doamna Courtois nu poate să afirme că puloverul se găseşte în apartament. Dimpotrivă. Iar clientul dumneavoastră a confirmat la rândul lui că avea un dulap pentru lenjerie într-un oficiu lângă biroul său…

Apărătorul este la capătul argumentelor. El abandonează, cel puțin pentru moment, schițând un gest: ce încăpățânare. Se întoarse spre hangiu:

— Noi suntem de acord, de data asta rămâneți neutru în ceea

ce priveşte identificarea lui Courtois.

Charles nu are timp să răspundă. Matilda, ostentativ, peste capul avocatului, se adresează judecătorului:

— Sunt sigură că soțul meu ar fi mai decis dacă l-am putea vedea pe domnul îmbrăcat cu impermeabilul.

— Bună idee! Vrei să-l îmbraci Courtois?

El se supuse, agasat, scoțând un sunet onomatopeic. Constata surprins că niciodată n-a remarcat această zgârietura superficială la umărul stâng. Probabil îl agățase undeva.

— Priviți-l acum. El este?

Hangiul făcu mutre, îşi strânse ochii, îl studia înclinându-şi capul dintr-o parte în alta. Istovit Julien îl sfida:

— Ei, ia spune, eu sunt?

Jignită, Matilda răspunse imediat:

— Niciun dubiu. El e.

Dar Charles îşi muşcă buzele. Soția insistă:

— Hotărăşte-te o dată, nu vezi… Adă-ți aminte…

Hangiul dădu din brațe:

— Of! Ce vrei, cu sistemul lui de a se strecura prin ungherele întunecate… de a-şi întoarce capul…

Se răsti la Matilda:

— Doar ce, ştii şi tu! Se ascundea, nu vroia să fie văzut! Chiar tu spuneai că trebuie să fie o chestie delicată… şi că, din cauza asta el…

— Vezi cum te înşeli, îl întrerupse Matilda. Nu din această cauză îşi ascundea fața.

— Ah! Vă rog! strigă avocatul. Să nu trageți concluzii!

— Doamna are dreptate, tranşă judecătorul. Courtois îşi

pregătea lovitura şi nu ţinea să fie recunoscut după…

Ei discutau cu violenţă. Matilda se amesteca în discuție cu un aer de suficienţă. Avea în continuare acel mic surâs care însemna: oamenii inteligenţi, domnule judecător, se înțeleg între ei…

Julien descoperi ceva care şchiopăta în ultima afirmație… Asta e! L-a găsit!

— Permiteți? Dacă am reținut bine, ancheta a stabilit că excursioniştii au sosit duminică dimineața. Cum puteam eu, în consecinţă, să-mi „pregătesc lovitura" de sâmbătă seara?

Era foarte mulţumit de sine şi nu înțelegea de ce avocatul său face mutra asta de câine bătut, de ce judecătorul are acest surâs care îi despică buzele, şi de ce i se aprinde o licărire satisfăcută şi malițioasă în privirea-i îndreptată spre el:

— Admiteți deci, că ați fost la Marly?

— Nu admit de loc! Nu asta am vrut să spun.

— O simplă ipoteză, domnule judecător! Nu o afirmare, strigă apărătorul.

— Clientul dumneavoastră s-a trădat, maestre.

— Nu! Nu! Nu!

Julien a urlat din toată puterea. Făcu un efort teribil. Avocatul său e în continuu în stare de inferioritate. Propria sa atenţie se ascuţi în măsura în care slăbea cea a avocatului; salvarea nu depindea decât de el.

— Domnule judecător… şi totuşi n-aţi răspuns la întrebarea mea.

— Admitem că aţi pregătit „o lovitură". E simplu.

Julien se dedublă într-o oarecare măsură. Pe de o parte era

preocupat să bareze calea revelaţiilor care ar dărâma tot acest eşafodaj de acuzaţii. Pe de altă parte, sigur de adevărul său, se distra văzând oamenii flecărind cu seriozitate în jurul erorii. Dumnezeule, ce ridicol. O să-şi dea seama de greşeală.

Maşinal, se juca nervos cu nasturii impermeabilului şi îi scăpă o exclamaţie:

— Lipseşte un nasture!

Avocatul tresări din nou:

— Nu fi îngrijorat, răspunse judecătorul, mieros, l-am găsit.

— Ah! în maşină?

— Nu. În mâna uneia dintre victime.

Julien păli. Judecătorul continuă, adresându-se lui Charles:

— V-aţi contrazis destul. Nu aveţi siguranţa că îl recunoaşteţi pe inculpat. Recunoaşteţi însă în mod formal îmbrăcămintea ce a purtat?

— Asta da. Şi chiar ultima dată am remarcat şi zgârietura de pe umăr.

— Când aţi remarcat-o?

— Ultima dată. Duminică noaptea.

— Mai bine zis în dimineaţa de luni, completă Matilda.

— Mulţumesc doamnă. Sunteţi de acord amândoi asupra unui alt punct: zgârietura în cauză nu a existat înainte?

— Nu, răspunse Charles. Chiar m-am gândit când am văzut pentru prima oară impermeabilul: Iată ceva ce mi-ar prinde bine.

— Al lui e într-un hal… supralicită Matilda.

— Asta ar fi totul. Vă mulţumesc.

Matilda, concediată atât de repede, părea furioasă. Ieşi

împreună cu soţul ei. Uşa pocni. Julien sări în picioare, apoi se reaşeză. Judecătorul, pe un ton suav, se adresă avocatului:

— Ei bine maestre, am stabilit prezumpţii puternice de premeditare.

Apărătorul replică, amintind fragilitatea mărturiilor omeneşti iar judecătorul pomeni din nou impermeabilul.

În timp ce îl duceau, Julien făcu o remarcă în sinea sa: acest impermeabil este tunica lui Nessus.

* * *

Apoi a fost readus. El decise să se lepede de balast:

— Am minţit într-o problemă. Nu am purtat impermeabilul în timpul week-end-ului.

De atunci pardesiul trebuie să fi fost curăţat.

Judecătorul surâse şi ceru să fie introdusă Denise.

Incorigibilă, aceasta se lansă în diferite manevre pentru a-şi etala picioarele.

— Credeam că o să iasă cu pardesiul. Dar când colo luni dimineaţa am găsit bileţelul…

Reieşea din declaraţiile ei, că luni dimineaţa pardesiul se afla în birou şi nu pe umerii lui Julien.

După părerea lui Denise totul e clar: el a plecat cu impermeabilul. „Justiţia” îi mulţumi Denisei.

Julien o urmări din ochi şi pentru a se răzbuna, îi găsi fesele prea lăsate în jos, pulpele prea subţiri, apoi reveni la schingiuitorul său:

— Deducţia dumneavoastră ar fi justă, dacă luni dimineaţa n-aş fi revenit la birou înaintea Denisei.

— Ei asta-i…

Judecătorul nu-l lăsă să continue. Îl duseră din nou. Julien hotărî să se elibereze din ce în ce mai mult de povara minciunilor. Pardesiul, reîntoarcerea la birou… dar nu va fi oare periculos să cedeze una după alta, în toate punctele?

Este readus, şi de data asta se află faţă în faţă cu Albert.

— Albert Chirieux, l-aţi văzut pe Courtois părăsind imobilul sâmbătă seara la ora şase şi jumătate. Purta pardesiul sau impermeabilul?

Portarul îşi apucă bărbia, închise ochii şi scoase buzele înainte:

— Să vă spun sincer domnule judecător, nu ştiu!

— Faceţi un efort…

— Încerc, numai că, domnul Courtois poartă totdeauna gri şi nu-i aşa, este greu să remarci… Şi nici nu se vedea clar la ora aceea…

— Noaptea, toate pisicile par gri! glumi avocatul.

Julien îi mulţumi din ochi, dar judecătorul nu era satisfăcut.

— Gândiţi-vă bine, Chirieux…

— Dacă doriţi părerea mea, domnule judecător, cred că era impermeabilul.

Pumnul judecătorului pocni pe birou. Julien tresări. Avocatul se agită:

— Simplă impresie a unui martor influenţat de ziare! O acuzaţie trebuie să se întemeieze pe fapte precise!

Judecătorului îi sări ţandăra:

— Fapte precise? Nu sunt oare suficiente? Dar arma crimei? Dar maşina? Dar nasturele de la impermeabil?

Apărătorul vru să vorbească, el îl împiedică, iar celălalt păru

uşurat.

— De ce Courtois n-a declarat din capul locului că purtase pardesiul? Trebuia să fie recunoscut în impermeabil, trebuia ca acest impermeabil să devină unul din acele fapte precise ce reclamaţi, ca el să-şi aducă aminte că a purtat pardesiul?

Se calmă brusc şi, aşezându-se, dădu ultima lovitură:

— Foarte bine, maestre. A ieşit în pardesiu, de acord. Ei şi? El singur mărturiseşte că impermeabilul era în maşină. Putea deci să-l îmbrace oricând…

Iată ce e copleşitor. Judecătorul face pe modestul, nu insistă ci îşi bombează pieptul pe măsură ce umerii adversarului se încovoaie în faţa lui.

— De altfel o să terminăm cu toată istoria asta. Chirieux, Courtois era în imobil luni dimineaţa?

— Cum v-am spus domnule judecător, am crezut că…

Se produse o mişcare: speranţă într-o parte, decepţie în cealaltă parte.

— Dar m-am asigurat că mă înşelam, continuă portarul, şi sentimentele se schimbară între cele două părţi. Doamna Bernard era cu mine.

— Aşa e, avem depoziţia ei. Mulţumesc. Şi atunci, ce mai ai de spus Courtois?

— Nu se înşela, spuse Julien ferm, eram în biroul meu. El a încercat să-l deschidă, dar eu n-am dat niciun semn de viaţă.

— De ce?

— De ce? Pentru că eu…

Tăcu. Capcana! Riscă să cadă într-o capcană infernală. Spera tot timpul că această poveste abracadabrantă de la Marly se va

lămuri de la sine. Că el nu trebuie să pomenească de Bordgris. Dar şi Marly este o trapă căscată sub fiecare dintre paşii săi. Gâfâi şi căută o ieşire. Peste tot, uşile se trântesc în jurul lui. În momentul când vreuna pare să se întredeschidă, cineva sau ceva i-o trânteşte în nas.

* * *

Ele se trântesc tot mai puternic, răsunând tot mai profund în creierul său, în corpul său. El rezistă. Nervii îi cedează însă. A slăbit, trăsăturile s-au adâncit. A îmbătrânit. Stomacul nu mai reuşeşte să păstreze hrana. I s-a făcut rău de două ori la judecător. Este acuzat că simulează. Nici măcar apărătorul nu mai protestează.

Este dus, este adus. A devenit o zdreanţă. Dar rezistă. Chiar singur. Pare că e singur. Geneviève îl ocoleşte. Georges face pe indiferentul. Avocatul e disperat.

E singur şi numai cu el însuşi mai poate discuta. Discută cu această soartă pe care singur vroia s-o făurească. Viaţa sa depinde de aceste capcane care se perindă sub nasul lui cu un zgomot de uşi trântite.

I se arată fotografii. Un bărbat şi o femeie.

— Îi recunoaşteţi?

El hohoteşte de plâns:

— Nu! Nu! Nu!

Este dus, este readus.

Avocatul cere o expertiză psihiatrică. La capătul puterilor se lasă docil examinat. Este declarat pe deplin responsabil.

Vestibilul infernului, cu nenumărate uşi, se strânge şi se îngustează în jurul lui. Este o muscă într-un pahar de lapte, cu

picioarele şi aripile încleiate. O muscă prinsă în țesătura de păianjen a Justiției.

Dar rezistă.

Zece zile. În ziua de 8 mai, porţile nu se mai trântesc.

Fie că primăvara a învins vântul, fie că nevinovăția lui a ieşit învingătoare. Nu ştie nimic precis. Dar judecătorul pare mai puţin sigur pe datele sale, iar avocatul şi-a descreţit fruntea. Lumea e foarte politicoasă cu el. Chiar magistratul se deranjează să-şi aducă mai aproape fotoliul. Julien e mort de oboseală, dar fericit.

— Domnule Courtois…

A spus „Domnule"! E semn bun?

— Domnule Courtois, s-au prezentat fapte noi şi…

Este jenat. Avocatul îi vine în ajutor.

— Este vorba de punerea dumneavoastră în libertate provizorie…

Închide ochii să nu se citească în privirea sa acest extaz provocat de perspectiva eliberării.

— Evident, datele cer un supliment de anchetă şi bineînţeles trebuie să vă ţinem încă pentru câteva zile la dispoziţia noastră…

Tuşeşte. Julien nu-l mai aude. Ce-i pasă de ce s-a mai descoperit din moment ce va fi lăsat să plece.

— … O să vă cer să vă supuneţi astăzi unei confruntări, apoi vă voi lăsa să vă odihniţi.

Cel care intră e Georges. Cu ochii umflaţi, pare că ar fi plâns toată noaptea. Julien se ridică şi se îndreaptă spre el cu mâinile întinse. Atunci, Georges se înfurie, vrea să se năpustească

asupra cumnatului său, îşi stăpâneşte cu greu furia, îi întoarce spatele, aruncându-i:

— Canalie!

Julien îşi muşcă buzele, apoi surâde:

— O să-ți înapoiez banii. Numai să mă lase să ies de aici. Voi munci să-ți restitui datoria…

Judecătorul şi avocatul schimbă priviri. În timp ce îl duc, Julien aude exclamația avocatului:

— Vă spuneam eu, domnule judecător. Vedeți, era un lucru ce nu puteam înțelege: puloverul! Pe de altă parte clientul meu, din punct de vedere morfologic, nu e genul de om care…

— Evident, evident, răspunse judecătorul pe gânduri.

În ziua aceea Julien a mâncat cu o poftă excelentă. I-au revenit puterile. Când avocatul veni să se consulte cu el, arăta fericit:

— Ei, v-ați dat seama cu toții, câți sunteți, că nu am fost eu acela? Dar cine era la urma urmei?

— Se caută… Nu se ştie încă…

Julien era surprins, dar nu vrea să se observe. E încă tot timpul plin de suspiciuni. Nimic nu-i dovedeşte că apărătorul său îi este într-adevăr prieten.

— Ştiți, maestre… Vroiam să vă rog să-mi înlesniți o întrevedere cu soția mea.

Celălalt îşi încruntă sprâncenele.

— În acest moment?

— De ce nu?

— Dumnezeule… E o chestiune de tact, nu-i aşa?

— De tact!

De unde născocesc ei aşa ceva? Dar el nu mai insistă.

— Înţelegeţi, reluă avocatul, este delicat…

— Da… consimţi Julien. Trebuie să fie foarte delicat.

În sinea lui se opunea însă. Nu se gândea decât la ziua de mâine sau poimâine, când va ieşi de aici… când va respira…

— Va trebui să-mi vorbiţi despre neînţelegerile dintre dumneavoastră şi cumnat, spuse avocatul, care părea bucuros că abandonează un subiect neplăcut şi observă pe urmă că a nimerit între Scylla şi Charibda. În sfârşit, mai târziu… când vă veţi simţi mai bine.

— Oh! Lui Georges îi voi plăti datoria până la ultima centimă.

— Tare mă tem că nu se va mulţumi cu promisiuni.

— Geneviève îl va învârti în jurul degetului ei mic.

Apărătorul nu înţelege nimic.

— Dar la urma urmei, domnule Courtois, ea a vorbit. Ea s-a văzut cu judecătorul.

— Ah!… Da… răspunse circumspect Julien.

Din fericire avocatul nu insistă. El se ridică uşurat.

— Vom mai vorbi. Vă las cu vestea bună.

— Mulţumesc.

Întins pe priciul lui, încerca să înţeleagă:

„Ea” a vorbit. Cine? Geneviève? Denise? Poate matroana de la hotel, care a revenit asupra declaraţiilor făcute?

Bah! Ce importanţă mai are acum, numai să iasă de aici.

Dormi extraordinar.

* * *

E dus din nou în faţa judecătorului de instrucţie aflându-se

de data asta în prezenţa lui Georges şi Jeanne. Asta-i! A venit şi ea. Este crispată, dar calmă. Georges este abătut.

— Julien, strigă Jeanne foarte repede, am spus tot. Am recunoscut că am petrecut noaptea crimei împreună!

Se prăbuşi pe un scaun, cu ochii înceţoşaţi de un văl. Jeanne? E nebună. Toată lumea e jenată, în afară de Jeanne. Georges adăugă cu o voce surdă:

— Am avut căminul meu, Julien. L-ai murdărit. L-ai distrus. N-o să ţi-o iert niciodată.

— Asta e o afacere care nu priveşte Justiţia. Mă iertaţi, domnule Jourlieu. Courtois, doamna Jourlieu ţi-a furnizat de bună voie alibiul, pe care dumneata ai refuzat să ni-l dai. Trebuie să recunosc, în mod cavaleresc. Mărturiseşti că ai întâlnit-o pe doamna Jourlieu, amanta dumitale, în noaptea de sâmbătă şi apoi în cea de duminică?

Pe măsură ce cuvintele pătrundeau în creierul lui Julien, ele îşi pierdeau înţelesul.

Semăna cu un om beat mort, pe cale să se înece pe o mare dezlănţuită şi care se agaţă de o scândură providenţială.

Respira adânc. Vag, a înţeles că un „da" îl poate salva şi el îl pronunţă:

— Da!

Georges plânge, îngropându-şi faţa în mâini. Jeanne răsuflă uşurată.

De ce face ea asta?

De ce distruge el la rândul lui, sărmana fericire a lui Georges? Sunt o canalie, conchide în sinea lui, dar un om viu!

— Courtois, reia judecătorul, vreţi să ne spuneţi unde aţi

întâlnit-o pe amanta dumneavoastră în aceste două nopţi?

— Poftim?

— În ce loc v-aţi întâlnit cu doamna Jourlieu în cele două nopţi?

O priveşte pe Jeanne, care în dorinţa de a preveni gafa ce riscă să comită, vrea să vorbească. Ce o să zică? O tăcere de mormânt, se aşterne peste cele patru personaje ale dramei.

— Refuz să răspund la această întrebare.

Jeanne răsuflă. Judecătorul suspină:

— Ei, Courtois, ai încercat să menajezi liniştea relativă a căminului cumnatului dumitale… Evident, înţeleg, motivele pentru care ai tăcut, dar la stadiul la care a ajuns ancheta…

Georges se ridică şi îl întrerupse cu atâta vehemenţă pe judecător, încât Julien se trase înapoi pe scaunul lui:

— Este imposibil! Este imposibil! Jeanne! Tu nu eşti femeia care face aşa ceva!

— Nici Julien nu e omul care comite o asemenea crimă! răspunse ea.

— Dar noi nu te-am părăsit! Cum, când l-ai primit?

Jeanne, pe care o ştia atât de austeră, atât de curată, minte în continuare să-l salveze, minte cu răceală calculată, parcă în toată viaţa ei de femeie cinstită n-a visat decât să se târască în noroi:

— Voi aţi ieşit, tu şi cu Geneviève, sâmbătă seara aţi alergat să-l căutaţi pe Julien.

— Scuzaţi-mă doamnă, spuse judecătorul. Crima a fost comisă în noaptea de duminică spre luni…

— Au ieşit atunci din nou, domnule, au plecat la secretara lui Julien cu care cumnata mea credea că soţul ei are legături

amoroase.

Este dus din nou. Avocatul, care n-a scos un cuvânt, îl însoţeşte o bucată de drum, mormăind cu dezgust:

— Toate astea sunt dezagreabile, dar…

În acest moment uşa biroului judecătorului se deschide şi se aude vocea furioasă a lui Georges:

— Până la capăt, auzi mizerabilo… O să merg până la capăt, cu…

Cineva închise uşa. Gălăgia produsă îl chinuieşte pe Julien, avocatul termină fraza sa liniştitoare:

— … iată-vă scos din cauză.

* * *

Pe prici, încearcă să-şi adune gândurile şi nu reuşeşte să şi le clarifice. În afară de cazul, dacă s-ar putea admite, că Jeanne îl iubea în tăcere. Jeanne! Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap… Iar atunci când are nevoie de un suflet care să se aplece asupra nenorocirii sale, ea este cea care a venit. Nu Geneviève. Niciuna din amantele lui. Şi în ziua în care a avut nevoie, a venit doar această femeie şi i-a întins mâna…

Şi nici nu e de lepădat. Îşi reconstituie visul său de libertate alături de ea. Ea îl va părăsi pe Georges…

Cu un fel de oboseală fericită, renunţă repede la construirea existenţei sale viitoare, pentru a se opri cu gândul la fraza avocatului:

— … iată-vă scos din cauză.

CAPITOLUL XX

Apoi, dintr-o singură lovitură, totul se prăbuşi. Georges nu s-a dat bătut. Şi-a supus servanta la întrebări şi aceasta a mărturisit că doamna n-a părăsit locuința.

Cel care i-a anunțat vestea proastă, a fost apărătorul. Din vârful buzelor, cu oarecare dispreţ:

— Nenorocita, până la urmă a recunoscut că a minţit, pentru a vă asigura punerea în libertate. A admis de asemenea că n-a fost amanta dumitale. Dar bineînțeles, soțul nu o crede… în orice caz, nu vor mai fi niciodată fericiți. Datorită dumitale.

* * *

Îngrozitor. Este oare posibil ca din toate strădaniile oamenilor să nu rămână decât nenorocirea?

* * *

Julien reveni la coşmarul său. Din nou îl duc; îl readuc, şi porțile încep să se trântească. Acum, cea mai mică gălăgie îi calcă pe nervi. Judecătorul de instrucţie îi poartă pică pentru că l-a făcut să se îndoiască de vinovăția lui. Avocatul îi poartă pică pentru că nu poate străluci, apărându-l.

Se trece la reconstituirea crimei. Jandarmii țin curioşii la distanță. Mulțimea îl huiduie când soseşte între gardieni. El se clatină şi geme:

— Vă jur că n-am ştiut nici măcar că se iese prin poarta Maillot pentru Marly.

I se dă impermeabilul. I se dă în mână un revolver.

— Hai, mergi…

Este împins în maşina sa, este tras din maşină, simte că îi plesneşte capul. Trebuie să meargă câţiva paşi.

— Acolo, aici… Tragi… Dar trage o dată!

El se supune… Ţinteşte în faţa lui…

— Acum întoarce-te şi fugi… Stai! Aici te opreşte lovitura glontelui.

— Dar nu era nicio lovitură… Glonţul abia l-a atins…

Ei discută în jurul acestui punct. S-a oprit? Nu s-a oprit? Cineva insinuează că poate glonţul victimei a pornit primul. Cu neputinţă. Ce făcea el atunci în acest loc cu revolverul în mână? Acum se pare că e soţul acela care sare pe el. Un figurant mimează că luptă cu Julien. Mâna lui se agaţă de un nasture al impermeabilului, de acela care lipseşte. Totul are aerul unui joc crud. Judecătorul îi strigă:

— Dar ce aştepţi, de ce nu tragi, Courtois?

El e atât de năucit că face din vârful buzelor „pam-pam!” ca un puşti. Mulţimea scoate un urlet furios. Un gardian trânteşte cu zgomot uşa rulotei. El urlă, se prăbuşeşte şi se rostogoleşte isteric, fără altă apărare decât relaxările nervoase ale corpului, asupra cărora asistenţii se înşală:

— E un atac de epilepsie!

— Trebuie să i se pună ceva între dinţi să nu-şi muşte limba.

Un medic îi face o injecţie şi el se scufundă într-un somn greu, definitiv…

* * *

Este dus, este readus. Asta nu va lua sfârşit niciodată?

Îi e frică de uşi, se ghemuieşte, se chirceşte când trebuie să

treacă un prag, îşi întinde mâna pentru a împiedica să fie trântite.

— Astăzi vom aborda ultimul aspect al afacerii. Am o mică surpriză pentru dumneata. Încă o fotografie. Asta îl reînsufleţeşte uşor. E o tânără fata delicioasă, îmbrăcată ca în Saint-Germain-des-Pres. O priveşte cu plăcere, apoi îşi aduce aminte de angrenaj şi întreabă timid:

— O cunosc?

I s-a furat prezentul, i s-a construit un trecut care nu-i aparţine şi i se abate cursul vieţii, viitorul. Cum poate fi el în stare să ştie ceva, indiferent ce. Judecătorul îşi înclină capul şi articulează foarte satisfăcut:

— Ai omorât-o.

Cu o mână reprimă un protest slab şi cu totul teoretic al avocatului:

— Imediat, maestre. Courtois, recunoşti această fată tânără? Te previn că trei martori v-au văzut împreună.

— Atunci…

El nu mai îndrăzneşte să nege. El nu mai e decât o minoritate infimă, infinitezimală, opusă unanimităţii unei lumi care există şi îl alungă din sânul ei:

— Introduceţi-o pe doamna Courtois.

Geneviève! Tremură de emoţie. Ea intră cu ochii lăsaţi, susţinută de fratele ei care îl fulgeră pe Julien cu privirea. Acuzatul se îndreaptă spre soţia lui, dar este reţinut. Geneviève îl roagă cu voce stinsă:

— Julien, te implor, nu-mi îngreuna situaţia.

S-a schimbat, nu mai foloseşte gesturile ei mari, teatrale.

Suferința a doborât-o, a transformat-o într-o femeie bătrână, la care cu greu mai recunoşti urmele frumuseții de ieri.

— Gina…

Ea dă din cap:

— Te-am iertat, sărmanul meu Julien, dar ai făcut atât rău în jurul tău…

— N-am făcut nimic! Nimic, Gina…

Georges îşi ajută sora să se aşeze. Judecătorul cere să i se aducă un pahar cu apă şi cu menajamente îi arată fotografia.

— O recunosc, spuse Geneviève. Este cea pe care am văzut-o urcând în maşină.

— Ce maşină?

— În maşina dumitale, Courtois, precizează judecătorul.

— Gina, fii atentă la ce vei spune. Îți jur pe tot ce avem mai sfânt…

Geneviève plânge:

— Ce poți avea tu sfânt, sărmanul meu Julien?

Se întoarse spre judecător:

— Am remarcat că tivul fustei era descusut.

Înainte de a fi putut să fie reținut, s-a repezit şi a rupt fotografia din mâna soției. Trebuia să-şi dea seama singur, într-adevăr tivul fustei era descusut. Dovada există. Geneviève nu minte. Dar… şi el? Dovada a ce? El se bâlbâie nesigur:

— Cine este ea?

— Fata cu care ai petrecut week-end-ul, Courtois!

Cu mâinile la tâmple, se reaşază zăpăcit. Aude vag continuarea interogatoriului. La un moment dat avocatul vroia să ştie dacă Geneviève era sigură că Julien se afla în maşină

când micuţa s-a urcat? Da, ea i-a recunoscut ceafa prin geamul din spate.

S-a terminat, judecătorul o conduce pe Geneviève cu mulţumiri. Julien are o singură dorinţă:

— Uşa, vă rog, încetişor…

— Courtois, strigă avocatul, îndreptându-se, pentru numele lui Dumnezeu, încetează cu această comedie şi spune adevărul.

Julien îl priveşte fără să-l vadă. Propria sa soţie îl acuză. Trebuie să fie adevărat. Nu mai ascultă judecătorul. La ce bun? Totuşi, îl izbeşte un lucru. Această fată tânără, cu care a plecat… ea trebuie să ştie dacă Julien era lângă ea sau nu?

— Uşa! urlă el, înseninat. Uşa e deschisă!

O speranţă imensă se naşte în el. Nu vor putea să se joace la infinit cu faptele.

— Domnule judecător, chemaţi această tânără fată. Când o să mă vadă, vă va spune că nu eram eu.

Avocatul dezlipeşte cu zgomot buzele şi judecătorul bate tactul pe birou. La început, zgomotul este sec; treptat însă, creşte în volum şi devine intolerabil. Face un efort supraomenesc să nu cedeze panicii. Judecătorul pretinde că el se ţine foarte tare:

— Admit că dumneata n-aveai de unde să ştii, dar eu personal ţi-am spus, nu de mult, că ai omorât-o.

— Omorât? Ea e moartă?

Asta nu-l mai surprinde. Este gata să accepte dintr-o singură lovitură, orice, pentru acest adevăr pe care-l deţine singur.

— Omorât indirect, recunosc. Nu ştiu încă unde şi cum ai făcut cunoştinţă cu Tereza Villois. Cert este că ai sedus-o. Vă

aflați la strâmtoare. Trezoreria era goală. Datorai bani cumnatului dumitale şi altora pe care i-ai escrocat… Cu toate acestea, nu ai renunţat la întâlnirea cu Tereza Villois. Prezenţa la Marly a excursioniştilor a copt ideea de a da lovitura, împuşcând doi iepuri dintr-o dată.

— Domnule judecător, întrerupse apărătorul, concluzia este puţin prematură.

— Găsiți, maestre? Hangiii au uneori obiceiul deplorabil să asculte la uşi. Dumneata cunoşti ca şi mine conversația surprinsă în camera amanților de Matilda Fraignoux. Clientul dumitale a explicat pe larg tehnica bursei negre, a devizelor. Nu era sigur dacă în proprietatea lui Carassi va găsi două sau trei sute de mii de franci.

— Este o sumă suficientă pentru a tenta?

Despre ce vorbesc cei doi?

— Da maestre. Nenorocita de Tereza este însărcinată datorită lui Courtois. Şi el ştia. Ea i s-a destăinuit la Marly. Lipsit de bani, temându-se de scandal, Courtois îşi pierde mințile. Vrea să procure metresei sale bani, pentru a încerca cel puțin să-şi facă un avort. Iată motivul crimei.

Inconştient, Julien se interesează de această poveste care e a lui. Ascultă, atent:

— Din nenorocire, Tereza este o fată tânără, relativ burgheză cum se zice în zilele noastre. Ea îl iubeşte pe Alfred Mouralin cu care trăieşte în concubinaj, aşteptând legalizarea legăturii lor. Reîntorcându-se din acest week-end tragic, ea povesteşte totul amantului ei, şi tinerii nenorociți se sinucid.

— Din cauza mea… afirmă mai de grabă decât întreabă

Julien.

— Exact.

Judecătorul arată un ceas. Julien îl atinge cu teamă. E un ceas adevărat. Citeşte pe capacul lui: Lui Pedro, de la Germaine a sa.

— Este ceasul uneia dintre victimele dumitale. L-ai furat şi l-ai oferit Terezei Villois ca răsplată pentru amabilităţile ei. Înainte de a muri, pentru a nu păstra nimic ce considera ca o pată, l-a aruncat pe fereastră.

Judecătorul suspină şi comentează în locul avocatului:

— Una din aceste drame ale prostituţiei cauzate de mizerie… Dar care ne-a permis să reconstituim întregul adevăr.

Julien se surprinde legănându-şi capul. Este oare ultima uşă care se trânteşte în urma lui?

Creierul lui depune o muncă surdă. Gândurile stabilesc o ierarhizare a mârşăviei. Uciderea lui Bordgris niciodată nu va egala această crimă oribilă şi multiplă.

— Am să vă spun adevărul, începu el.

Este surprins că se aude vorbind. Creionul grefierului ia poziţie. Avocatul îşi deschide gura şi uită s-o închidă.

Judecătorul se înfundă comod în fotoliul lui arborând mina maliţioasă a aceluia care e pregătit să nu creadă niciun cuvânt.

— Am stat tot timpul week-end-ului în ascensorul blocului Uma-Standard.

Creionul care îi stenografiază cuvintele se opreşte de la sine. Avocatul îşi închide gura iar judecătorul îşi părăseşte poziţia confortabilă:

— Dumneata îţi baţi joc de noi, Courtois?

Asta e prea de tot. Julien cu braţele spre cer şi în picioare

strigă:

— Eu l-am omorât pe Bordgris! Mă auziți? Eu l-am împuşcat! Din acest motiv mi-am petrecut week-end-ul în ascensor!

El se dezlănțuie, acumulând toate detaliile care se bat cap în cap.

— Taci din gură! îți ordon să taci!

— Nu tac! Lăsați-mă să vorbesc! Nu mai pot!

Cei prezenți schimbă priviri îngrijorate. Este dus din nou.

În celulă, dictează mărturisirea completă. Apoi aşteaptă.

Pentru scurt timp se va simți fericit, în aşa măsură mărturisirea l-a uşurat. Reintră astfel în lumea ființelor care îşi trăiesc propria lor viață.

Începând cu a doua zi, revine în fața judecătorului cu fruntea sus.

— Courtois, îi spune acesta, crima ce ai invocat-o în mod paradoxal pentru a-ți acoperi o altă crimă se datoreşte în mod vizibil fie unei imaginații prea bogate, combinată cu lectura asiduă a ziarelor, fie dorinței dumitale de a fi condamnat pentru un asasinat mai puțin respingător decât acela de care eşti acuzat.

Fraza pare să-l satisfacă pe deplin, şi se plimbă ținându-şi degetele după răscroiala vestei. Julien nu realizează încă cele auzite.

— Cu toate acestea, Justiția este gata să te asculte, cu condiția să poți furniza cea mai măruntă probă de circumstanța a ceea ce susții.

— Aşa ceva nu exista deloc, domnule judecător. Le-am şters pe toate, bineînțeles neştiind că o să mi se impute…

Judecătorul nu-i permite să termine. Se întoarce spre apărător:

— Ei, v-aţi convins, maestre?

— Dar, se miră Julien, din moment ce eu mărturisesc!?

Avocatul pare zguduit:

— Vă rog să-mi ascultaţi clientul, până la capăt…

— Cum doriţi! răspunde judecătorul disperat, dar toate dovezile ce posedăm îl indică pe Courtois ca pe ucigaşul de la Marly!

Îşi trânteşte sertarul nemulţumit. Julien îşi duce mâinile la urechi şi se roagă:

— Numai uşile nu! Tot ce doriţi, dar nu uşile!

Judecătorul schiţează un gest de om agasat, respingând acest strigăt de animal hăituit de moarte:

— Să nu reîncepi cu simulările de demenţă, te rog. Examenul psihiatric te-a declarat responsabil sută la sută. Mă închin în faţa găselniţei cu ascensorul. Din punct de vedere tehnic, e posibil. Ne-am documentat. Din nenorocire, în practică e de neînchipuit, mai ales având în vedere mărturiile culese…

Avocatul se apleacă spre Julien şi îi spune cu multă căldură:

— Courtois, acest Bordgris pe care pretinzi că l-ai omorât, s-a sinucis. Am examinat dosarul. Dacă îmi poţi da o singură indicaţie, pentru a găsi calea cea bună.

Julien încearcă să-şi concentreze gândurile, dar nu reuşeşte.

Avocatul reia:

— Domnule judecător, în acelaşi timp nu trebuie neglijat nici faptul că dovada indiscutabilă a sinuciderii lui Bordgris, obişnuita scrisoare: părăsesc viaţa de bună voie etc., această

scrisoare nu există.

— Admit şi asta, răspunde liniştit judecătorul.

Avocatul se întoarce spre Julien cu un fel de „ah!” satisfăcut şi încurajator. Lui de asemenea asta îi face plăcere. Acest tren nebun revine pe şine. E un lucru pozitiv…

— Admit, cu o condiţie, totuşi. Anume: Courtois să renunţe la povestea cu ascensorul. În acest caz voi admite că el l-a omorât pe Bordgris şi a camuflat crima în sinucidere… E bine aşa, Courtois?

El dă din cap de câteva ori.

Judecătorul surâde:

— Şi nemulţumit, cu setea lui de sânge nesatisfăcută, colac peste pupăză, presupunem că s-a dus la Marly. Dacă asta este ceea ce doriţi, nu am altceva de făcut decât să adaug la dosarul meu uciderea bancherului clandestin!

— Dar ascensorul, domnule judecător, gemu Julien.

— Ridicol! Toate acestea sunt imaginaţii. Bordgris a murit, autopsia a stabilit în mod indiscutabil, între orele cinci şi jumătate şi şase şi jumătate. Mărturia secretarei dumitale Courtois e clară: în acest răstimp nu ai părăsit biroul.

— Aşteptaţi… aşteptaţi… trebuie să mă gândesc.

— Asta e, îngădui judecătorul, gândeşte-te! Poate data viitoare găseşti ceva mai bun.

El se ridică:

— Dar data viitoare nu va mai exista.

Mâna sa taie spaţiul din faţa pieptului lui ca un cuţit de ghilotină care cade asupra cuvântului: *nu*.

Julien Courtois încearcă acest ciudat calm al omului care

până la urmă acceptă catastrofa inevitabilă ce-o are în faţa. Fără excepţie, toate uşile sunt închise.

Nu mai are nimic nou de care să-i fie frică. Fără să spună un cuvânt, fără bruscheţe, pentru a-şi dovedi că nu-i mai e frică se duse la uşa biroului, o deschide şi o trânteşte din zbor. Dar nu poate împiedica o tresărire.

— Domnule judecător, declară el cu o voce stinsă, s-a terminat. Nu mai e nimic. Eu singur nu mai ştiu cine, dumneata sau eu, avem dreptate. Ceea ce contează e că nu mai există mâine pentru mine. Asta într-o oarecare măsură e liniştitor. Ca în afacerile unde s-a decis dinainte că se va plăti cu bani gheaţă. Vedeţi dumneavoastră… omul speră, speră… şi…

Surâse trist.

— Speranţa înseamnă credit. Disperarea înseamnă plata cu bani peşin.

[1] Zarurile au fost aruncate… (în lb. lat.)
[2] Charles Baudelaire: Moartea amanţilor (Trad. Al. Philippide.)
[3] Charles Baudelaire: Moartea sărmanilor (Trad. Al. Westfried.)